

This PDF you are browsing now is a digitized copy of rare books and manuscripts from the Jnanayogi Dr. Shrikant Jichkar Knowledge Resource Center Library located in Kavikulaguru Kalidas Sanskrit University Ramtek, Maharashtra.

KKSU University (1997- Present) in Ramtek, Maharashtra is an institution dedicated to the advanced learning of Sanskrit.
The University Collection is offered freely to the Community of Scholars with the intent to promote Sanskrit Learning.

Website
<https://kksu.co.in/>

Digitization was executed by NMM

<https://www.namami.gov.in/>

Sincerely,

Prof. Shrinivasa Varkhedi
Hon'ble Vice-Chancellor

Dr. Deepak Kapade
Librarian

Digital Uploaded by eGangotri Digital Preservation Trust, New Delhi
<https://egangotri.wordpress.com/>

M-2695

शिर्षक	ग्रंथकार	विषय	विस्तार (पूर्ण/ अपूर्ण)	टिकाकार	आकार	पृष्ठे	लिपी	सामग्री	Lines per page	Letters per line	Condition & age (शके/विक्रम संवत्)	Additional Particulars / Remark
कात्यायनश्रुति	कात्यायन श्रुति	वेदांग	पूर्ण		3 1/2	63	संस्कृत	कागज	89	43		

यद्यपि माध्यंदिन शाखायां मुख्यतया आचार्यप्रवृत्तेः। यद्येवाद्यायमधिक्यता सर्वेषां सुप्र
वृत्तः आचार्यस्य मुख्यस्तत्र नित्यनैमित्तिककाम्यवैकल्पिकानि। शाखाद्वयव्यतिरेकेण नैमित्तिकमात्रमेवेति न
र्कोपाध्यायैरुक्तं। तत्र माध्यंदिन शाखयोस्तु मुख्यतुभ्यं प्रतीयते। तथापि माध्यंदिन शाखायां मुख्यतुवाजसनेयिपंचदश शाखाप
रिणस्य सुत्रं प्रणयता भगवता कात्यायनाचार्येण द्योतितं। तथाहि। वस्तुतस्तद्योः कृष्णमध्यंदिन शाखयोर्मध्ये मध्यंदिन शाखाया एव मु
ख्यतु। आचार्यमिमांसायात्। तथाहि। ये मंत्राः माध्यंदिन शाखायां मनधीताः संति न पञ्च शाखायां तु स्य धीतास्ते मंत्राः भगवता संपूर्णा एव सुत्रे
उपनिषद्भिः। ये तु माध्यंदिन शाखायां समधीताः संति न पञ्च शाखायां न धीतास्तु पत्नीकमात्रेणैवोपनिषद्भिः। द्योः शाखयोस्तु एव मुख्य
ते हि माध्यंदिन शाखायां मनधीता एव कृष्णशाखायां मनधीता मंत्राः संपूर्णा एव भगवतोपनिषद्भिः स्युः। अतएवोक्तं न सिद्धेन। माध्यंदिनी तु
या शाखा सर्वसाधारणी तु सेति। एवं च माध्यंदिनी योपादानं नोपलक्षणा र्थं ॥

क० भा०

१

श्रीगणेशायनमः ॥ ^{मुख्यः धर्मार्थमाप्तानां दुर्लभं न गौणपुरुषार्थं १} तुं देहस्वर्गोपवर्गोपरः पुरुषार्थः । तौ चानेकाशाखाप्रवक्तृभेदमिन्ननियतवर्णानुपूर्व्याम्
वस्थितास्तत्रिमसर्वगतविधिनिषेधरूपशब्दोपसमधिगम्यो ॥ नहिप्रत्यक्षादीनामसौविषयः । ननुचस्वर्गः ।
कामोयजेतेति एवमादिनास्वर्गस्यास्तुतस्तसमधिगम्यता ॥ अपवर्गकथमिति । उच्यते । शुभाशुभकर्मफलो
पभोगनिमित्तशरीरग्रहणाभावोपवर्गः । सचविहितकरणप्रतिद्वेषिसेवनोपजातशुभाशुभोपभोगाया
वश्यंभाविनिशरीरग्रहणेदुर्लभमिति भवति विधिनिषेधसमधिगम्यतापवर्गस्यापि । यदपि कैश्चिदुच्यते तत्रा
नादपवर्ग इति । तदपि न । देहं द्रियमनोअतिरिक्तात्मसंतत्वावबोधस्पमुक्तेश्च केनसाध्यसाधनसंबंधोग
हीत इति पर्यालोचनीयं । स्वर्गयागादिवत् आगमोनैवंविधोक्तिरप्युपात्तावाअरेदृष्टमदृष्टादि । तदप्या
त्मनोदर्शनश्रवणादिपरमेव । मुक्तिस्तु पुनरपिशुभाशुभोपभोगक्षयनिमित्तैव । ज्ञानेपिसतिविहिताकर
णात्प्रतिषिद्धसेवनाच्चा मुक्तिप्रतिबंधः यदप्युच्यते । न करोति न लिप्यत इति ज्ञानप्रशंसैवासौ । नन्वेवंसा

रम्यं विधिनिषेध
समधिगम्यमेव ३

एवंपरंपरया ५

तत्रमेव सततं तत्र
नमिदं २ ॥ २

राम

१

वौआ-नामिगर

वौद्धमतोदेहभासा ११

सायीदौ सौयै-यरं
मिर्नपेऊहवर्चस
नामः-
आकाशाध्ययुसंन
धोनिधीयते

तिआत्मसतत्तावबोधोनकंचिद्वपकारं करोति। नेत्युच्यते। यदाऽवगतमेतदस्ति देहादिमतिरिक्तआत्मेति
तद्वंधश्च शुभाशुभनिमित्तो। नैव ह स्पतिमैतानुसारिणा मिव भूतसंघातमात्रमेवेदं विनि। तदा तद्वंधहेतुप
रिहारेप्रयत्नैरतिभवतिज्ञानानुक्तिः। अथापि शुद्धं ज्ञानमेव मुक्तेः साधनमिति विधिः स्यात्तथापि विधिनि
वेधमूलतैवापवर्गस्यापीति। सच विधिनिवेधरूपशब्दसमूहेनेकशाखांत एव स्यात्तरूपतमास्वत
श्च प्रतिवाक्यमनेकवाक्यार्थप्रतिभानिरुद्धावतारतयामहोर्मिमालाकुलार्णवद्वद्वरावगाहः। तद्यथा
कुचिदग्निहोत्रं जुहुयादित्यादिवत्तथा स्वर्गमात्रविधानं। तत्रापि हि होत्रशब्दे गुणविध्याशंक। तथा किं हो
मः स्वर्गयउत्तस्वर्गो होमायेत्येवं सर्वत्र। कुचिज्ज्ञेयमेतज्ज्ञेयतेतिवत्विशिष्टधात्वर्थविधानं। अग्निहोत्रं जु
हुयाऽस्वर्गकामरतिफलेविधिः कुचिच्च विशिष्टं फले विधीयते। तौयैचरुं निर्वपेदूह्यवर्चसकामः। इध्ना
जुहोतीत्यत्र गुणे विधिमापारपर्यवसानं कुचिच्च प्राक्काशावध्वर्यवेदस्य तीत्यादिवद्वात्वर्थे नान्यसंब

आसंबंधोदः शुभाशु
भं २ निष्कर्षार्थ २

सोमेनयनेन

यथाद्वयः १

क० भा०

२

शानोसतोशक्तिमतीनि
यानि विधिवाक्यानि २
विध्यंतर्भावः ५

विध्यंतर्भावः ८

नेदार्थक्यपत्ताह
लपः ८

धविषयो व्यापारः तथा क्वचिन्मार्थवृत्तिता एव स्यात् क्वचिन्महस्रसं वस एदिवत् गुणवृत्ता एव वृत्तित्वं
विध्यर्थवादसंज्ञो हश्च परस्परतोरूपमतिषंगान् शूर्येण जुहोति तेन स्यन्नं क्रियत इति विधिसरूपोर्थ
वादः एतन्नीः प्रतितिष्ठति य एता उपपत्तीत्यर्थवादसरूपं एतन्नीणां फले विधानमिति हि उन्नात्र मिदं दुरव
गाह्यं यद्यपि च संशयविपर्ययरहितस्तानोसति शक्तियुक्तविधिवाक्यानि हितार्थप्ररोचनाद्वारेणार्थवा
दानोत्तरं तर्भावउक्तोजैमिनिप्रभृतिभिर्मन्त्राणामप्यभिहितार्थप्रकाशनेन क्रियांगता नामधेयस्य च गु
णफलोपबंधेनेति सुविद्वत्तमेवैतत् तथा च भेदादिलक्षणा नुक्तथनेनानेकरूपवैक्यार्थमार्गेऽपि प्रदर्शनं
कृतमेवा तथापि न रस्यताः नेकशाखा व्यवस्थितवाक्यराशिप्रतियादितार्थानुष्ठानं शक्यं कर्तुमिवाचा
र्यः कस्यस्य माख्यवान् तत्र धिचोकारादिसामान्यश्रुत्यनिबन्धनं कृत्वा विशेषोपनिबन्धनं नाप्यमिति
इतरथा हि प्रतिविशेषं सामान्यानुक्तथने ग्रंथगौरवं स्यादित्यथातो धिकाराद्युपसृष्टे दृश्यते वसंतमनु

समेदं शिष्यासाभ्यां

एम

२

कृतं तत्। सुत्रकारप्रवृत्तेः। पूर्णमासां ते मासास्य मग्निहोत्रवदिति। तथा दीक्षा मासास्य यामा मासास्येनेष्टेति॥

क्रमविशेषाननुक्रमते। तत्र च पूर्वैर्षोर्णमासमारभ्यते। यद्यपि च फलवत्सुक्रमो नास्त्यनुष्ठानं प्रत्यनुविधानेन दूरोत्सारित एवेति। तथापि क्रमवर्तिनी वागित्यवयं भाविनि क्रमेऽस्यार्थानुसारेण षोर्णमासारंभः प्रथमः ननु च सामर्थ्याद्वाधानस्य प्राक्कालता। न स ह्युक्तताधानः शक्नोति षोर्णमासमनुष्ठानं। क्रमिकमात्रं। सर्वैः संभारान्संभरतीति। तथा च स्मृत्यनुक्रमणमात्मा धेयमग्निहोत्रं दर्शपूर्णमासविति। नैतदेवं। व्रतमुपैष्यति। क्रमिकमात्रं पूर्वैर्षोर्णमासं। सामर्थ्याच्च। न हि षोर्णमासमनुष्ठासाकलेनाधानं विधातुं शक्यते। संतिहितत्र दर्शेषोर्णमासविधौ तत्राहिएयदृष्टयः किंच। मंत्रक्रमादग्नेव्रतपतदिति। दर्शस्तर्हि मासोतीषेत्वेति। सत्यमेतत् किं त्वसौ षोर्णमासपूर्वकः। शशायणे च साक्षादेव मंत्रक्रमानुग्रहस्तस्मात् षोर्णमासारंभे एव कारणभूयस्त्वमिति। तेन पूर्वैर्षोर्णमासमारब्धं॥४॥ पूर्वैर्षोर्णमासी मुत एवोपवसेत्॥ तत्र च कलविशेषवाचिनि षोर्णमासी शब्देति श्रुतिप्रामास्यलिङ्गतोक्ता। तद्विशेषणत्वाच्च पूर्वै

वार्त्तघ्नीपौर्णमास्यामनूच्यते वृधन्वती अमावास्यायामिति । न चात्रानुवादोऽप्राप्तत्वात् बाधोपि चान्यतर
 स्यान्नत्र चरितार्थस्यान्यतरेणाचरितार्थेन निवृत्तिः न च ग्रहणाग्रहणयोश्चरितार्थोऽचरितार्थत्वे कुशश
 र्वसंभवतः तस्माद्यथोक्त एवेतरेवाकापेक्षया विकल्पः बोद्धव्यः इति । अथोपवासशब्देनार्थप्राप्ताः शन
 निषेधः । व्रतोपायनीयमश्रीतत्सनेनाः शनविधानं स्यान्निसुच्यते । अशनप्रतिषेधवैयर्थ्यो^{उत्तरसुत्रे}दुत्तरसूत्राद
 ष्यस्यार्थस्य सिद्धत्वादेति विधिगुणार्थमुत्तरं सूत्रमारब्धमेव । न चात्र भिन्नविषयत्वेऽप्यविरोधः सति स
 शनेतद्गुणविधानमुपपद्यते । तस्माद्विरोध एव । कस्तर्ह्यत्र समाधि रूच्यते । अत्रा^पय^पथा^पयार्थ
 ता । तत्राप्यनियमः । अस्याश्वासस्य वा । विरोधोपजनकत्वादयथार्थत्वे प्राप्ते यस्यैवाऽन्यत्राऽप्यर्थतोप
 लब्धाः । दृष्टमवृत्तित्वात्तस्यैवाश्रयितुं युज्यते । नेतरस्य । सचायमुपवासशब्दो नियतद्रव्यकालपरिमाणके
 ष्यशने उपलभ्यते । यथा चांद्रायणमुपवसेदिति । अतो नियमविषयतोपवासशब्दस्य । केचित्तु पौर्णमासी

एतदेव नोति ५

अत्रियमैभिहिते वा
सस्येति गृह्यति ७॥

= यथेष्वपुर्वीशानपक्षस्य निराकृतत्वादयुक्तवपुनरुप-यासस्तथापि वशेषप्रतिपत्त्यर्थः ॥ एवमेकविषयहेतुसिद्धिनिरोधरसाह ॥ नवेति ॥ विरोधमे
 नोपपादयति ॥ सति होति ॥
 यमनिश्चयः ॥ निमित्तं ॥ तदोदिताः ॥ शास्त्रांतरोदिताः ॥ न्यात्रोदिता नामिहापु-नीर्थहेतुविधानं यु-येत ॥ शास्त्रांतरोदिताः ॥ अत्रान्विशेषतः
 प्रोक्तं ॥ उत्तरात्रान्विशेषतः ॥ शरीरसाधनापेक्षंभित्तयत्तममध्यमः ॥ निश्चयस्तु सयत्तममिति स मागंतु साधने ॥ २

क० भा०

४

न भास्तिने सा नुमतिः
 पुर्वे रात्रा निशाक
 रश्मिभरः ५

अशोरथ श्या नय
 ने पाशने व्यथामि
 दियं

एवं लक्षणया कर्मविषयं मन्ते ॥ पौर्णमासी मुपवसेन्न प्रवसेदिति सार्थः ॥ तदेतन्न ॥ कर्मणः पूर्वोत्तरभावानुप
 पत्तेः स्वयं होमसूत्रादेव तस्मिन्नेतस्माद्युक्तैव व्याख्या ॥ पूर्वस्यां पौर्णमास्या मुत्तरस्यां वोषोष्य यमनियमं वा
 मज्जेतेति ॥ पूर्वोत्तरमिति द्वित्वनिबन्धनं ॥ तत्र संदिश्यते ॥ किमेकपौर्णमासी उत्तरेति ॥ एकेति नूतनः एकस्या
 गोपालांगनादिप्रसिद्धा ॥ संवत्सरं प्रकृत्य च दर्शयति ॥ दृष्ट्वा पौर्णमास्य रति ॥ देवपिवासात्तां ॥ शिष्टानुस्म
 रणात्तयो पूर्वो पूर्णमासी सानुमतिर्चोत्तरसा एकेति विज्ञायत रति ॥ दर्शयति च ॥ देहि पौर्णमास्यो यजते देव
 मावासरति ॥ तथा ॥ एषाह संवत्सरस्य प्रथमारात्रिर्यत्त फाल्गुनी पौर्णमासी योत्तरैवोत्तमाया पूर्वैति ॥ सूत्रका
 रप्रस्यानाच्चोत्तरस्यां फाल्गुन्यामिति ॥ प्रसिद्धिलिंगे मुख्यविषये ॥ द्वितीयागोणी ॥ तस्य नेकार्थता सति सादृश्या
 द्योयुज्यते ॥ असन्नितु सादृश्ये संबधेवानेकार्थत्वमपि भवत्यस्य ॥ दृष्ट्वा वृत्तं सादृश्यं चेहास्तीति वक्ष्यामः ॥ एवं
 द्वित्वोपपत्तावपि संदेहः ॥ कतरा पूर्वो कतरा उत्तरेति ॥ मुस्य सन्निधानाच्चतुर्दशी पूर्वी पंचदशपुत्तरा ॥ तत्रैतदुच्य

एम

४

ते चतुर्दशी पूर्वा तस्या हि चंद्रमसः पूर्णमस्ति यो दृष्ट्या घपेक्षया आह चंद्रमसं प्रकृत्यै तस्य सनुशरणं
 योर्णमासीत्याचक्षत इति अपि च पूर्वोदिते कलाहीने चंद्रे पूर्वो विचक्षणै रिति चतुर्दशी पूर्वा ज्ञाययति तथा
 मरात्वस्तमिया र्मसः पूर्णश्चंद्रुपागमनसुगपसोतरा एका तदा भवति पूर्णमासि पंचदशी मुक्तं दृश्य
 ति पंचदशी वा पूर्वा प्रतिपदुत्तरा वृत्त एतत् सा दृष्ट्या द्वि योर्णमासी शब्दस्ति थ्यंतरे प्रवर्तते तच्च सा दृश्यं
 योर्णमास्याः प्रतिपदि न चतुर्दश्यां वयं मासस्य पूर्णं योर्णमासी शब्दप्रवृत्तौ निमित्तं मासस्य मानं चंद्रमाः
 मंत्रलिंगाच्च यत्वा देवप्रविबंति तत आध्यायसे पुनः वायुः सोमस्य रश्मिना समानां मास आहूतिरिति ते चैत
 चंद्रमसः पूर्णं प्रतिपदि पंचदश्यां चतुर्थं अंसकला व्यापार सामान्या दं साहिक हो भयत्र व्याप्रियते र्मांस्त
 विशेषः एकत्रोपेत्य मत्रचापैति चतुर्दशकलत्व सामान्या च प्रागं स कला व्यापारा चतुर्दशकलः पंचदश्यां प्र
 तिपद्यपि तद्व्यापारोपरमे चतुर्दशकल एव तदेतत् सा दृश्यमुक्ता पंचदशी प्रतिपद्यते वक्तुं न चतुर्दशी सा

इति भास्करमय-भास्कर
 अपर्मासागामेव

उपबसेत् २
 दत्तिशेषः २
 उपनासनिव्यपरेणा
 नो २१२

भाष्यार्थसंग्रहकारः। मध्यंदिनाह्यादह-नीहयस्मिन् प्राक्पर्वणः संधिरियंतीया। साखर्विना-नाजसनेपि मयातस्यामुपोष्याथपरैद्युदिरिति २
 ५ नभःप्रा अनन्ता॥ अनिधय रूपं भूतानामित्यर्थः॥ संक्रांतयो रूपा चंद्रमसोः रतदभ्यं प्रमा रतदं आदि सूर्यपिणं यजमानं अभिभवति॥ य
 अमानं पराभवं प्रापयति॥ रतदं आदिसूर्यं दीयजमानो नाहृतं पापरूपिणं चंद्रमसं अभिभवति॥ य अस्मिन् युजमानयोः॥ ॥
 ७ यथादृष्टमाह॥ अप्रसालभमानं अलभमानं २१-तुं परतयं आ-तुं पराङ्मुखी भूतं याथा संपिब्यात्तपे घणं कुर्यात्। तथा मुहुराङ्मुखी भूतस्य २१-तुं
 घणं कुर्यादिति भावः॥ ननु युद्धं पराङ्मुखी भूतस्य २१-तुं मारणं निषिद्धमिति त आह॥ सति॥ सः २१-तुं अन्त्यतः पश्चात्तरेण विष्णोः व्याप्तिय
 एव स्यात्। समारणीय एव स्यात्॥ युद्धं पराङ्मुखी भूतस्य २१-तुं अविधास इति भावः॥ ७।२।

क० भा०

५

आभिमुख्येन यज-
 चंद्रमसं हनतीति
 प्रतीयमानः ३
 समानामन आभि-
 मुख्येनैव एव
 चरुपी चंद्रमाक्रम-
 ते २ संमुख २

दृश्याभावात् यद्योक्तं। त्रयोदश्यापपेक्षया तत्र पूरणमस्तीति। एवं चेन्न कदाचिद्दृष्टं मासी। सर्वत्र स्यौपेक्षिकं
 पूरणमिति। यदुक्तं। पूर्वोदिते कलाहीन इति तदपि वैविकं मिप्रायं। दृश्यते चायमर्थो न्यपरे वाक्ये। सर्वे संप्र
 त्येवोपवसे संप्रति ह्यत्र हनानीति संप्रति हि संते भ्रातृभ्यः हनानीति मुख्योपवासविषयं। तथा। सवा उत्तर
 मेवोपवसे इति प्रवृत्त्यः। पूर्वोपवासविषयं शेषमाह। समिक्वा एव क्रमते यः संप्रत्युपवसति। आदिसूर्यपि
 णो यजमानस्यास्तमनकाले संपूर्णोदिते न ह्यत्र रूपिणा चंद्रमसा संक्रमणं भवति। तत्र चास्यैष्टौ जयपराज
 यौ मत्वत दुच्यते। अनैष्टौ वै संक्रांतयो र्पदीतरे वेतरमभिभवतीतरे वेतरमिति। अथ यत्तु उत्तरमुपवसति।
 तस्य को गुणो भवति। यथा पराचमाहृतं संपिब्यात्तपे घणं कुर्यात्। तथा मुहुराङ्मुखी भूतस्य २१-तुं मारणं निषिद्धमिति त आह॥ सति॥ सः २१-तुं अन्त्यतः पश्चात्तरेण विष्णोः व्याप्तिय
 पूर्णं अनाभिमुख्येन व्यवस्थितः पापरूपी चंद्रमा यमनुपमवत्ता आदिसूर्यपिणा यजमानेन सुखेन जेतुं श
 क्यतरति प्रतिपदमुत्तरं दर्शयति। तथा। एषाह संवत्सरस्यः प्रथमारात्रिर्यस्यां शुनी योर्णमासी योर्ती यो
 अन्त्यतो व्यातो स्यात्तीति अन्त्यतो व्यातीत्यमस्तं पदं॥ अन्त्येन समासः। अन्त्येन सा युहंति। नहं-यते पदैरिति। अन्त्यतो व्याती। तसि प्रकरणे ५-या
 ध्येय संख्या नमिति। द्वितीया र्थे तसि इति हरिस्वामिनः॥ ७।२।

एम
 ५

तमायापूर्वेति। पक्षादौ संवत्सरारिरिति प्रतिपत्तयमोच्यते। पक्षांते च तदांते इति योर्णमास्युत्तमा। नच सनहरांतः ९
 योर्णमास्यां पक्षादितं। चतुर्दश्यां वा पक्षांतता संभवति। तस्माद्दसहेततस्त्रकारप्रस्थानाच्च। पक्षादौ यद्य
 दूविरिति। यदा चतुर्दशी पूर्वा तदा पंचदश्यां यागः स्यात्तत्र पक्षादौ हविः पाक्षिकं स्यात्तन्नेवमपि सति उ
 त्तरोपवासपक्षे द्वितीयायां यागः प्राप्नोति। तत्र पक्षादौ यद्यदूविरिति पाक्षिकमेव न। सूत्रारंभसामर्थ्यात्सद्यो
 वा प्रातर्दति। ७॥ अग्न्याधानमध्यर्घ्यं यजमानो वा। ममाग्नेवर्चो विहवेष्वस्तु वयं तेषां नास्तं न्वेषु मे। म
 ह्यं नमंतां प्रदिशश्च तस्त्रस्त्वया अग्नेः पृथुतना जये मे सा हवनीये समिधमा रधाति॥ अग्न्याधानमिति
 कर्मणो नो मध्येयं। कर्त्तुं निर्देशाद्गुणविध्यसंभवात्। द्रुमे चाप्रसिद्धेः तत्राध्यर्घ्यग्रहणं न कर्त्तव्यं। अध्यर्घ्यः क
 र्मे सुवेदयोगादिति प्राप्तत्वात्। अथ यजमानो वेत्येवमर्थमुच्यते। तन्नेपतापि सिद्धत्वात् यथा मन्त्रपात्राणि
 सः साहयति यजमानो वा। तथा जपमवेक्षते तेजोसीति यजमानो वेति तस्माद्ध्यर्घ्युरित्यवाच्यं। अत्रोच्यते

प्रयोजनं च नाम्नः
 सर्वत्र यगत्कारण
 न ७

क० भा० २
६

यजमानकांडमित्यवांतरसमाख्याः सौचमहासमाख्यायाः बाधिका भवति। तेन यजमानो वेतीयसुच्यमा
नेवाश्वोवधारणेन्यायमूलत्वेन माभूदिति शास्त्रमूलोपविकल्पस्य ध्वर्युग्रहणं। नन्वितरत्रापि शास्त्रमू
ल एव विकल्पः। आज्यमवेष्टते तेजोसीतियजमानो वेत्ययमपि शास्त्रमूल एव विकल्पोऽत्राप्यध्वर्युग्रह
णं तर्हि कर्तव्यमिति। सत्यमेवं। प्रत्यसंहितत्रवचनं। तद्वै के यजमानमवख्यापयंति। तस्मादध्वर्युरेवावेष्टे
तेति। ननु चात्राप्याचार्यस्य प्रत्यसमेव वचनं। स्मरंति हि पंचदशशाखोपनिबन्धनं कृतमाचार्येणेति। तस्मा
न्नास्ति प्रत्यसहृतो विशेषः। उच्यते। शाखाद्वयमधिहृतसत्तास्येणानुप्रवृत्त आचार्यः। तत्र नित्यनैमित्तिक
काम्यवैकल्पिकानिकाश्चोपनिबद्धानि। शाखाद्वयव्यतिरेकेण नैयमिकमात्रमेव। तेन शाखाद्वयविहित
स्येतरेणास्ति विशेषः। तद्विहितं प्रत्यस्यपक्षनिश्चितमिव यथा कथंचिदपि ज्ञाप्यते। शाखांतरीयं पुनः प्रयत्न
तो ज्ञापनीयमित्यध्वर्युग्रहणं। ननु कतिपयशाखोपसंहारे सत्यसर्वशाखाप्रत्ययत्वाद्नादरणीयमेत

एम

६

३ अशास्त्रार्थोपदेशश्च तावदध्ययनसंभवात्। अतएवानर्थक्यं। यत्रैवाध्वर्युवेदसर्वशाखाध्ययनासंभवः किमुतत्र सर्वशाखा
वेदां तस्य अध्ययने एवैकशाखरूपवेदपतुष्वध्ययनेन च स्वाध्यायाध्ययनं भवति। अतएव स्वाध्यायाध्ययनेनात्र स्वशाखोक्तानु
गता तेषु सत्रनिःकृतिः। सा च प्रतिवेदं। एतदेन प्रपंचयति। तथैकदेशाध्ययनेन तदीयादिः। ६।

सूत्रकारवचनं। नैतदेवं। एवं हि स्मरंति। या एव काश्चन पंचवाहशशाखाणां उपनिबध्यन्ते। तत्रैवैते अर्थे
यमिकांगप्रधानकर्मोपसंहारः संभाव्यते। किमुत पंचदशशाखोपनिबन्धनरति। तस्मादपरिचोद
नाः सर्वशाखाप्रत्ययत्वमिति। अथ सर्वशाखाप्रत्ययकर्मोपसंहारेणैवाधिक्रियेते। तथा सत्यं शक्या
र्थोपदेशात् सर्वशाखानामानर्थक्यमेव स्यात्। स्मर्यते स्वेकशतमध्वर्युशाखानामिति। तथैकदेशा
ध्ययनेनाप्यधिकारं स्मरंति। वेदानधीत्यवेदौवावेदं वापि यथाक्रमं। अविपुत्तत्र सचर्योगरहस्याश्रममा
वसेदिति। तथा च लिङ्गं। यो वेत्ता तान् नूतानस्तमवकाशयेदिति। सर्वशाखाप्रत्ययत्वे स्वेनूतानोन कश्चि
स्यात्। अपरे ध्वर्युग्रहणं यजमानसंबंधार्थमावर्त्तयंति। तत्किमर्थं। ब्रूहने ध्वर्युर्वेत्कृते यजमानो य
था स्यादिति। किंचा च स्यादध्वर्युणा विकल्पितत्वादधिकृतमेव त्रिगंतं तं प्राप्नुयात् अथ पुनर्यजमा
नसंबंधेनापि ते यजमानः सिद्धो भवति। एतस्यापि पित्याख्यायामध्वर्युर्यजमानो वायूपमनक्तीति

नर्मणि पुराणामि
युक्तेः

यथोक्तं व्याख्याया मविस्वशा स्वापामथयतरोदास्य भवति यथैव पूर्वार्थे यजमानो नासादपात्रमादायेति प्रत्यक्षविहितेऽपि सुचक्रे तोदपानमादाया
 व्यायुजमानोति सुप्रतिमिहस्वरसेनाह वदयति ॥ ५ ॥ अशा कथा धौ पदेशा अतानदध्ययनासंभवात् अत आनर्थक्यम् ॥ यजेकाध्व
 युनेदसर्वशाखाध्ययनेन नः किमु तत्र सर्वतोदाध्ययने ॥ एवैक शाखरूपेणोदयतुष्ट्याध्ययनेन न धाया व्यायाध्ययनेन भवति ॥ अत
 एव स्वाध्यामाध्ययनेनात्र स्वशाखेनातु गृह्यते इत्यत्र किं कथं ॥ सा यप्रतिनेद एतेन प्रपंचयति ॥ तथैवोदशाध्ययनेनावीत्यादि ॥ इदंष्ट्य
 ण निरंरु सप्तमस्य पत्रस्य यतुर्थ पदे ॥ अशाभ्यति ॥ १२ अत्र एव तत्रोपाधौ होत्रा अं ॥ उच्यते ॥ २

क० भा० २

७

धाध्वर्युजमानो वा सोमो पहन ६ हरतीत्यत्र दोषः ॥ तस्माद्यथोक्ते वयाख्यायै दृष्ट्वा आचार्यस्य क्वचित्क
 थं चिद्विकल्पं तापयतीति ॥ अथवा तदेव व्याख्यांतरं ॥ ज्ञेयेद्विहितमग्न्याधानं समाख्यमाहोतुः प्राप्नो
 तितन्मा भूदित्यध्वर्युग्रहणं ॥ सचायं समागच्छति मंत्रो गभूतार्थप्रकाशकत्वादाहवनीकार्योपन्नासु
 ममापइति यथार्थे विपरिणम्यते ॥ नत्यविपरिणतो गभूतार्थप्रकाशने समर्थो भवति ॥ सत्रे गणयतेषु
 च यजमानाभिधायीति पदानि च यजमानकर्तृके गमनाधाने यथार्थे विपरिणम्यते ॥ स्माकमग्नेस्म
 भ्यं नमंतामिति वैवमाहीति ॥ अध्वर्युकर्तृके त्वन्यायनिगदत्वा दनूह एव ॥ नचवर्चो दिशं चावनतिरध्व
 र्युविषया ॥ कर्मणः पुरार्थत्वाल्लिंगाच्च ॥ यावैकां च यज्ञस्रत्विज आशिषमाश सते यजमानस्यैवसेति ॥ असौ
 चसमिहो हुप्रमाणो स्यादधिकरणस्यैतावत्प्रमाणत्वात् कुतः परे धीनां वर्मसंस्तवात् ॥ वर्मणस्तु शरी
 रप्रमाणत्वादाधेयं चाधिकरणप्रमाणमुचितं लिंगाच्च ॥ यदुवा आत्मसंमितमन्नं तदवतितं न हि नस्ति

असमं तत्प्राप्तं

एम

७

अतस्तत्र आहवनीयस्थानं वा हुप्रमाणमिति गम्यते ॥ एतेनारक्षि अतुरस्रस्तु पूर्वस्याग्नेः सरो भवेदिति ॥ शाखांतराभिप्राया ॥ यच्च बाहुर्न अरक्षि
 रिति ॥ अतरेनार्थतैव ॥ ननु अरक्षि प्रकृत्य चतुर्विंशत्यां गुलिभिर्मिमीत रक्षि रक्षे अतुर्विंशत्यां गुलिभ्यं स्फुटमेव अतोक्तं ॥ सत्यं ॥ अतिसा
 मर्थ्यादनेनार्थत्वं ॥ अतएवायं सत्वश्चुल्लोदोदशांगुलं दूतु परं द्वादशांगुलं त्रयोदशांगुलं पंचदशांगुलं मिसाध्यामिध्यायपदेयुगेऽरक्षो
 रयतिशंभ्यायां च यथाकाम्यं शास्त्रं स्यान्नियतविषयत्वादि सुक्तं ॥ १

प्राप्तं स्थामिध्यायां ॥ तेषामां भेदं के-यमभ्यास-पुनरावृत्ति ॥ तदर्थं ॥ अर्थवादेः पत्रिपत्रि-ना-यं ॥ त्रयो-धौर्ध्वसामवादि मनेन याग-मेणा-म्य-ना-यानं-मा-भ्यसि-

प्राप्तं स्थितं वाच्यं। तेषामारंभे र्थतो व्यवस्था तच्च पनहात् ॥ तदर्थं स्तु ॥ अर्थवादेः प्रतिपादितः। नाच्यं वा ॥ विरोधे र्थस्तस्य सहादिसनेन यागक्रमेणाग्न्य-
 अन्येतु क्रमस्य याय प्राप्तोदग्य-
 वाधानहेतुं धनार्थं त्रैशपनाये सुहुः ॥ ततश्च अनभ्युपनाय प्रवृत्तिः ॥ २॥

स्थग्रहणं ॥ ७॥

ज-५२

यद्द्वयोहिनस्तीति। प्रादेशमात्रीवा। शिष्टानुस्मरणात्। वेदः समित्यवित्रं च त्रयं प्रादेशसंमितमिति। तस्य
 चाविरोधात्। क्वचिच्च दर्शनात् प्रादेशमात्रो भवन्तीत्यधिकरणप्रमाणत्वे आधेयस्यानैकांतिकं लिङ्गं विधयर्थे
 शेषस्तस्मात् प्रादेशमात्रेव ॥ ७॥ तृतीयां द्वितीयां ॥ द्वितीयाग्रहणेन प्राप्तो मंत्रो निवर्त्यते तस्मीमिति ॥ एवमित्त
 र्यो रग्योः ॥ समिधावा दधातीति वाक्यशेषः। प्रथमं दक्षिणाग्नौ सन्निधानात् प्रदक्षिणाक्रमयोगादुदवस्त
 स्य तापते श्व। गार्हपत्ये वा मुखप्रक्रमानुग्रहादग्न्यन्वाधानस्य हि कार्यं देवतापरिग्रहः। ताश्च पूर्वगार्हपत्ये भी
 ज्यंते। ततो दक्षिणाग्राविति संनिधानाय कारणं। कैविदग्निग्रहणं प्रकृतत्वाद्वाच्यं मन्यमाना गार्हपत्यस्य दक्षि
 णाग्नौः क्रमार्थं मन्यंते ॥ महाव्याहृतिभिर्विर्वाक् ४ सं ॥ भूर्भुवः सुरितेता महाव्याहृतयोः ज्येष्ठप्रसिद्धाः भू
 भुवः सुरितेताभिर्विर्वाहृतिभिरिति लिङ्गात्। विभागानुपदेशात् समस्ताभिः भेदेन च क्वचिदुपदेशात्प्रतिमहा।
 व्याहृतीति नवा। वाक्यभेदात्। वाक्यसमुच्चयस्याप्यप्यत्वात् तस्मात्प्रत्ययविभक्ताभिर्विर्वाहृतिभिः समिश्र

क० भा० २ धानं। सूत्रकारानुपदेशान्नेति चेत्पादपरिभाषितत्वात्तेषामारंभे र्यतो व्यवस्था तद्वचनत्वादि। तत्कथम
 र्यवादात्। भूरिति गार्हपत्यो भुवरस्य न्वाहार्यपचनः स्वरित्वा हवनीय इति। तथा भूरिति वा अयं लोको भुवरसं
 तरिक्षलोकः स्वरित्सौ लोक इति। अयं वै लोको गार्हपत्यांतरिक्षलोको न्वाहार्यपचनो सौ लोक आहवनीय
 इति च। समस्तोपदेशो लाघवायार्थो भेदोपदेशश्च होमविधानार्थः ताश्चैताः शब्दे त्वसामान्यानां त्रयस्य निवर्ति
 काः॥ तूष्णीं वा यथा पूर्वं॥ समिदा धानमिति वाक्यशेषः। तत्र च युगपत्समिदा धानं भेदे कारणभावात्। केचित्
 स्त्री द्वितीयापि द्वितीयाग्रहणमिहार्थमन्यते। तूष्णीं चेति लघीयसामान्या सेतुसिद्धत्वाच्च ह्रस्वं कएति। तदिह
 भेदेना धानं यथा सादिति। तदुक्तं। न हि सूत्रकारप्रवृत्तिरीदृशी। यन्यासगौरवमर्थो तस्य भवत्यसति वचने
 सति वचने तु प्रमाणवानयमर्थ इत्यतिरेकोऽपि गृह्यते। न च न्यासगौरवान् यथानुपपत्त्या शक्यं वचनमनुमातुं। द्वि
 तीयां समिधमाह धातीति। कदाचिन्मश्वेनो अनेकदा चिन्मश्वेनेति। अतो न्यायप्राप्तं युगपत्समिदा धानं

मंत्रोपि शास्त्ररूपः
 व्याहृतयोऽपि शास्त्र
 रूपाः २

एत
 ८

परिधीननक्षत्रभापुर्जः परिधीनालभ्यथापुर्णप्रसादि॥ एवमेवयथापुवटः हवींषीति भुतेभ्यः॥ २॥ ६ भर्तयशभाष्येऽयमुर्वेदपुरमीग्नी-ग्रप्रातिसहो
मायतेर्जयजमा-नोदेवताः परिग्रह्यन्तीति॥ २॥

दुर्निवारमिति। येतुसूत्रगौरवमात्रेणैवार्थांतरं परिकल्पयन्ति नमस्तेभ्यः चैवोपूर्वमिति वचनं न यथाध्यवसि
ते। सूत्रादेशे वैलक्षण्यात्। पूर्ववदिति हेतुं प्रकारेणैवैवाचार्यैः प्राणैः सूत्राणि प्रणयन्ति तस्माद्यथापूर्वयथो
सन्नाअग्नयस्ति। तदेतन्निविकल्प्योमेन्वाधानं दृष्टार्थमुत्तममन्त्रमिति। दृष्टार्थमिति त्रुमः दृष्टं हि कार्यम
नौकद्वमाधीयमानं करोत्यन्तीधनं। तद्गुरणंच। न च तदनभिवांछितं। कार्यस्य विधमानत्वात्। तेवाएते उल्मुके उ
दूहंतीति पूर्वोहितसमिद्धयविषयस्तच्छब्दोद्विचनं। तएवमेवोपपद्यते। देवतापरिग्रहणार्थे वा। वचनसाम
र्थ्यात्कस्य देवागृहानागच्छंतिकस्य नायः पूर्वधुर्ममाग्न इत्यन्तीनगृह्णीतीत्यर्थवादसरूपमपि कार्यनिर्दे
शविषयमुभयगतमाचार्येण। येनाग्नन्वाधानप्रभृतीन्नुक्तमपि हीक्षणीयादिप्रागुदवसानायाया
निवर्तयति। तत्राग्नन्वाधानकार्ये हीक्षणीयया हतमित्यभिप्रायः। तत्र हि वचनमाग्रावैश्वं प्रकृत्याग्निर्वै
यत्तस्यावराहो विष्णुः पराह्मस्तसर्वाश्चैवैतदेवताः परिगृह्य सर्वं च यत्तं परिगृह्य हीक्षन्तीति। हीक्षणीयया

उर्जस्यन्तीप्रतिमन्त्रे
पुनर्नदिसादि॥

एतद्विभक्तिः क्रियार्थेष्वप्यस्मर्यते। तुमुन एतुलै। क्रियायां क्रियार्थायां मिह नुनर्तमा नेह शेषे येति सु जितं यशश्च क्रियायां क्रियार्थायां इति॥ पुनरप्रथमे भेदे॥ दोषार्थमिन्नोदेन तापरिग्रहोप्यत्राभ्युपगतः प्रकृत्येन॥ २॥

क० भा० २ गप्रधानदेवतापरिग्रहस्य निर्वर्तितत्वात्प्रायणीयादिष्वगमनाधानमिति निर्हृतिरुच्यते। ननु देवतापरिग्रह
 ९ णार्थे गमनाधानं उपपद्यते। नाग्निधारणार्थो ननु चार्थवादसहस्रमेव वचनं। आग्नावैष्णवे चैकादशकपालं
 निर्वपेद्दीक्षिष्यमाण इति प्रकृत्यस्तत्सर्वोश्चैवैतदेवताः परिगृह्येत्युक्तं। निर्हृतिरही सा प्रयोजनादी सणीया
 यां देवतापरिग्रहफलश्रुतिर्यवादी भवति। किंपुनरभ्युपगतो देवतापरिग्रहोप्यपुनस्त्वर्थेन प्रयोजनत्वे
 न जैमिनिप्रभृतिभिरपि। एवं वसतिवाचनिकं कार्यं देवतापरिग्रहः तस्मिन्सति नोपलभ्यमानमपि प्रयोजनं
 तस्मिन्वर्गं तु न्याय्यं। यच्च लिङ्गमुक्तं। तेवा एते उल्लुके इति तदपूर्वप्रकृत्येपि दृश्यते। तद्यथा। सपहार्तश्चैतश्च सं
 भारतीति अप्रकृतविषयस्तच्छब्दः। प्रयोजनमवादिष्वपि क्रियते। किमिदमेकं कर्म उत बहुनि। बहूनीति ब्रू
 मः अधिकरणभेदादां धेयभेदाच्च। प्रत्यग्विस्मिदद्वयपर्यवसानात् एकं वा। कार्यकत्वात्। एकं हि कार्यमभी।
 ज्यमानदेवतापरिग्रहः। एकवचनांतेनैवैकशब्देनोपदेशो भवत्यगमनाधानमिति। नचाधिकरणभेदः प्र

उपलब्धर्थे

अगमनाधानस्य

गृहीतानुगमेनैतत्पु
 नरगम्यतरे भवेत् २

देवतापरिग्रहार्थ
 वेत्यति॥ ५।३।
 दृष्टार्थमिदं न ५।२

राम

९

सर्वेष्वग्निषु होमा
भावेऽपि २

अहमेधियायां ५

तिर्ययेवसानं वा कर्म भेदे कारणं। परिधिपरिधानवत् तस्मादेकमिति। प्रयोजनमेतेनैकमिति कं भवतीति संप्र
हायः। केचित्तु गृहमेधियादिषु सर्वत्र कर्तव्यमिति प्रयोजनमाहुस्तस्युन एलोचनीयं। न त्वपराग्नि संवधरोमा भि
ज्यमानदेवतापरिगृहस्तत्रोपपद्यते तस्मादप्रवृत्तिस्तत्र। अपरेत्वाहुरग्निपरिगृहद्वारेण देवतापरिगृहम
माग्नरसग्नीनां गृह्णातीति वचनात्तेषां चाग्नीनां भेदः प्रत्यग्निचात्याश्चात्याश्च देवताः परिगृह्यन्ते। तेनापराग्नि
होमेष्वसमुत्तदेवतापरिगृहो नास्तीति निवर्तते नैव न्वाधानं। न चात्र समुद्दिता नामेककार्यता। तद्यथा त्रयोऽग्नौ
वाणरतरेतरसमपेक्षा उखांधारयंति। प्रत्यहं हितत्र समुद्दिता नामेककार्यत्वं। इह त्वग्निद्वारेण भेदाध्यवसा
नं। नन्वेवं सत्यपराग्नि कर्मोः कार्योत्तरत्वं प्राप्नोति। अस्तु को होषः कर्मभेदः स्यात्तत्र यशोगोमिप्रभृति कृतव्या
ख्यापरोधः स्यात्। उच्यते। न व्याख्यापरोधमप्यास्यदार्थस्यान्वयात् त्वमवसातुं शक्यं। यथा हि प्रमाणैरयमर्थः प्र
मीयते तथैव गृह्यते। अथ वैकमेवाग्न्याधानं प्रत्यगभ्यस्यत्तत्स होषः एवमाश्रीयमाणे प्रत्यगभ्यासं नै

अपि अग्न्या-ता
ध्यानाते

यथाऽऽख्याशने श्रीयात्र-रतनेक-चोदना ॥५॥ = दृष्टार्थं सति सामर्थ्येऽ-श्रीयादिति च भाष्यतः । राग तोऽनशने प्राप्तिग्रहणादौ च शास्त्रतः । न दोषः पुरु-
षार्थेऽपि चैदं प्रपञ्चितं ॥ पुरोडाशपत्रस्यापि सुत्रे व्याख्यातरे भवे ॥ सामर्थ्ये सति ना-प्राप्तिर्नो व्याध्ययतमे न चैतत् ॥ = न यागसाधनं यो-
ज्यमानं तत्र शस्त्रेण सार्धं षः । निवेद्ये सपिबे सुतं मिथु-र्गुयाद्विने परे ॥ प्राप्ति कर्मणि नानेनो निभातुं शक्यते गुणः । इति नेन च सुत्राद्विदिताष्टमपरेऽशने ॥ = ॥

नहणमद्गे। परभागमात्रविषयं। शृङ्गामर्थोत्। नयथात्तत्राङ्गस्त्रिभागविषयत्ता। तत्रत्यपराङ्गेरहा
तीतिप्रवृत्त्यपूर्वोद्देवैरेवानांमध्यंदिनोमनुष्याणामर्थपराङ्गः पितृणामितिवाक्यशेषादिशेषाध्यवसा
नं। रहत्यपरभागमात्रवृत्तित्वं। भोजनकालप्रत्यासत्तेश्च। व्रतोपायनीयमिति व्रतं भोजनमुच्यते। यथा
त्यत्रतद्रूपंस्यात्प्रयोजनमितिच। तद्येनोपेयतेअमाषादिनातद्रूपोपायनीयं। अश्रीतइतिद्विवचनोपदे
शात्पत्नीच। इतरथाहियाजमानएवनिधमः स्यात्तैर्मासौत्रामएपांदुतोछिष्टभक्षइति। सर्पिषेतिनात्रप
योव्रतवसर्पिरेवसाधनं। स्थित्यसंभवादमाषममाहसमितिचपर्युदासात्। तेनयथाप्राप्तंसर्पिरनिधीय
ते। तत्रापिकिनियमविधिंरुततैर्लादियरिसंख्या। कश्चात्रविशेषः यद्विनियमस्तैलमपिअंजनारिसंस्कार
प्राप्त्याननिवर्त्सते। अथपरिसंख्यासर्पिषोननियमः। किमत्रयुक्तं। नियमविधिः। तत्रहिस्वार्थप्रवृत्तिताश
वृत्त्यस्यात्तैलव्युदासेपरार्थताकल्येतालस्यणाचस्यात्। तस्मान्नियमविधिरेव। नियमेवसत्यर्थतैलादि

यथाप्राप्तमिहसूत्रोप
लेखननव्यं च न संस्था
रः ॥

वाङ्मयाधिष्ठिता देवप्रतिमुपैति न हि । रमावास्यायं ॥ मथा
 हंसाख्यायनसुतः । पत्नियजमा नो व्यग्रमधीवा नो प्राप्नु
 वत्सावा नरणा च दमो स अवणमिभुनमो दे न्येदे
 न द्योण यक्ष्यमाणः स्यात् ॥ १८ ॥ अहं । तुलवहानाम
 वाक्यं शौचपत्तिं अधीयानामिति । वत्सावा यन्वत्तव
 हापावनेन काये लक्ष्यते । यथा अहो नायायाजि
 कोपिरात् ॥ १७ ॥ विविक्कं ररुहिटवत् ॥ १८ ॥

आदिशुद्धाद्यधु
ग्यादिः ७ ॥ उपसे-प
न है न ७ ॥
अनेन व्यं अयादि बने
स्यादिति जंम्यते =
प्रा कृ मा स प्रतिषेधा
अमर्द्य दा स स्य संभवः ॥ =
विबिरसंतमप्राप्तौ
नियमः पा श्चिने स
ति। यत्र या यनम
प्राप्तौ परि संख्या
विधीयते ॥ ७ ॥

अथ मुपस्थानं आचमनं लिंगात् । मङ्गलं न पश्यन् शक्तीति प्रवृत्ततेन पुरितरतो मेध्याना आपो मेध्याभुता ब्रतमुपाया नीति । आलंभनमात्रेण ॥ ५ ॥
अथ आचमनान्नं निरुध्य पुनराचमनीत्यग्निहोत्रे यथाचामति शब्देनाचमनोपदेशस्तथात्र नास्तीति भावः ॥ ५ ॥
अस्ति राक्षसं तन्नामेव्ययनं सत्रं तत्र क्षुयते ॥ पुरोडाशोऽन्ये तेन यजमानः पुर्वमेदस्य दृषद्वाती तीरेणानभ्यस्य मभ्यवैति यमुनाञ्चिः पूजावलरणं
प्रतीतिः । पुर्ववदिति शक्या प्रासेन शक्या प्रासेन संतो यजमाना अयं ति दक्षिणेन तीरेणेति लभ्यते =

क.भा.२

११

दृष्टार्थेष्वपि सर्वेषु नि
यमादृष्टमिष्यते ३
गुप्तिः

निवृत्तिः असुहिता वत् सा विनि। तदेतद्वर्णनं दृष्टार्थमुक्तधर्ममात्रमिति। धर्ममात्रमिति ब्रूमः कुतो द्वयकौलं रागप्रासहाभ्योजन
दिनियमान्। दृष्टार्थे हि यत्किंचिच्छात्। तस्माद्बुद्धमात्रं। दृष्टार्थे वा। प्रसिद्धे स्तदर्थत्वान्न स्य दृष्टाय कश्चिद्रुक्ते स्थितदनुवादेन नाल
^{उक्तपाद्ये}
यन्नुपरिद्रव्यादि नियम इति। कामं नियमारब्धदृष्टपरिकल्पना। प्राङ्मुखोन्नानि भुञ्जीतेति वक्तुं ननु गम्पमा
^{मलया}
नत्तस्य पद्मवद्वारेणादृष्टपरिकल्पनमिति। प्रयोजनं सति सामर्थ्ये श्रीयताम्॥७॥ अंतरेणा पराम्रीगत्वाप
रेणाहवनीयं प्राङ्तिष्ठन्नग्निमीक्षमाणोपनुयैस्त्वत्प्रतमुपैत्यनेत्रतपतरुमहमिति वा॥ अंतरेणाप
राम्नोरिति षष्ठ्यां प्राक्षायां तदपवादोऽंतरेण मुक्तस्तु यषद्विभक्तिर्द्वितीया। प्राङ्तिष्ठन्ति निश्वस्य च वक्तुं
अपरेण अवस्थितस्याग्नीक्षणविधानस्यामर्थ्यात्। अग्निमीक्षमाण इत्यपिन वाच्यं। मंत्रलिङ्गा देवप्राप्तेः उक्तं
च प्रदेशांतरे आहवनीयमीक्षमाणस्तद्वचनत्वादिति। वक्तव्यं वोत्तरमंत्रार्थत्वात् तस्य च विलिङ्गत्वात् प्राङ्मु
खत्वाच्च वाच्या। प्रोषितस्यापि दिडूय मोयथासादिति। अयमुपस्पर्शनमाचमनं लिङ्गात् प्राङ्तिष्ठन्नपनुये
निराभिस्तो याजमानं युयोधि हि भुजेते॥९॥

एष

99

अंतःपवित्रता आ-य ॥
मनेरुतेसतिभवति ॥

मिंदुसननीयस्य ५ प्रकृतौ येनेहा जे व्याः समिष्टयजुषोतशस्यात् ॥ तस्या-नतदंत एना बभूव तद्विनापाटः ॥ तदंते समिष्टयजुरंते नै जान भ-य इति मिंदु

दर्शपूर्णयाससंबं
धयभभतेयमु-नायां
वीषमाणे ३

स्पृशतीति प्रहृत्य तेन पूजितं ततो मेधावा आपो मेधो भूत्वा ब्रतमुपायानीति ॥ आलंभमात्रं वा आचमनानु
पदेशात्तस्य च नैमित्तिकत्वात् शृणु सामर्थ्याच्चाप उपस्पृशतीति लिंगमर्थवादमात्रं ॥ दीक्षास्नानवत् ब्रतमुपैति नि
यममुपगच्छतीति ॥ अग्ने ब्रतपतरस्याहवनीयाग्निरुच्यते ॥ न हि देवता नेरीक्षणं संभवति ॥ तेन दार्षद्वैतावभृथे
विपरिणामः ननु च ॥ समिष्टयजुरंते चावभृथविधानात् तत्र च ब्रतस्य प्रासंगिकत्वाद्ग्रहणमिति चेत् तान् न ह
र्मत्वात् न हि समिष्टयजुरंततावभृथस्य धर्मः तस्मान्न तदंतं एवं च भृथसूत्रे च ब्रतग्रहणेऽपि शब्दो विपरिणाम्य
तदति न दुरुक्तम् ॥ सत्यवाघतः ॥ अतस्तस्य वाच्यं ॥ पाठादेव तसिद्धेः ॥ स्यात्संबंधज्ञापनार्थत्वात् ब्रतग्रहणोत्कर्षे
सत्ययं नियमो यथोक्त्येति तै ॥ अपरे खतः ॥ शृद्धे हेतुर्थममंते ॥ ननु वैकमुपनयनसमकालमेव सत्यवदनं ॥ न
त्रेष्वांचैतद्वरोधीति हापि प्रासंगिकं ॥ तथा परमाधानसमकालं न वा आहिताग्निना नृत्तं वहितमिति ॥ अनृता
तिथ्यपनोदिति सूत्रितं ॥ इह मय सत्यवाघतस्तस्य विषयो पप्रदर्शनायाह ॥ कर्मो गमुतरे सत्यवदनं ॥ पूर्वतुष

नभतधर्मतात् ५

वत्तस्य गृहणादुर्ध्वं स
सवाङ्गिमो भवेत्

अनृतातिथ्यपनो
दप्राप्तदार्धी नथीत्य
कनाव्युदना निनर्जये
दिता धान सुत्रं १॥

सत्यवदनव्रतग्रहणयो
रंगो जीभावः २
जौनमभुतिः ॥ ५३३
वा आ-अ-याणां
आ-अ-मिणां गौतमेन
ब्रह्मचारिणः सत्यवदनं
विध्योक्तं नृत्तं वा मि
सादि ॥ ७॥

पुरुषार्थपचारमिति तं तपनमोतेः कर्मोपपत्तेः प्रायश्चित्तं तल्लक्षणमिति सुतेः ॥ बदनजातधुनं अन्तर्नूनं देदिति नापितु न देवदे।
 पुनर्मन्त्रीतइसत्राहोपवन्धनाह्नयोः ॥ नियमः साधितोऽयत्र यत्र मानस्य न ह्नयोः ॥ तेनारण्यमंशेनैवपह्याः किंययैः सितं ॥ अशानंशमनंचैव न कर्त्तव्यमप्यतं परं ॥ २५ ॥

उक्तं
 क० भा० २

१२

रुपांगं परिहृत्तुं तत्कर्मोपपत्तेः प्रायश्चित्तं तल्लक्षणमिति सुतेः ॥ बदनजातधुनं अन्तर्नूनं देदिति नापितु न देवदे।
 तापचारे श्रौतं न विहृद्दे पुरुषार्थे श्रौतं स्मार्त्तं च ॥ तत्र श्रौतापचारे सुहृत्ते प्रायश्चित्तं समुच्चय इह प्राप्नोत्येव पुनर
 रं भो व्यर्थ इति ॥ सत्यमेवं कर्मोपपत्तेः कर्मगतविशेषनिबन्धनं विशिष्टं प्रायश्चित्तं यथा स्यादिति ॥ तच्चागैर्वैदिकैर्भूरिति ॥ या नृमणीसर्थः ३
 जुर्वैदिके भुव इति ॥ होतृकपदार्थानुष्ठानकाले ससवदनापचारे होतृकं श्रौतमाध्ययवंच स्मार्त्तं चेति ॥ केचि
 चाधानकालानुत्तवदनप्रतिषेधमनुवादं मन्यन्ते ॥ तथा हि ॥ नवा आहिताग्निना नृतं वहितं न वदं जातु नान् ॥ जातु-भा-कदाचिदपि ५
 तं वैदेहिसाह ॥ हृष्टारण्योषधीनामं श्रीयाह ॥ इहमवसर प्राप्तं सायाशनमुच्यते ॥ आरण्यवृक्षाणामारण्यो
 षधीनां चाश्रीहानवेति विकल्पः ॥ केचि हारण्यश्वमौषधिविशेषणं मन्यन्ते निर्देशसामर्थ्यात् ॥ तन्न हारण्यश्वो हृष्ट
 पदात्सर्वः ॥ अतो न तदुपसर्जनमिति ॥ नवा ॥ अविशेषेण श्रवणात् ॥ सवा आरण्यमेवाश्रीयादिति प्रहृत्यमावा रण्य
 ओषधयो यद्वा वृक्षमिसाह ॥ सूत्रस्य च तन्मूलत्वान् ॥ अतं त्रौ निर्देश इति ॥ सामर्थ्यसिद्धत्वादिक लोः वाच्य इति ॥ अविशेषितः ॥

श्रीशिवमहर्षिणा
 वक्तुं

राम

१२

चेन्नावधारणार्थत्वादवधार्यहिवैकल्यिकेकर्मणि प्रवृत्तिर्न्याय्या। आरण्यगुणविधिसमाचैरमुच्यते॥७॥ चः सम्यग्भवे
आहवनीयगृहण्यधोगार्हपत्यस्यवा॥ विकल्पेन हि श्रवणमत्र। तत्रायमधः शब्दः किं खट्वदिनिरोधक
दुतास्तरणस्यापि। नास्तरणनिषेधकस्तत्रापि प्रयोगप्रत्ययाभ्यामधः सुसावयमिति। क्वचिच्च स्पंडिलश
यी सतो नास्तरणस्य निषेधोऽधः शयीताधस्तादेव हि त्रेयस उपचार इति लिङ्गात्॥ सद्यो वा प्रातः॥ पूर्वा
मुत्तरं वोपवसेदिति हि पूर्वमुक्तं। तत्र सद्यो वेत्तीयस्युक्तमानेत्तयोरेवाभ्यन्तरत्रयागः प्राप्नोति। उत्तरोपवासप
क्षेच द्वितीयायां। तन्मा भूरित्यतः प्रातर्गृहणं। अथाक्रियमाणे पि प्रातर्गृहणं गानां प्रधानकालत्वस्य न्याय्यत्वा
त्पूर्वस्यापि प्राप्तिरेव यागस्य। उच्यते। एवं सति यथोत्तरस्यां सांगयागप्राप्तिरेव मुत्तरोपवासपक्षावलंबनश
रेणोत्तरोत्तरस्यामपि प्राप्नुयात्तन्निरासार्थं प्रातर्गृहणं। अस्तु तथेति चेन्न। पौर्णमास्यां यागविधानसामर्थ्या
त् एवमुत्तरस्यामप्यप्राप्तिरिति चेत्प्रादुराभसामर्थ्यात्। पूर्वमुत्तरं वोपवसेदिति। उत्तरा हि पौर्णमासी प्र

दक्षिणा भेदात्कर्मभेदः अंगभूतस्यापि भेदः। यस्यैव कर्मणो ये वरणाभ्यामुपात्तास्तैस्तदपवर्गोऽप्रवर्तमानः लौकिकमवति। राजसुयेतुराजसुयस्य एवमपालताद्युगप
 सर्वचिकीर्षा॥ चिकीर्षिताश्च सहायवरणतस्यादगस्त्यमाणविशेषता सर्वकर्मणां राजसुमानयनभुक्तानां तत्र नरणमित्युपक्रम एता एवाता लुतीरः। सौमिक
 स्यवरणस्य यत्संयोगेन नूनसप्रधाना भवितादग्नियोगनिमोक्तवद्विषयमेव भेदेन च प्रसक्तं वरणमित्युपात्ता नदीयमेव तत्र त्रयस्यमेव मंगभूतस्य वरणभेदः
 यत्तु लौकिकं वरणं तस्य मंतव्यमस्माभिरुच्यते। यजमानो हि लौकिकं प्राथम्येन मन्त्रिजा कुर्वन् सर्वराजसुयोदे शो नैव कर्तुं मर्हति। नाध्याद निधुसमाप्तये च
 अन्यथा होतव्यमस्माभिरुच्यते। ननु चित्तं समाहितं न यजयेद्युरन्येन न लभ्येरन् नितरप्रयोगनाशिराजसुयकर्मणि दक्षिणं मास न दौक्षीयं मध्येन न भंतेरिति एवांतरा
 निधुन समाप्यर्थे अवश्यं स्थापनीयाः

एतद्वत्सममयेतसौ
 आननुसमाख्यया। ब्र
 ह्मणः नैव नुच्यते सा
 मथ्याथाजमायिके॥११॥
 प्रयोगवचनप्राप्तसह
 लं होतव्यमस्माभिरुच्यते
 ५१॥ अतोऽनेककर्तृ
 कृतं नुच्यते॥११॥

माभूदिति॥ वाचस्पतेयसंगोपायेसाह॥ सामर्थ्यो घजमानः सहिवरणेनानसाच यज्ञगोपायनेनियोक्तुं स
 मर्थोनामः वाचस्पतित्वंचस्तोतुं ब्रह्म एवाधारोप्यते। वाचस्पते ब्रह्म न यज्ञगोपायेति। यदपि च का एवानां
 देवसवितरित्युक्ता वाचस्पतेयसंगोपायेसाहेति पश्यते। तदपि न समानकर्तृकर्म। पूर्वकालतामात्रे हि
 काशः समानकर्तृकतायामसामंजसं स्यान्न हि ब्रह्मात्मानमेव वाचस्पत इति संबोधयति। अथाधिष्ठा
 त्री देवतोच्यते। तत्रापि नियोगाभावाद्दृष्टार्थता स्यात्। तस्माद्यथोपवर्णित एवार्थः सचायं प्रैवो नियोगा
 र्थत्वादस्यपिवरणे प्रवर्तते। यथाज्योतिष्टोमे हीक्षणीयां हीक्षाधाने चेष्टिषु। कथमाधाने वरणभाव इति
 चेत्स्यात्प्रवृत्तिदर्शनाच्च त्वारजस्रविजः प्राश्रंतीति। ब्रह्मो हताभावेस्तु वरणमिति चेन्न। तत्रापि दर्शनादसमाधे
 ये ब्रह्मा सामानि गायतीति। तेन प्रतिपन्न ब्रह्म त्वस्य वरणं क्रियमाणमप्राहृतप्रयोजनं स्यात् वरणविशेषनि
 यमार्थमस्तु प्रवृत्तिरिति चेन्न। नियमस्य क्रियापुः सरत्वात् ससां हि क्रियायां नियमानुगृहो न नियमा
 सामो वैकल्पिकतेषु ब्रह्म वरणं किमर्थं। अग्न्यगोरकुर्वतीति बहुवचनोपदेशादग्न्यवरणं भवत्येव॥२॥ = सामगानाभावेऽस्तु वरणमिति चे
 त् न दीयते प्रवृत्ततात् तत्तु यमिति चेत्। स्यात्तु बहुवचनोपदेशात्। अग्नौ वरणं भवत्येव। अत्र हि जोऽभिधीयंत इति ह्युत्तरभाष्येन।
 बहुवचनस्य प्रवृत्तमात्रपरतात्॥ तेन ब्रह्मोद न सामगानाभावे वरणं प्रवर्तते एव। तत्र हीक्षणीयां हीक्षाधाने चेष्टिषु। अग्नौ वरणं
 भवत्येव। न च न निरोध्याभ्यामन्यतरिति न लभ्यते॥३॥

६ तस्यादिसेवया चैत्रयक्षसदनादिति ॥ प्रोक्तं तह्युः उरु एव ब्रह्मणः सदनं यथा इति भक्त्यशाः २५ ॥

क. भा. २
१४

तुमहायक्रियाप्रवृत्तिः यो हि पंडितं मन्य एवं कुर्यात्स प्राग्मुखान्नभोजनं नियमानुमहायतस्तोपि स न भुंजी
तापि। पञ्चज्योतिषो मे ब्रह्मवर्णनिषेधो न्यायमूलः सरहापि प्रवर्तत एव ॥ अपरेण वाहवनीयं दक्षिणाति दक्षिणाञ्च २
क्रामति ॥ उत्तरत उपचारो यत्सरति वरणमुत्तरतः दक्षिणातो ब्रह्मयजमानो ए स न रति। गमने विकल्पः। शा
स्त्रसामर्थ्यात् ॥ अहोरेधिषो दत्तस्तिष्ठान्यस्य स रते सीदयो समसाकतर रति ब्रह्मसरनमीक्षमे। तच्चैतत्को
शं स्यात्तत्तणनिरसवो यदेशात् प्रसिद्धेश्च। नवा। नियमशासनाभावात् तत्तणनिरसनं तु कुशास्तत्तत्वाहासन
स्य। तत्कुतः शिष्टानुस्मरणान्न प्रसिद्धिर्विशिष्टा। तस्माद्यथा प्रसिद्धमवेधविदूमासनमिति। ब्रह्मसरनान्न
निरस्पतिनिरस्तः पाप्मासहतेन यं द्विष्मरति ॥ सचायमासन संस्कारस्तेन यश्चुपुरोडाशे आपश्चुपरिसमा
द्यैः संस्कृतत्वाहासनस्य पुनर्न प्रवर्तते ॥ इह महं हस्यतेः सदृसि सीदाभिप्रस्तुतो देवेन स वित्रात दग्धये प्रब्र
वीक्षितद्वायवेतस्य धिमा इति ॥ १॥ ब्रह्मसरन आहवनीयमभिमुख उपविशति ॥ तद्दग्धये प्रब्रवीम्यग्निं वो देव

एम
१४

समाख्यानां सिद्धे तत्रोपवेशने पुनर्ब्रह्मसदनं ग्रहणं नियमार्थं। आहवनीयमभिमुख एव यदोपविशति तदा तस्मिन् भाव्यत्रयं यथा। आहवनीय
देशं दक्षिणे नास्ते वेदिसिद्धितो दक्षिणाग्निं वापरेण यच्चैवेति भक्त्यशाः २५ ॥

प्रसन्नानुयाजयोरेककाले साधयेदेषाचार इति भाव्यतः । एककाले तु च प्रैषप्रैषार्थोऽनन्तरं नियमात् ॥ ३ ॥

तावचनः स्यात्प्रकृतत्वात् नवा वा पुनः सहसमुच्चारणात् तस्य चाप्रकृतत्वात् तस्मादेव तांतरवचनः प्रयो-
जनं । सौम्यादावविपरिणामः ब्रह्मसदनग्रहणं गुणार्थं प्रकृतत्वादेव । को गुण इति चेद्दाहवनीयमभिमुखता
इति ॥ वाग्यत आनुयाजप्रैषे वात ॥ यतवाग्रह्या भवसानुयाजप्रसवे यावत् ॥ भागपरिहरणादिवा ॥ सा चैषा
वधारणा ॥ अथास्यै ब्रह्म भागं पर्माहरंतीति प्रकृत्य सवैवाचं यमएव स्याद्ब्रह्म न प्रस्थास्यामीत्येतस्माद्ब्रह्म
इति आम्नायते । पूर्वमविशेषाद्भवसितं । पाठक्रमाद्विशेषाद्भवसानं । लिंगाच्च । विवृहंति वा एते यज्ञ-
कैस्त्वन्ति ये मध्ये यज्ञस्य पाकयज्ञिययेऽपाचरंतीति । हेत्वे तु न वाग्यमनस्येहाचरणं निर्दिष्टं । तस्माद्वाग्य-
परिहरणाद्येव । सचापं पदार्थधर्मोपतवात्केहि सत्यं प्रमादीसनं कृताकृतप्रत्यवेश्यमाचरति ॥ आहृता
वषट्कारसु ॥ अवषट्कारस्याहुतिषु ब्रह्माहुतोऽसाधते । ताश्चैता अग्निहोत्राहुतयोर्वषट्कारः । अ-
स्ति हितत्रैकत्वेऽपि सति प्रायश्चित्तार्थं तया ब्रह्मणः प्राप्तिः । तेन निमित्ताद्वाहृतिहोमोऽप्यन्यसति आ-

ब्रह्मनिःकर्षा
विचिरेदति ५

ता ब्रह्मैव जडुया
दति ९

हंसति ६

ब्रह्मा प्रायश्चित्तानि
ऋतुयादमादिष्टा नीति ९

क० भा० २

१५

वृत्ताक्रियामात्रेण ब्रह्मोसाधत इति क्रियया हि कारकमाक्षिप्यते। लिङ्गाच्च। अथ हेतामिन्द्रज्वमेप्रापश्चि
तिमुवाचाग्निहोत्रादग्न आमहत उक्त्वा इति न वै तदेव मेकत्वं हि श्रूयते। एकत्वं जमग्निहोत्रमि
ति। अंगप्रधानार्थाभिनिर्देति रेकेन त्विजाकर्तव्येति। ननु नैमित्तिकार्थतया द्वितीयोऽपि भविष्यति। नैस्यु
च्यते। न हि नैमित्तिकस्य ब्रह्माशेषसामर्थ्यमस्ति। भिन्ने जुहोतीति होममात्रेणैव विधेर्वापार्यमवसा
नं। वाक्यान्तरपरिप्राप्त इति चेत् यदेव त्रयोविधामेषु क्रतूनां ब्रह्मत्वमित्येवमादिना व्याहृतिर्होमे ब्रह्म
संबंधविधाने। तेन यत्र व्याहृतं तस्य तत्र ब्रह्मणा भवितव्यं नैतदेवं। यदि होत इत्यत्रावरितार्थं स्यात्ततः क
दाचिन्मादिपि। अस्तित्वस्य च रितार्थत्वं दर्शय्यमाणमासाद्ये। तेनाग्निहोत्रेनाप्यथानुपसात्रह्माशेषं शुश्रूष
त इति। एकत्वं विरोधाच्च। न चात्र क्रियाब्रह्माणमंतरेण न संभवति। कर्त्रेतरविधानात्। अस्ति हि यत्रा
ध्वर्मवाक्यं कर्त्रेतरं। तेनापि तत्तदाशेषः यत्रोक्तमग्निहोत्रादग्न आमहत उक्त्वा इति। सोऽपि चतुस्त्रिंशदो

राम

१५

परमेष्ठ्याभिधीत
इत्यादिपर्यायः ९

विमेषमोर्थवादः अस्तु तर्हि दर्विहोमविषयतास्य सूत्रस्य। दर्विहोमादुत्तमोऽवषट्कारः तासां हि वौर्णमा
 सविधं तन्नाहित्वेनोचितो वषट्कारः स्वाहाकारान्नास्युन निवृत्तिः तदभावेत्वात्मानमुपपद्यते। तदेतद
 नुपपन्नं। तत्र हि मास एव ब्रह्म मंत्ररहिता च क्रिया ब्रह्मवरणादिका तूष्णीमनर्थे लुप्ता इति। पूर्णोदुतिविधं
 तन्नाहिहोमविषयता तस्यैव अस्त्यस्य सूत्रस्य। ता अपि त्यवषट्कारा इति। तदपिनोपपद्यते। अग्निहोत्रन्याय
 सालक्षणात् अनुद्धता भस्ममया दुतौ पूर्णोदुतिका धर्मा विहितास्ते आचार्येण पूर्णोदुसा मुपसंहृत्या न्यत्रा
 इति दृष्टाः अतस्तत्रापि ब्रह्मणः प्राप्तभाव एव। एवं चेद्विहोममेव सूत्रमस्तु। इह हि मावर्णाद्या दर्विहोमनिमि
 त्तैस्तत्तदर्थं ब्रह्मवरणापकर्षो न्यायः अंगप्रधानार्थत्वाद् ब्रह्मणः तदर्थमिदं सूत्रं आवृत्तावषट्कारासु। आ
 वृत्ता क्रियमासमंत्रिका सौ क्रिया न्यायतः प्राप्नोति। ननु चान्यत्राचार्येणायमावृत्तहोमं त्ररहित क्रियाविषयः
 प्रयुक्तः मृदा सहोखां करोत्याह इति। सत्यमेवं। मृदा सहोखां करोतीत्यतैव समंत्रिका क्रिया प्राप्ता। तत्रावृत्त

स अंगं धासां तास्तदंगाः न तदंगा अतदंगाः । तदंगः । न व्याप्ति होमांगं वा न स्य निषेधः । अप्राकरणिमहात् व्याहृतीनां । अनारभ्याप्यतीता अप्यव्या
हृतयः । ब्रह्म होपत्रमादत्रावधद्वारा सु-पेति-चेत् । सु-यते ब्रह्म न मेव च कारेणातिदि शयते । अथाव्यतेति यत्तद्वाभावेण पुरितं । आव्यतो
साध्यते ब्रह्म तदास्याद्वरणं जपः ॥ २ ॥

क० भा० २

१६

श्रीमंत्रनिवृत्तिपर एवातनिवृत्तिश्च वाचनिकी । एतयैवावृत्तानुपहरम्यजुरिति । अतो ब्रह्मवाणापकर्षार्थमेतत् ।
वाचस्पतिप्रैषस्तस्वकालीन एवमाहृतीनामर्तैर्दंगैस्तैः अतर्दंगताचं प्रकरणमवच्छेदात् शक्यं ते वावषट्
कारमाहृतयो वक्तुं । उचितत्वाद्दृष्टकारस्य । याज्याकार्ये हि तासामात्रानमिति । यद्विद्याज्यापुरेनुवाक्यान्
विदेह्याहृतीरेव याज्यायाः पुरेनुवाक्यायाः स्थाने कुर्यादिति । तेनेह वषट्काराभावे अवषट्कारमाहृतय
उच्यंते ॥ अत्र वात्रतोपायनं । एतत्तुल्यत्वात् ॥ आहृत्यैवैषवं मंत्रं जपेत् ॥ वाग्पत आनुमाजप्रसवादिति
वाग्पमने सत्तियधनुमाहरति तदा वैषवं मंत्रं जपेत् अधिकारमुपजीवन्नाह । अध्वर्युश्च । हविर्गृहणकाले वा
पमने । तुल्यं हि शास्त्रमुभयोः स यद्विपुरामानुषी वाचं व्याहरेत् तत्रो वैषवी मृचं वा यजुर्वी जपेदिति । यजमान
स्पलनाम्रानाहाध्वर्युवमेव । केचित्तु च शब्दाद्यजमानस्य हीष्टाकाले वाग्पमनापचारै वैषवमिच्छंति । तत्रापि
स्याम्रायते । अथ यद्वाचं यमोमाहरतीति प्रहृत्य स यद्विपुरामानुषी वाचं व्याहरेदिति । सच मंत्रः प्राक्करणि

राम

१६

प्राक्करणिक इह निवृत्त्य
विलिङ्ग्य उक्तं अथ
मं प्रवा असदाति

आमेयी-मायेनतत्रैसंबंधविशेषपरेविद्यौ सामा-यसंबंधप्राप्तिमन्त्रोपेक्षमाणेकासुदामेयीपुतभवादि तरनिषयसामा-यसंबंधप्रत्ययानुपप
 तिः शीयति॥ अतस्तुवेदेनामभ्युपेतताद्विधं नभ्ययतो नाक्यमेदोभवति॥ २॥
 २॥ अतो प्रणयेति भोह्ममध्यमैकवचनं प्रथमं ब्रह्मपरमिति सर्वत्रावाशाष्टान्नोद्यते॥ द्वितीयमभ्युपेक्षमिति॥ १॥ अत्र त्रैकारपुर्वेणार्थस्वरूपेण शब्दतः॥ वक्तव्यः प्रसवस्तो न सोऽकारस्य नार्थता
 भक्तिवापनसंज्ञानादुत्तरस्यैव प्रसवार्थता॥ एवमोऽकारेणेतनंतर सुत्रे ओंकारपुर्वेणार्थस्वरूपेण वचसा प्रसवविधानादुक्त्या जप्रसवेतयैव दर्शनाच्च॥ ६॥
 प्रणयजशमिषारभ्यदेही संतमुपांशुप्रयोगः॥ उत्तरस्य प्रणयजशस्यैव संतमुपांशुप्रयोगः॥ ननु उपपन्नमेतत्॥ पुर्वस्य प्रणयजशस्यैव संतमुपांशुप्रयोगः॥ उत्तरस्य प्रणयजशस्यैव संतमुपांशुप्रयोगः॥
 मयुरुषैकवचनसंज्ञाविशेषात्कथमुत्तरस्य प्रसवार्थता पुर्वस्यैव संतमुपांशुप्रयोगः॥

कैः स्यात्प्रकरणारेव सामान्यसंबंधावगतेर्विशेषविषयत्वे सति वाक्यस्य लाघवं। रताथास्य प्राकृतत
 पाहीयमाने सामान्यसंबंधो विशेषसंबंधश्चेति गौरवं स्यात्॥ प्रणययज्ञमित्यत आरभ्य उं प्रणयेति प्रणी
 ताः प्रसौतीत्येवमंतं सत्त्वं। प्रणययज्ञमित्यनेन मंत्रेण प्रणीताः प्रणीयमाना अनुजानाति। उं प्रणयेत्यस्य
 प्रसवार्थत्वात्ततः पुरस्ताज्जपः प्रमोजनमुपांशुप्रयोगः। अत्र पुनर्लोह्ममध्यमपुरुषैकवचनाविशेषे
 सति मृग्योविशेषः अयंचमंत्रोऽनेकयजमानकेककर्मणि यजमानाः संतु यजमानाश्च धेहीति विपरिण
 म्यते। द्विलेपियजमानौ स्तां यजमानौ च धेहीति च॥ एवमामंत्रितं तु कारेण प्रोक्षयत्तमिति हविषीधौ बर्हि
 षोश्च॥ प्रोक्षणं प्रसौति। एवमामंत्रितं तदसामंत्रणविधानं ब्रह्म न हविः प्रोक्षिष्यामीत्येवमाहिलभार्थेन हित
 त्रप्रणीता प्रणयनवहाम्मानां। एवमोऽकारेणेति। तुंकारपूर्वकेणार्थस्वरूपेण वचसेति यावत्॥ दृहस्पतेषु
 रिगहाणवेदिः सुगावो देवाः सदृशानि संतस्यां बर्हिः प्रयताः साध्वंतर्हिः॥ ह्राष्टयिवीरेवीरे अस्त्विति वे

देवताद्वेदे ये सान्द्र
 इष्टपुर्वेति वत् २
 रूपोः प्रसवार्थलि ५
 यत्तरस्य वैयर्थ्यं
 पत्तेरन्यः =

उच्यते आरण्यमनुष्यः। सद्धिर्विधः। एकः पूर्ववृत्तिः। पशुवृत्तिर्द्वितीयः॥ अनुच्यते आरण्यमनुष्यः॥
अत्र नौगमिभागो नोच्यते गौरवतो पितृभ्यः। आतरेण त्रयोऽनेनेकहविधेन वध्यथा। अप्रयोगस्यादिति श्रीमदनंतेः सुप्रपञ्चितं॥

क० भा० २

सपात्रं प्रोक्षितं
इति भाष्यसंबन्धः २

ननु सत आरभ्य
भान इत्यंतं द्रव्यं
सपात्रं इत्यस्य

दिपदिगृहं तं॥ प्रसोतीत्यनुवर्तते॥ प्रजापतेनुग्रहियत्प्रमिति सामिधेनीरनुवर्त्यं तं॥ देवतावर्धयत्वमिति
सर्वत्रानुषजति॥ अनुषंगश्च लाघवार्थः अत्र च प्रोक्षणे परिग्रहणेषु अध्वर्युपरं वेदिपरं च वरुणप्रघासेषु
वचनमूह्यते। यजमानपरं चानेक यजमानके॥ मित्रस्य लाचक्षुषा प्रतीक्षरतिप्रतिग्रहप्रतीक्षते॥ देवस्य ले
निप्रतिगृह्णाति॥ सपात्रं ननु प्राशिन्नपदस्य भागवाचकत्वात्तस्यैवैक्षण्यप्रतिग्रहावुचित्वावित्यत आह स
पात्रमिति तत्र हेतुमाह मसिद्धेरिति। लोके हि दीयमानं भक्ष्यद्रव्यं सपात्रं प्रतिगृह्यत यैव भूमौ स्यात्पुनर्द्रव्य
मात्रमादाय भुंजते तद्दिहापि लोकप्रसिद्धानुसारित्वाच्छ्रस्येति भावः तत्रैव हेतुं तस्मात् सादनेति न
ह्यद्रव्यमात्रं प्रतिग्रहे सादनादेरदृष्टार्थोपपत्तेरिति भावः॥ २ प्रसिद्धेः सादनापदेशात्पुनरादानसामर्थ्याच्च॥ ४
यिद्यास्तेनिसादयत्यपोखवही ४ विधुनरादाय देवस्य लेसनामिकांगुष्ठाम्यामनेष्टुतिप्राश्नातिर्हेतैरनुपस्य
एतन्नचेत् पुनरादानं च द्रव्यमात्रस्य। प्राशनार्थत्वात्। अतश्च आसादितेऽपि भविष्यति। अनामिकांगुष्ठाभा

प्रतिशब्दार्थद्वयं
तापस्यमुक्तिः ३

राम

१७

म
न
ते

अत्र प्राशनपथे
पिसासुतं भवसेवे
तिमाधायः २

अन्विमुस्तने निदध्यासः सदेशदिति पाठः । वा शके नैतदवधार्यते । अत्र कालमेव प्राशनं यदंशदेशे निदध्यासः । न पुर्वकाले । एवं दृष्टार्थतासा
दभस्य । वसति च प्राणां नरे प्राशनं । अत्र गो ब्रह्मा प्राभातीति पितृभुतिः २ ॥ प्रतिपत्तिर्द्यौर्दस्यां शाखायां भुवने नहि । तत्रैवं पात्र

माहायैनेष्टे सनेन मंत्रेण प्राश्राति । चेच्छब्दे विकल्पार्थः । अत्र चैत्राश्राति पुनराशय प्राश्राति । अथोपरि
ष्टात्रतः निदधाति वा ऽसदेशे ॥ पूर्वमविशेषेण निहितं । विशेषप्रतिपिपादपिषयाः त्रपुनर्वचनं ॥ प्रशाल्य
पात्रं नामिमां लभते यासुं तर्देवतास्तारदः शमयंतु स्वाहा हृतं जठरमिंद्रस्य गच्छ घसिना मे मासं पृथ्यानु
ध्वं मे नामेः सीदेद्रस्य लाजठरे सादयामि । प्रशालनं च कार्यं संबंधाविशेषाद्वयोरपि पात्रयोरेकवचनं जा
त्यपेक्षं । ननु चैकमेवैतत्पात्रं प्रशाल्य पात्रमित्येकवचननिर्देशात् तत्पात्रं स्त्री प्राशिन्नहरणमिति । देवास्या
तामंते प्रतिपत्तिर्दर्शनात् कर्णयोः प्राशिन्नहरणे रतीतरज्जास्ये भूयेः सकर्तं ॥ एतत्तरतिसमिहमंत्रितः
प्रसोति । समिहसंवादा मंत्रणं समिहं ह्येनोच्यते । अथवा समिहं ह्येनतादर्थ्यादनुपाजा उच्यते । अनुमाजा
र्थं मामंत्रित एतत्तरसनेन मंत्रेणानुजानाति । यत्तपतिश्च सत्रे विपरिणम्यते । यत्तपति संबंधवचन
संस्कारपरिलोपः कस्यचिन्माभूरिति ॥ मैतिष्ठेति ब्रूयाद् ॥ सयदिकामयेत ब्रूयात्प्रतिष्ठेति वचनात् । के

प्रपुर्वस्तिष्ठतिरनु वा
आर्थे गमने वर्तते । प्र
तिष्ठाऽनुयोजार्थं । प्र
गच्छ ॥ २

त्रिपदापेक्षया

क० भा० २

१८

इदं मर्थेयस्य ५॥

अत्रादिपदवाच्यं च
यं ७॥ अक्षिकाश
तत् १२॥

शाखात्तदेतथा प्रव
णात् १२॥

चित्प्रतिष्ठेति क्रियापदस्य ह्यंतरमध्याहरेति सामर्थ्यात् तस्युत्तर्युक्तमयुक्तं वेति विचारणीयं प्रतिष्ठतमि
ति च वरुणप्रधासेषु विपरिणामः ॥ कर्मोपवर्गो समिधमादधाति जुहोत्यपतिष्ठतेवानमः कृताय कर्मणे अ
कृताय कर्मणे नमः ॥ अथाद्वयं जातवेदा अंतरः पूर्वोस्मिन्निषधः सन्वः सनिः सुविमुचा विमुंचधेस्य स्मभ्यं
द्रविणं जातवेदः स्वाहेति यथेतमेस्य अपवर्गः समाप्तिः यथेतमेसेति परिभाषितत्वाद्वाच्यमिति चेत् अती
सनिः क्रमणमिति नेह मर्थेनाप्राप्तेः तत्र स्पस्यापि हि समिदाधानादिन विरुध्यते स्वाहाकाराभ्यामनं च उपस्था
नसमिदाधानार्थं होमेस्य समाभ्यातोपि प्राप्नुयादेव स्वाहाकारः सर्वत्रेत्यनेन सचायं पदार्थोपावदुक्तं ता य
द्विनादिषु निवर्तते ॥ एतद्ब्रह्मस्वमिष्टिपश्वोः ॥ एतद्ब्रह्मस्वमधिकं एदिहोतमत्तदेतद्दिष्टिपशुविषयं प्रतिप
तयं ॥ इष्टिग्रहणं प्रहृतत्वादकार्यं पशुग्रहणं चोदकपरिप्रापितत्वात् कर्तव्यं वा पशुग्रहणं ब्रह्मानुत्ताने प्रो
क्षयं यथा स्यात् न हितत्रसान्नाय्यविकारत्वात् प्रोक्षणं ॥ इष्टिग्रहणं तर्हि न कर्तव्यं ननु कार्यं वा वाक्ये द्विप
ब्रह्मणो यजमानस्य स्वस्त्यं स्वासमे यवेत् ॥ वचनाच्च विरोधाद्वा ५-यत्रोहोमवेत्ति ॥ १॥ साम सुत्रे विशोषो ब्रह्मा सर्वत्र दक्षिणे ॥ कुर्यादुदङ्मु
खो होमादयनैतत्स्वभाष्यतः ॥ २॥ ३ त्वं यत्सोर्णमासस्य नमिप्रकरणे तु तत् ॥ ब्रह्मादक्षिणतः कुर्यात् अयदुत्तरतः सदा ॥ ३॥ तेन व्याहृतिहोमादिकुर्यादुत्तरदिक्स्थितः ॥

एव

१८

नवेति पाठो मर

२५ भवेदेतद्यथे जेपह्मनेवा म्यं तवेहचेत् ननु तस्य भवेत्तेन चापामासं भद्रव्यते। तथोक्तं न लशं पस्यालभते इति सुजजे। भाष्ये कलशशब्देन द्रव्यस्या
 जेपलभणं तलं स्यादिति ह्यत्र पुर्व्व्याख्ये वयुज्यते। अपामालंभनं तासां बहुलं शक्तिं सनात् २ मंत्रे येन भुक्तिर्द्रव्यद्वितैर्नो ह्यतेततः॥
 आलंभः प्रति संस्कार्ये तेन चोद्वा भवेन्नवा २ गिं च विधान मंत्रे हा शब्दस्य स्थितत्वादिपूरादस्य बहु वचनता प्रकृतौ यंत्रस्या समवेता भूता न
 प्रकृतौ विपरिणम्यते इति भाष्यासि ह्येतत्तेन सह विरुद्धं वादपामेव आलंभो युक्तः ॥२॥ पंचवर्ति स्त्रीणि नृमाणि कुर्वन्ति सुधौतं होता
 ध्वर्यवपोजीयेव। उद्गातानेष्टधा न नीये। मैत्रावरुणो बह्वहं प्रतिहर्त्रे। प्रस्ताता ब्राह्मणा धंसि ग्नाव स्त्री नीये। प्रतिप्रस्थाता ग्नी धो नो नो ॥ = सोमप्रथमपंचः

अथैतैव ब्रह्मत्वस्य सादृशित्तन्मा भूदिति हि ग्रहणं। ब्रह्मवरणाधिकारे तत्प्रसंगमुपजीवतायावद्ब्रह्मत्वं
 तत्सर्वमभिहितं। अतः प्रणयनाद्युच्यते॥२॥ गार्हपत्यमुत्तरेणोदपात्रं निधामालभते भूतत्वाभूतकरिष्या
 मीति॥ गार्हपत्यमित्युपपदविभक्तिः षष्ठ्यपवादाद्वितीया। उदपात्रं उदकस्य पात्रं। उदकस्योदादेशः तच्चा
 विशेषेण सति चतुरस्रं स्यात्। चमसेनापः प्रणयतीति। सच चतुरस्रः प्रसिद्धेर्लिगाच्च। चमसं प्रहृत्य चतुः
 स्त्रक्तिना चतस्रो वै दिश इत्याम्नायते। सूत्रकारप्रस्थानाच्च। चमसवत्स्रवेणेति। आलंभ उदकस्य स्यात्। न
 संस्काराभिप्रवृत्तेः पात्रस्य वा। तदुपदेशात्। तत्संस्कारश्च तत्संबन्धिद्वारेण। रूडोपहवे होत्र न्वारंभणवत्।
 प्रयोजनं प्रणीता कार्यापन्नयोर्दधिययसोरविपरिणामः उदकालंभे हि भूतत्वाभूतकरिष्यामीति त्वाश
 वृस्तद्विषयः स्यात्तत्र द्रव्यद्वित्वे विपरिणमेत॥ ब्रह्मन्नपः प्रणेय्यामि यजमानवाचं यद्धेत्याह॥ ब्रह्मन्नपः प्र
 णेय्यामीति ब्रह्मानुज्ञाप्रार्थनं। ब्रह्मेत्यस्त्वि विशेषः। सच यद्यपि वरणभरणनिमित्तं तथापि तु ब्रह्मत्वस्य कर्तृत्वं

प्रयोगवचनं प्राप्तं सहस्रं ब्रह्मस्थितं । नृत्तं त्रैलोक्ये वाच्यते ॥ शक्या कृतभेदे ॥ उग्राद्यते ॥ अनेन प्रेष्यकेषु स्युः प्रैषाः सर्वे व्यनंतरं ॥ अर्थानां मित्रकृत्वा तत्तत्प्रैषो
तत्तद्वृत्तिः ॥ प्रैषप्रैषार्थयोरेव मार्जनं तर्ह्यहं युज्यते । प्रयोगप्राप्तुं भावय्यवतो जपति स्तुत्रं ॥ ३ ॥ यदा समस्तं यमेनेनाथवतो जपेत् । कर्तुं मेदा
द्योगपदं भावयिष्यते दत्तः ॥ १ ॥ एव प्रेष्येषु चैकैकः प्रैषप्रैषार्थकोपि च । प्रैषप्रैषार्थयोरा नंतर्ह्यन्यायेन युज्यते ॥ परं भाष्येनाचार्येनेन
प्रेष्यकेषु पि । प्रैषप्रैषार्थयोरा नंतर्ह्यन्यायेन कोपि दत्तः ॥ २ ॥ अत्र उक्तास्तु त्रेण चानुभाजप्रवर्गयोः । एतद्धीकर्तुं भाष्यस्य प्रयत्नादवगम्यते ॥ ३ ॥

क्र० भा० २

۱۲

पचयेते। प्रयोजनं। सन्ने अपविपरिणामः। कुं डै पायिनामयने च मैत्रावरुणे ब्रह्मत्वं कुर्वति। यजमानवाचं यद्धे
त्यनेक यजमानके यथार्थे विपरिणम्यत इति। सचायं वाग्यमः पदार्थधर्मत्वादस्य पिप्रणयने प्रवर्तत एव
प्रेषश्च तादर्थ्यात्॥ अनुज्ञात उत्तरेणाहवनीयं संप्रति निरुद्धाति कस्त्वेति॥ सामर्थ्य परिप्रापितत्वाद् अनु
ज्ञात इत्यवाच्यं। नवा। प्रेष प्रेषार्थयोगेन तर्कमुदासार्थत्वाच्च यजमानवाचं यद्धे सनंतरं पथा स्यादिति। पाठदेव
तस्मादिति चेत्। न। प्रेष समनंतरार्थानुष्ठानेनाप्यमिति। संप्रति शब्देन न्तिकानातिदूरविषयस्तान नित्यस्य
सादयेन्ने। अनासाः सादयेदिति वचनां निधाने मंत्रः स्यात्तदुपदेशान् निरुद्धाति कस्त्वेति। श्रुति विरोधान्नेति चे
त्संप्रणयति कस्त्वायु नन्तीति। निधाने वा। प्रणयनस्य तदर्थत्वात् तस्मादु संप्रत्येवोत्तरेणाहवनीयं प्रणय
नीत्यपसंहारात् श्रुतेरौ स्पष्टतरः पाठः स निरुद्धाति कस्त्वेति। त्वा शब्दो द्रव्य परत्वात् द्रव्य बहुत्वे यमो
दधिघृतादौ विपरिणम्यते। नवा। अन्यायनिगदत्वात् अपः प्रणयनीति हि बहुवचनांतेनोपदेशः त्वा शब्द

आमुशा २

एष

99

काणवेर

तांस्यादीनां ब्रह्मवर्चसादिनामसंयोगेन पुरुषार्थत्वात् न गम्यात् न ब्रह्मवर्चता। ताम्यंतु गोदोहं च यमस्य व्याधनं भवति आसन्नपुरुषार्थत्वात् परं चापि कारणं ये
न भव्यं बलीयस्या निहायैव भवति नापि पुरुषार्थप्रयुक्तो हि सर्वस्य प्रवृत्तिः। ताम्यं च फलस्य प्रत्यासन्नं स्त्रीध्वं प्रयुज्यते गोदानं च तदर्थं स्तु-यमसाधेयेति दुर्बलः २।२

पुरुषाणां गमनं नि
षिध्यति
श्रौतं २

निकृते २

प्रणीताभिर्हि क्रिय
नने वखंडनमव
स्थं भागीत्या शयः ७

श्रैकवचनांतः तस्मादनुहति॥ नान्तरेण गच्छेयुः॥ प्रहृता प्रहृतयो ह्यपदेशा लिंगाच्चा नेमिभ्युनं चर्ममाण
मंतरेण संचरानिति। प्रयोजनं। सर्वत्र प्रायश्चित्तं॥ काऽस्य वा न स्य मार्तिकै रभिचारत्रसवर्चसप्रतिष्ठा कणा
यथा संस्रं॥ कां स्यादीनि प्रणयनाश्रितानि मृदंता निता न्यभिचारादीन् साधयंति। न तद्यथा क्रिया। ए
वृत्तस्य सारत्वात् कां स्यादीनां फलसंबधः। एवं च सति विकार एषामप्रवृत्तिः पुंरुषार्थत्वात् वा न स्य सेतुवार
णे प्रवर्तमाने क्रत्वर्थस्य साधारणत्वात् तद्वा श्रयः कामोन्नसवर्चसं प्रवर्तयसेवा ता एताः प्रणीताः दृष्टार्था
उत्तधर्ममात्राः धर्ममात्रा इति ब्रूमः। देशनियमासात्रनियमाच्च। तथा मंत्रवत्तोपदेशादिरसंस्तवाच्च। शिरोह
वारतघ्नस्य यत्प्रणीता इति। अनेव खंडनसामान्यादिरः संस्तवः स्कंदनप्रतिषेधश्च धर्ममात्र उपपद्यते
रूतथा स्ववश्यं भाविकंदनमिति अंते प्रतिपत्तिविधानाच्चाय प्रणीता इति श्रुतः परिसंनियेनेतीति। दृष्टा
र्थत्वे हि कश्चिदुपयुक्ता भवेयुस्तत्र प्रतिपत्तिविधानं पाक्षिकं स्यात् अपाक्षिकं च श्रवणं। तस्माद् धर्ममात्रार

क० भा० २

२०

ति। दृष्टार्थावा। द्रव्याणां क्रियाभिनिर्दृश्यार्थताप्रसिद्धेः नहि कश्चिद्द्रव्यमदृष्टार्थमप्रकल्पयति। संतिचात्रोदक
साध्याः क्रियाः न च तस्मिन् दृष्टेः मदुदकमुपदिश्यते। तेन दृष्टे र्थे वगम्यमानेपि मोनामादृष्टं परिकल्पयति सदि
द्रुममवद्भोजनारूपदृष्टं प्रकल्पयेत्। लिङ्गाच्च। प्राणीनामिहैवोपि संयोजीति। यत्तु तं देशदिनियममरति। स
नियमोः दृष्टार्थत्वात्। संस्तुतिः प्राग्भागसामान्यात्। स्कंदनप्रतिषेधस्तु तं दृष्टार्थत्वं उपपद्यते। प्रतिपत्ति
श्रुशेषस्येति। दृष्टार्थत्वेपि संदेहः किं संयवनार्थोऽतः सर्वार्थो रति। तत्र केचित्प्राणीनामिः संयोजीति वाक्य
सामर्थ्यात् संयवनार्थतामाहुः। द्रव्यप्रकृत्यैः परार्थत्वात् तत्र चाविशेषात् सर्वार्थत्वाद् नुवादीयमित्यपरे। किं
चाग्नीषोमीये प्रतिषेधानुपपत्तेः संयवनार्थत्वे हितदभावाद्देवप्राणीनामस्फर्त्यर्थः प्रतिषेधरति। निरुद्धे
च प्रतिप्रसवानुपपत्तेः। तत्रापि हि नैव संयवनमस्ति। सर्वार्थत्वे पुनः प्रतिषेधप्रतिप्रसवानुपपद्येते। सूत्रका
प्रस्थानाच्च। प्राणीनामुपसंहिति। तस्मात्सर्वार्थो रति। तृणैरग्नीन्परिस्तीर्णपुरस्तात्प्रथमं दिशः यात्राणि

प्राग्भुक्त्वो-नामि
भुंजीत २

अत्र येनोलादुवाद-
प्राणीनामिहैवोपीति
नास्यादिसंयोजन
न। नैव संयोज्यताय
नैवेन प्राप्तेः प्रत्यय
एवमेति। किं च
ति २०

अग्नीषोमीये प्राणीना
मो प्रतिषेधप्रसङ्गा
दसंस्तुताहति-

सः सादृश्यति॥ तृणशब्दोऽर्थविषयः। यस्मिन्मातृवेदोऽर्थसिंहात्। ईर्ष्याणीते हरितैः सुवर्णैरिति च। समा
 चाएच्च। आचरन्ति हि ईर्ष्याः परिस्तरणं। आचार्याभिप्रायश्च। बर्हिषस्तृणेति रश्मीतिरुधातीकत्वाः। न्येवायु
 क्तत्वादित्यभिधायाप्यत्रापि तृणार्थरुति। अन्यदुपादीयमानं बर्हिजातीयमेव प्रतीयते। न तृणांतरजा
 तीयं। पुरस्तात्प्रथममिति दिग्भिप्रायं। आहवनीयस्तु कार्यक्रमादेव प्राप्नोति। ततो गार्हपत्यदक्षिणाग्नी
 तयोरेपि पुरस्तात्प्रथममेव श्रुतेः शेषं च स्मृतिवशात्प्रदक्षिणमावृत्तिसामंतेषु प्रदक्षिणमिति। इदं च य
 रिस्तीर्येति परिस्मामंतार्थः। स्मार्ते चैतस्मिन्सति क्रमेण तदपचारे स्मार्ते मेव प्रायश्चित्तं। तच्चैतत्परिस्तरमाहु
 र्यंगं। यज्ञसंयोगात्सहैष यज्ञउवाच न यत्ताया वै विभेमीति प्रहृत्य तस्मादेतदग्निमभितः परिस्तरुणंती
 साह। यज्ञसंबंधाद्वाहुतिर्यज्ञशब्देनोच्यते। अथ यज्ञसंबंधमात्रमेवोच्यते। तथा सत्यग्निव्यतिरेकेणान्य
 त्रापि स्यात्। तत्र तस्मादेतदग्निमभितः परिस्तरुणंतीत्यसमंजसं स्यात्। तस्माद्वाहुत्यंगमेतत्। तत्रापि केचि

यज्ञसंबंधमात्रेणे
 न यज्ञसंबंधाद्वाहुतिर्यज्ञशब्देनोच्यते।
 तत्रैतदग्निमभितः
 तदुक्तं स्यादिति
 र्यते॥ ८

क० भा० २

२१

राहुस्यर्थत्वात्परवर्त्तेहिरण्यादिषुवाक्यसंयोगात्परिस्तरणमिच्छन्ति। वाक्यं स्येतत्। सहैषयज्ञ उवाचेति। त
च्चनप्रकरणानुरोधेनयज्ञविशेषेअवस्थापयितुंशक्यमिति। तदेतदसद्वाक्यस्यैवयज्ञविशेषविषयत्वास
हैषयज्ञ उवाचेति। एषरूपंशब्दः प्रकृतयागविषयः तस्माद्दर्शपूर्णमासादुसंगमेतत्। तथाचाह। परिस्ती
र्येतत्पूर्ववत्पात्रासादनमिति। द्विः पात्राणि सः सादयतीति। द्वे द्वे एकीकृतसः। साचैवाहं दूतापात्रोद्देश
सामर्थ्यात् सर्वत्रप्रवर्तते। एवं हि समा मनंति। द्वे पात्रा एफदाहरतीति। ननुभूर्यचाग्निहोत्रहवणीचेत्ये
वमदिसमाभ्यानाद्दृशगणस्यैवद्वंद्वता। इतरथाहिपाठवैयर्थ्यप्रसंगः स्यात्। आहव। तद्दृशदृशास एवैवि
एद्विगद्वैयज्ञति। नवोक्तहेतुत्वात्। उक्तं हि पात्रोद्देशेनद्वंद्वताविधानमिति। पाठवैयर्थ्यप्रसंगरतिचे। न। वि
शेषपाठस्यविशिष्टद्वंद्वतापरिग्रहार्थत्वात्। अन्यथा हि विनियोगक्रमअवस्थितानांद्वंद्वतास्यात्रैवस्य
कपालेः सहद्वंद्वतानस्यादृश्यपुनः पाठे सतिविशिष्टद्वंद्वपरिग्रहः सिद्धोभवति। यस्मिन्नहं तद्दृशदृशास

एम

२१

३ बहुनामयथार्थत्वं माभुदिते न भाष्यतः। स्फाग्निहोत्रहव्योऽस्याहं दत्तं पञ्चसादने १ नमस्याप्ययमार्थार्थत्वं दं च माह उच्यते ३ न वेवं कृत्वा दिष्ट
 पिपात्रं प्रसंगतः २ नैष शेषः ॥ तेषां करणत्वे नाभिर्देवता ॥ तद्यदेवैषा मत्राभ्युक्तस्तथा नाऽप्यो नाऽप्येव्यः न भिन्नस्य राहुं नीतिना नव शेष विरो
 धात् ॥ मुनीन् निप्रसिद्धानि या सिद्धाना मिति ह रि स्वा मि नः ॥ ५ ॥ ॥ न वेवं सं समा म्नाय सामर्थ्यादयमर्थो न गम्यते किं तु सामर्थ्यादपि स
 मातीया न मेक सागमादपि भवत्यर्थवत्सपि विजातीयै न सह दं दतेति दर्शयति ॥ उरुण पात्रो रपीति ॥ अत एव समातीया नां साधना नां प्राक्षणादपि न सा
 दने ॥ न व्यक्ति ॥ २१ ॥ अथाह यथासंमार्गं यथाशक्त्यं तद्देवेन ॥

एवैविराट् विराट् यत्तदिति सोऽवमुत्तानुवादः एवं च सति विकारे च विष्णोः स्फ एक एवासाधते। न हित स्पष्टं
 होपजनकानिकपालानि संतीति। अथोपरितने न दं दता क्रियेत। तत्र यथा पाहं दं दतान कस्य चिन्मात ननु
 वैपरीत्येपि स्फ स्पष्टं दता भाव प्रसंगः किं क्रियतां। बहूनामयथार्थत्वं माभुदिति। अर्थवत्ता साहितानां तु दं दत
 विशेषानां मानात् यस्य कस्य चिद्येन केन चिदं दतेत्य विरुद्धं। सूत्रकाराभिप्रायाच्च दिशः पात्राणीकत्वात् शूर्या
 पि होत्रहणी वै स्फ कपालमित्येवमादि दं दैकवद्भावमाह। तेन च सिद्धायां दं दतायां दिश इत्यवाच्यं स्यादुक्तं च। त
 स्मा सर्वत्र दं दतेति सिद्धं। पात्रशब्दः साधनवचनो न खातवद्विषयः। तथा हि सति स्फ कपालशब्दाद्वा जिन
 दीनामपात्रता स्यात्। साधनं चेत्पात्रं। कपालसमुदायस्य साधनत्वात्। तथा भूत स्पष्टं दता। प्रतिचिति साध
 नभाव इति चेत्। तथा च प्रतिचिति दं दता। न। समा म्ना न सामर्थ्यात् स्फं च कपालानि चेति। उरुण पात्रो रपि कपा
 लवदप्येव दं दता। अर्थ प्रसंग्यमाद्रोपकल्पनमिति परिभाषितत्वाद्वाच्यं पात्रा सादनमिति चे। श्वा। दिश

अत्रयंति प्रागप्यपि
रगप्यपि नापनग्विति
प्रागपनग्विपुपन
ग्विति श्रुतेः

१६ योदिते हि यदत्रापीक्षाप्रोसासाधतेतुतत् । इत्युक्ते वेदिमा-नार्थं रज्जुसंधोः प्रसादनं । योदितं वेदिमानं हि तस्मात्पुनरज्जुसंधोः । प्राग्ज्वंशने
दिमाभा निव्याख्यातानीति उल्लेखतः । यत्तु तं संप्रदायेन दक्षिणे स्यात्प्रसङ्गः । रज्जुसंधोः कथं तत्तु युज्यते त-असादनं ।
१७ देवस्तोत्रं अथ यणमित्रं तैभावेदसातीति नाम्ने शः । सामर्थ्यो अथ योरोच्येतादिति । त-अव्यते येन कुशादिना तत् । तथा य-अपयमास्तीत्य-अपनेनावध-येति
तत्तद्व्यावृत्तेः पात्रं कुशागुहं नंतरं । साधते पात्रं नार्थं हि उपसर्ज-यच्छितिः ।
तेन तदा सादनं यु-येति
यते इति युक्तं ॥ २७

क० भा० २ कालाघर्थत्वात् यजमानोवा । विकल्पार्थो यमारंभः श्रूयामि होत्रहवणि अर्थवच्चेति यावत् । आसादयतीति
अनुवर्तते । श्रूयं प्रसिद्धमेव स्यात्सिंहाच्च । यद्दिनदानं यद्विषेणूनां यद्विषीकाणामिति । एषांचाध्ययुरेव कर्त्ता स्या
२२ त्समाख्याना । नवा । कर्णस्य चोदितत्वात् अमासंगाच्च । तस्मात्तद्वृत्तानामुपादानमिति । सिंहाच्च तद्वैषा
मत्राशुद्धस्तशावामोवाः मेध्यः कश्चित् सारहंति तदेवैषामेत्तद्विर्मेध्यं करोतीत्यर्थवच्चेति । अर्थो स्यात्सिंघत
इति अर्थवत्प्रयोजनवदित्यर्थः । तच्च विनियोगक्रमेणासाधते । अर्थवद्गृहणाघदपिनपरिधुपवेषादिवत्साक्षा
दुच्यते अन्नाहार्योपसर्जनीपात्रादि । तद्व्यासादनीयं रंध्रं नाघपिचेत् । नो । चोदितार्थत्वात् । चोदिते हि यदर्थो स्या
मोति तदासाधते । तत्र याज्ञिके र्दंडकः प्रणीतोऽनः पात्रीका । पवित्रं छेदना निवेद्येवमादि । अत्र चोपवेषसमनं
तरमाज्मस्यात्मकपसर्जनीपात्रं च । पिषणोपधानाज्मनिर्वापाणामेककालत्वात् । यिषंति पिष्टान्ममीधते कपा
लान्यथेक आज्मनिर्वपतीति उपधानोत्तरकालं उपसर्जन्यधि श्रयणमिति । कुण्मुष्टिरपि तर्हिततः पूर्वमा-

जैवर्णिकस्य शिभ्योप
जीवनं प्रति सिद्धं इति
प्रागुक्तेः । रथकारादि
करणे ३

सिद्धं यदर्थो नां २

राम
२२

=सुखासाद... नैव होतुं पदनामंतरं॥ अत्र संप्रदायमते सुखासादनं मग्यमिति केचित्॥ तन्मते युक्तमित्यपरे॥ परं ह्येवमेवैतौ सुखासादनं मग्यं =
 =नपाभ्युपपन्नं तदं दक्षिणाद्र्यमिति भाष्यप्रस्थाना नासिना वदानं॥ वपामिति धिती यदा स कलाया एव वपाया अगदानं॥ खंडने हि सति
 सामर्थ्यात् स्थितिः प्राप्तिः स्यात्॥ अतएव वपामवधमहि सुत्रभासेः वरणं॥ खंडनाभावात्॥ सुवत्तावदानयोश्च॥ नानिहोत्रीकीति स्थितिर्विधेयायेनेन
 =तथा च साया एषापे च न तावपाभयतीति हि युते॥ अतएव संप्रदाये च उरानांतरं असेरा सादनमभिहितं॥ दृढया धवदनाथं सार॥ =
 =पाठादुत्तरं तालं वा तस्य परिहृत्यते॥ लघ्वशब्देन तु वेदस्य पाठश्च॥ केचित् शिष्यतो एवार्थे पितृतो ज्ञेयो नास्ति तत्र प्रयोजनं॥ एकस्माच्च सदा र्थास्त्यासजे
 लघ्वतदा न धो॥ मिनादिना सदा र्थास्तौ न समसादतो ध्यते॥ =

प्रोति। एवं हि सूत्रितं। निरुप्या ज्वं वेदं करोतीति। त। समत्वाद्दुपधानादुत्तरकालमुपसर्जन्यधि श्रयणं। आ
 ज्वनिर्वयणाच्च वेदबंधनं। तुर्यकालतो भयोरपीति निनेयमो वसीयते। कुशमुष्पुपसर्जनीपात्रयोर्षघ
 प्येककालत्वात्। तत्कार्ययोस्तु गम्यते यौर्वापर्यं। प्राक्कालीनं सुपसर्जनीकार्यं वेदकार्योदतः पूर्वमुपसर्जनी
 पात्रं। ततः कुशमुष्टिरिति। ततश्चान्वाहार्यपात्रं ननु चान्वाहार्यपात्रं प्राश्नित्रहरणोत्तरकालं प्राप्नोति। नतं दु
 व लानामसौ वसरः। तसात्रं तु कुशमुष्पुतर्हानतृणमोरंतराल इति। पात्रस्याधि श्रयणार्थत्वात्। एवं सर्वत्र का
 र्यक्रमेणासादनमालोचनीयमिति। विकारेपि च प्राकृतपात्रकार्यापन्नस्यैवैकतस्यासादनमिदं प्रवर्तत एव॥
 किं पुनस्तत्रापि कार्यक्रम एव। न प्राकृतपात्रक्रमः। प्रकृतावपि हि कार्यक्रम एव कारणमिति। तद्यथा निरु
 हेवैप्यश्रप एपनंतरं दक्षिणाद्र्यमिति। यत्पुनर्विहृतावप्राकृतकार्यापन्नं यथा मंथनचतुष्टयं मूपचतु
 ष्यं सुरचतुष्टयादितत्प्रकल्पत एव। नासाद्यते न प्रोक्ष्यते। च न हितस्यासादनमोक्षणे विहिते। न च कार्यो

पुनस्तथैव

=यद्यपि नपयो नासासादनं प्रोच्यतेऽनंतरं॥ कथं संगच्छते येन चरुपा तस्य दुष्यते॥ सादनादि नतः कृत्वा दक्षिणे उपलभ्यते॥ यदि न सितु न क्वा
 हा सादनं प्रोक्षणादि कं॥ कार्योपसा परं तत्र दृश्यते प्राकृतं न हि॥ कार्यं न सौ ह्येन पथसः श्रयणं क॥ मरुतो न च नासायां तसाभ्यां श्रय
 तेन पा॥ साधा हि लोमिना तेन साधु लोमवो रपि॥ इदं श्रीमहयज्ञेन पथुरवा धां विधारितं॥ तथेवा॥ नथात्रा स्याऽसा नाव्य धर्माः क्रिये
 रन्त॥ तस्याः कार्यं भेदकं न गतेति॥ न ह्यग्निना नाका त्रभ्यां ल गतेनेति॥ =

भगति च अध्यातरेण निराकांक्षं। यथा करं चरमिमुने सां प्रयता मर्मा नि यता मिति ना॥ ननु पद ध्या त्रीयते तस्यै रवेयं। नृथं वै दिक्वा म्यस्य शेषः ५
 यति॥ नापुर्वमध्याहरिष्यामः। वेदिने नैवा स्य सक्त यत्र समा म्नाते नैक ना म्नाता अध्वनस्यामः ३ अध्यातरे ह्यन्यत्रा मिधाय न ह्येन प्रसिद्धस्य शक्त्या अन्यत्र ह
 रणे ५॥

क० भा० २

२३

उपहासे नैवोपपाद्या
 न धने नैव भिरस्यति
 हेता मा सोपपत्तेन
 मतमेतत्तु दुषि
 ते =
 धैवै क्व भ्रा वा धुग
 पत्र २
 अंतरा ये विस्मरणे
 कस्या धिनी यस्या त
 रा ये पि स मंत्र कृता दा
 नं गत हणार्थ तात् ७

पतितः प्राप्तिः। सस्मादुपकल्पनमेव। चर्विष्यां चरुपात्रस्य तर्हि कपालधर्माः संतु। कार्योपत्तेरिति। स्यादेत
 देवं। यदि कार्योपतिः स्यात्तत्त्वित्वात्। रूहिन चरुपात्रगतेनोष्णा चरुः यच्च ते कपालगतेनेव पुरेडाशः क
 थं तर्हि चरुपात्रगत ऊकोदकमेव संतापयति। ततश्च रुसिद्धिरित्येकपालकार्योपत्तिरिति। ततश्च रूपात्रम
 पुपकल्पते। यच्च प्रकृतावेव यादिका रूपावर्हिषोरुपकल्पनमाहुस्तदिह प्रोक्षणाभावात्। तदभावश्च
 उपरिष्ठाहोस्यणविधानात्। रूधं प्रोक्षति विस्त्रं स्येति॥ ७॥ श्रपणस्य पश्चादुत्तरतो वा॥ शाल्मनुस्यत्वात्। अर्थदिक्करणमात्र
 कर्मणेवामिति श्रूयं प्रिहोत्र हव एपादाय वाचं यच्छति॥ सौंकांक्षत्वाद्वा हव एपादाय वाचं यच्छति॥ मंत्रश्चाविशेषादु
 भयार्थः प्रयोजनं अंतरायै न्यतरेणापि प्रयुज्यते। श्रूयं प्रिहोत्र हव एपादानं च निर्वोपाये। तस्मिन्निधावा
 म्नानात्प्रयोजनं। पशवमंत्रवदग्निहोत्रहव एपादानं प्रोक्षणा र्थं तथा॥ वाग्यमस्तपदार्थधर्मः मां वाग्यमू
 हं हविर्गृहीष्यन्वाचं यच्छत्यत्र वै तां विसृजत रतिकाले। पलक्षणा र्थत्वात्। प्रयोजनं। हविर्गृहणाभाविष्य
 अदृष्टानां पदार्थानां समुच्चयः पुरोदितः। नृथमन्यतरस्यऽर्थो भवेदयत्नमेव ते। मित्रातीयांगसंयुक्तप्रोक्षणेन तु वार्यते। मित्रातीयांगसंयुक्तप्रोक्षणेन तु दया
 नतः उपकल्पनमिहाहुः। नृमत्तो दुष्णं परं॥ प्रकृते सादनं तु सा चोदितं नैव वार्यते। प्रोक्षणे च ततश्च अध्यावर्हिषोः सादनोक्षणे। भगवतो न्ये यथा प्रादुरु
 पसादनमेतयोः। पात्रासादनं कालीनं तस्मिन् काले तथोक्षणे। त्रियते तेन नैव असादनप्रोक्षणे इति =

अर्थदिक्करणमात्र
 विनश्यो स्वाकार्य
 तादिसमिति यत्

अतो गम्यते
 हवण्या गृहीता
 २३ हीतो धु
 वै प्रश्नेत
 र्थं॥ ७

संस्कार्येष्टाविशेषेपियुगपदेतयोरादानप्रतपनेशमप्युत्तात्। अतएवप्रयोजनमिहादिभाव्यं। भुंजी^{भा}ग्निहोत्रहवणीभादतइति समुदायभेदनाभ्योपपद्यते। एकार्थत्वाच्च। =

पञ्चाभागेन

युगस्यशाम्येतयो
रंतरालं ७
धारयतीतिधुः

श्वाहोमविष्पति॥ प्रतपनं प्रत्युष्टं निष्टसमिति॥ वा। तसंस्कारो हविर्ग्रहणार्थः तेन तदभावेन भवति॥ गच्छत्
र्वृत्तिरिष्टमिति श्रयणस्य पश्चादनस्तिष्टसमं गि॥ श्रयणशब्दश्चाविशेषेपि सति अत्र गार्हपत्यविषयो ग्रा
ह्यः॥ एवं स्वाहजैघनेन गार्हपत्यं प्राङ्दीपमनोवयं स्थितं भवति। तस्य दक्षिणं चक्रमारुह्य न सोधि निर्वपती
ति। विद्वत्सनुप्रवृत्तिदर्शनाच्च। सजघनेन गार्हपत्यं प्राचीनावीति भूत्वा दक्षिणासीन एतद्वटुकपालं पुरोडा
शंगृह्णातीति। संगतांगं समं गि। सांयौगिकानि चांगा तत्र गृह्यन्ते। न हि सामवायिकमतिरेकेणानोम्यपदे
शोस्ति। अनदुत्थासिरपितर्हि स्यात्तेन। केवलं गमनार्थत्वात्तयोः तस्य चात्राभावात् तस्माद्युगयोक्त्वा वरत्रादि
मात्रं एव॥ धूरसीति धूरमि मर्शनं॥ धूः शब्दो युगैशम्यां त ए ल व च नः स्मृतेः। एवं हि स्मरंति व्युत्सादयंति च। धूः
पूर्वतेर्वधकर्मणश्च मयी त ए धूरे तस्मादेव विहंति वहं धौरयते वेति। वटस्य विहतिरनसो वा धारणं शम्यं
त ए लः। नदुस्संधसंबंधाद्भवति। लिंगाच्च। तस्य वा एतस्यानसो गिरेव धूरग्नौ वै धूरयम एनदुहं स गिराध

प्रोच्यते इति सुत्रे प्रोच्यते च न मीमांसति ष्टेरनरति उतेरि सुत्रेः । नथ प्रोच्यते । स्मर्यते हि सर्वत्रोद न संस्थतेति ॥ २

क० भा० २

२४

३२

मिवैषां भवति । अतो न्यत्रोपचार इति र्मयेषां प्रयोगेति । धूर्मेराच्चोभयोरभिमर्शनं । तसंस्काराच्च । दक्षिणमभि
मृशपततं । त एमुदकं संस्थता संपत्तेः स्मर्यते हि सर्वत्रोदकं संस्थता । लिंगं च भवति तथा मुदकं भवति । तथो
दीची भवतीति । केचिदेकस्मा एव धुरोभिमर्शनमिच्छन्ति । वाक्यशेषादग्निर्वा एष धूर्मस्तमेतदस्येव न भव
ति हविर्ग्रहीष्यन्तस्मा एवैतं निद्रुत इति एकत्वादग्नेः सह देवनिद्रुवरति । तसु नरेतदर्थं वारप्रामं । अनोव
भव संस्कारश्चात्र । तौ च संस्कारौ भिन्नौ । प्रतिसंस्कार्यं संस्कार इति न्यायेति । नेदेनाभिमर्शनमिति संप्रदायः
देवानामित्युपस्तंभनस्य पश्चाद्दीपां । अभिमृशपजपतीति सूत्रशेषः । अथ जघनेन कस्तंभीमीषामभि मृ
शपजपतीति श्रुतत्वा । सचायमनः संस्कारत्वान्न प्रतीषमावर्तते । तसंस्कारश्च मंत्रलिंगवाक्यशेषा भां । देवा
नामसि वद्वि तममित्येवमादिना नौभिधीयते । नेषेति । अत एवैतदुपस्तौ स पस्तता द्वा तमनसो हविर्गृह्णातीति
च वाक्यशेषः । अयं मंत्रश्चोदितार्थाभिधायी पितृयज्ञे विपरिणम्यते । पितृणामसि वद्वि तमं पितृहृतममिति

कुत्सितास्तंभी । नो
कमानः =

मंत्रवत् ५

राम

३४
रातं दोषयोग्यं
हविः

बह प्रापणे । बहती
ति वद्विः । अतिशय
येन वद्वि तमं

वचनं चात्रेति। अत्र यौर्णमास्यो। साक्षादेपि न ह्यग्नेये वचनसमवेतमेव॥ एकादश्यां पशुने हीति वस्तुवत्तः॥ २॥

च। देवशब्दस्य प्रकृतदेववचनत्वात्। वचनं चात्रासमवेतं। इमो हि देवतयोर्बहुवचनं श्रूयते। तेन विकारेण
कदेवत्येव वचनस्याऽविपरिणामरूपेति केचित्। तदेतदनुपपन्नमिव। वचनस्याप्यत्र समवायाद्बहुवोऽस्यत्र देवा अ
ग्निरग्निषोमौ चेति। न न्वीषोमयोः समुद्दिता योर्देवतात्वादेकत्वं। नैतदेवं। समुद्दिता योरपि देवतात्वे देवशब्दस्य
प्रत्येकवृत्तित्वं। अपिर्देवः सोमो देव इति प्रसिद्धेऽमंत्रलिङ्गाच्च। देवोऽग्निर्देवः सोम इति न चात्रावयवभूतोऽग्निः।
सोमो वा नास्ति किंतु पृथक्त्वेन देवतात्वाभावः। पृथक्त्वेन हि तानुत्पत्तेः समुदायाच्च तद्विज्ञप्तिप्रत्ययदर्शनात् समुद्दि
तयोरपि देवतात्वे अग्नेः सोमस्य चास्येव समवायः। एवं च सति अग्निषोमाभ्यामिति द्विवचनोपपत्तिः। अग्निषो
मयो ह्यज्जितिमिति वा यच्चोक्तं। अपिष्टो वा देवता न्यत्वादिति। युक्तं तदग्निमहितायस्य पूषो देवतात्वाद्भवति
पूषो न्यत्वं। समवायस्तु पूषोऽप्यननिवार्यते। अथ देवतैव देवशब्देनोच्यते। तथा सति प्रादिपदिकार्यस्याप्यनम
परत्वासित्तयदेवशब्दस्याप्यविपरिणामः। पितरोऽपि हि चोदितत्वादेवताशब्देनाभिधानुं शक्यं। ततश्च दे

हविर्भूते च
देवाः पितर इति भेदात्

क० भा० २

२५

वताविषयोदेवशब्दस्यविपरिणामः। अथतत्रपितृशब्देनचोदनापितृभ्यः सोमवपुः पितृभ्योवर्हिषश्चइति॥
नचपितरोदेवशब्देनाभिधातुंशक्यतेइतिविपरिणाम्यतेदेवशब्दो। नैतदेवं। देवताविषयेहिदेवशब्देपितृणां
मपिचोदितत्वादेवतात्वात्तदेवशब्देप्रयोगोऽविरुद्धएव। अथशब्दांतराभिहितेषुदेवशब्दो नप्रवर्ततइति। तथा
ससग्यादिष्वपिदेवशब्दप्रयोगोदुर्लभः। अत्रापिहिशब्दांतरत्वमाग्नेयोग्रीवोभीयइति। इमांस्तुविशेषः।
इहतद्विस्तृतत्रचतुर्थी। नचचोदितएवदेवशब्दो नत्रापिप्रयोगादित्यक्तं। अथदेवताशब्दोयोगादग्यादिषु
प्रवर्ततेइत्यादेवइति। तथापिपितृभ्यः अनूद्एव। पितरोपिहितस्त्राध्यक्रियाभिनिर्वृतिद्वारेणफलदाना
देवाइति। बहुलं। ननुचैतदेतद्रूपसत्प्रत्यस्तमितावपवार्थवृत्तितयादेवशब्दस्यार्थप्रतीतिसामर्थ्या। नचइ
त्यादेवत्वंसर्वत्रेष्यते। नहिसर्पस्यपिगोधासर्पशब्देनाभिधातुंशक्यते। प्रत्ययस्यविशिष्टजातिविषयत्वा
त्तुजंगएवसर्पशब्देनाभिधीयते। तेनेहापिप्रत्ययस्यविशिष्टार्थवृत्तित्वात्तदेवएवदेवस्तेषांचबहुत्वात्

राम

२५

विष्णु तौ वाजीपक्षे दुहाभाव एव। तत्कृतः। अपक्षा-मत्राणां। दुतोपा-यैरुक्तं सुनंतराय मुतर्हियनु २, विजयेदिति। अपमंत्रा-ध्याव.ष्टाभीदिति। तत्कृतः। प्रातिपदि-कार्य
स्थाप्र-काशक-सात- =

सवेतंवचनं। ननु चैवमपि देवद्वित्वमगतेरुभयत्रैकत्वात्। नैतदेवं। एको हि केवलोग्निरपरः सोमसद्विती
यश्चिबहुत्वं। ननु चैवमपि देवानामिति षष्ठी बहुवचनमनुयन्तं। न हितदनः। एथ गग्निना सोमेन च संबध्य
ते। इतरेतरसम्यपेक्षयोर्देवतात्वाद्यथा च देवानां देवतात्वं। तथा तदर्थं हविर्द्वारणोः नो देवानामित्युच्यते धरेण ३
स समेतदेवं। मंत्रे देवशब्दस्य बहुवचनं तत्तात्तेषां च साक्षादनः संबधाभावात् तदुपलक्षितसमुदायद्वारेणा
नः संबध्यत इत्यदोषः। सततश्च विकार एकदेवस्य द्विदेवस्योर्देवस्यासिदेवयोरसीति युक्तरूपतरंवचनं। लि
गमपि चात्र समवेतं। विशिष्टलिंगत्वाद्गम्य। शीनां। ततश्चादिसेष्ट्यां देव्या असीति प्रयोगः। न देवशब्दो देवताशब्द
वद्वाविष्टलिंगैः येनादिसेष्ट्यामप्यविहृतः प्रयुज्येत। देवीवाचमजनयंत देवा इति दर्शनात् तत्तथा देव्यनुमते देव्य
दितेस्तथा। देवी एय इति। केचित्तु वचनलिंगयोरसमवायं मन्यमाना अविपरिणाममिच्छन्ति। तत्पुनर्विचारणीयं
यत्तपतिशब्दश्चानेक यजमानकेपिविपरिणाम्यते। चोदितार्थोभिधानात्। विष्णुस्त्वस्यारोहणं। विष्णुस्त्वसनेन

अजहलिंगः ७

माणवानां अनजोऽथ मंत्रः। उरुवातायेत्यनः प्रोक्त इति श्रुतेः२
यद्यपि नक्षत्राणि शिवादिभिर्दे॥ अथ प्रेक्षत उरुवातायेति ब्राह्मणे॥ तथापि अजस्रविधमाना तेषामेव संस्काराः मंत्रात्मिका अतः नैव प्रथमते। नशकदो न
उरुवातायां निशेषितमेव उरुवातायेत्यनः प्रेक्षत इति तस्मात्माध्यंदिनं भुक्तिरप्युक्तवतीति। सत्यमेवं। आचार्यसुगणो लभ्यममुल्लेखं
शास्त्रोत्तर एवमपि समास्मात्तं हविष्यान् प्रथमते। तेन वाप्यभुक्तिरैव सुत्रिता इति पितृभुक्ता चार्वाकाः॥ =
अथानः प्रेक्षत उरुवातायेति प्राणो वाऽनः इति भाष्ये। हविष्या निमित्तं सुगणोत्तरात्। माध्यंदिनं भुक्तौ तु अथ प्रेक्षत इति शेषेणात्तं॥ =

क० भा० २

२६

मंत्रेणानसोदक्षिणं चक्रमारोहति। एवं हि श्रूयते। जघनेन गार्हपत्यं प्राङ्। षमनो वस्मिन् भवति तत्पदक्षिणं च
क्रमारुह्यानसोधिनिर्वपतीति॥ प्रेक्षत उरुवातायेति हविष्यान्॥ ग्रीहान् यवान् च॥ तच्चैतद्द्विः प्रेक्षणं नाना
बीजेष्वांत संस्कारात्प्रतिबीजं प्रवर्तते। मंत्रश्च। क्रिया शेषत्वात् साकं। क्षात्वाच्चैरुवातायेत्यस्य भवेत्सध्याहा
रः। ननु चाथ प्रेक्षतरति प्रेक्षणास्पद्योदितत्वाद्धेतुक्रियापदाध्याहारवन्मायः। सत्यमेवं। यत्र तेनैकवाक्यतोप
जायते। इह पुनरुवातायेति विस्तीर्णता हविषः प्राणायवान् प्राथ्यते। नचासौ प्रेक्षेदिति क्रियापदेन शक्य
तेभिधातुं। तस्माद्यथोक्त एव भवेत्सध्याहारः॥ अपहतमिति निरस्यत्यतः॥ हविर्द्रव्यव्यतिरेकेण यद्व्यतलोष्ट
द्वितदपहतमित्यनेन मंत्रेण निरस्यति। रक्षोभिधायकत्वाच्च मंत्रस्योदकस्योपस्पर्शनं भवति। प्रतपनमंत्रे चैवं॥ एम
नानाबीजेषु च शक्यत्वाद्युगपदपद्रव्यनिरसनं भवति॥ अविघमानेभिर्मृशेत्॥ अभिप्रर्शनेऽप्ययमेव मंत्रः। अथा २६
पास्यस्य पहतं रक्ष इति यद्यत्र किंचिद्वापन्नं भवति यद्युनामेव मृशेदिति श्रुतत्वात्। नानाबीजेषु च भेदेनाभिप्र

संदेहे वाभ्यशेषा तु निर्णयस्यादि स्थितः। आगस्यालंभनं मंत्रवर्णदेवेति मिथ्यात्वं। तथा चाह। इयमप्यसंहाराय व्यासो पूर्वताफलं। अर्थवा दोषकरी च निगंतासुर्य
निर्णये॥ =

आवताद्रव्येण नद नं सिद्धयति तानतो ग्रहणे प्राप्ते आह ॥ चतुरो मुष्टी भित्ति पितृ भुक्तिः २

मंत्रयेत् २

देवस्य ह्येति ५

शेन संस्कारः। स्तनश्च मंत्रावृत्तिः ॥ यच्छंता मित्या लभते ॥ हविर्देव्यं प्रकृतत्वात् पंचमिरंगुलीभिर्मिश्रं न संसा
तं मंत्रलिंगवाक्यशेषाभ्यां यच्छंतां पंचेति निबध्नंतु पंचेत्तेतदुक्तं भवति तथा पंचवारमा अंगुलयः पांक्तो वेपस्त दे
हमेवैतद्वदधातीति नवोपदेशाभावात् मंत्राणां चाविधायकत्वात् यच्छंतां पंचेति च ग्रहणापेक्षया बहुषु
च भेदेनालंभः संस्कारात् देवस्येति गृह्णत्याग्नेयं चतुरे मुष्टीन् ॥ ग्रहणे मंत्रः स्यात्तदुपदेशात् गृह्णति देव
स्येति प्रेक्षेये वा गृह्णते स्तर्द्धत्वात् तत्कुतः वचनं दग्निहोत्रहवर्णा चतुरे मुष्टी निर्वपतीति मुष्टीभ्यज
मानो गृहीयात्परिमाणस्य याजमानत्वात् न वा पदार्थप्राधान्यतस्तस्य चाध्वर्युकर्तृकत्वात् तत्कुतः समाख्या
नात् यजमानपरिमाणमन्यविषयं यथा पंचारलिंगपरिवासयेदिति ॥ एवमग्नीषोमीयं ॥ ननु चोत्तरसूत्रादे
व तन्मासेर्न वाच्यमेतदिति न हि तदैद्वाग्नविषयं यथा देवतमन्यदित्ये तैद्विषयताप्यस्यास्त्विति चेत्तत्तत्तथा ॥ अग्नीषोमीयवि
वाच्यमेवमग्नीषोमीयमिति न समाग्रायोपप्रदर्शनार्थत्वात् यथा देवतमन्यदिति हि प्रासौ समाग्रायो न प्र
वयता पितृ

आधादीनां च मंत्राणां विलिंगा नाम पीष्यते। समुच्चयः परादीनि सुत्रेणैवं असाध्यितं॥२॥

क० भा० २

२७

दर्शितः स्यात्ततः पूर्वस्मिन्मंत्रे ग्रीयोमाभ्यां जुष्टं गृह्णामीति शेषभावमिष्या। हिलिंगत्वादप्रवृत्तिरिति चेत् स्यात्
त्रारंभसामर्थ्योऽसौ हि नापूर्वोत्तर इति। तस्माद्वाच्यमेव मानीषोमीयमिति॥ यथा देवतमन्त्रत्वेऽप्येन्द्राग्नार्थो य
मारंभः ननु चैवं सति न यथा देवतमित्युपपद्यते। वीप्सायां स्वयममयीभावसमासः। यापदेवतायैथो देवतमि
ति। वीप्सा च बहुविषया। न चात्र देवतावता बहुत्वं। अतो नुपपन्नमेतदिति। अथ विहृत्यर्थमुच्यते। तत्रापि चोद
केनैव प्रासत्वादवाच्यं। प्रहृत्यर्थत्वे च शब्दोऽस्युक्तं। उच्यते। प्रहृतावेवं देवता बहुत्वमस्ति। तद्वै केचन विवर्तयन्ति यो
र्णमास्यां सरस्वते मावास्यायां सरस्वत्या इति ऐन्द्राग्नेन सह देवता बहुत्व। मथायमविधिः स्यात्तदा मुदितेष्टिविष
यं भविष्यति। अस्ति हितत्रयता शक्तौ ग्रहणे देवता बहुत्वमिति। नन्वमुदितेष्टिरपि विहृतिरूपान्ततश्च विहृत्यंत
स्वतन्त्रैवं विषयतापि स्यात्तस्य मेवं। तदेवेदं कर्म विहृतिरूपमित्यदोषः। भूतायत्वेति शेषाभिर्मर्शेन॥ साकांक्ष
त्वात्तमंत्रस्य परिशेषयामीत्यध्याहारः। न त्वत्राभिर्मर्शेन क्रियापदमेकवाक्यतामुपैति किमिति। भूताय प्रभवा

यद्वा देवतामन्त्रं
क्रम्येति यथा देवतं

अभ्युदितेष्टिनि
षयता २

राम

२७

तद्यथा तएवग
प्राप्तीत्यादिवाक्यशे
षाः शेषाभिप्राय
नामिसुत्तं २

याविच्छेदाय। नारातयेन अहानाय ह्यपणत्तयापरिशेषयामीत्येकवाक्यता। नस्यस्याविच्छेदायामिभर्शेनोप
रिशेषणं चोविच्छेदाय भवति। तस्माद्यथोक्त एववाक्यशेषः सचायं शेषसंबंधोपि सति हविष एव संस्कारः प्रयो
जनवत्वात्। नच शेषेण संस्कारितेनास्ति प्रयोजनं। अतः स्रज्जालापनयनवत् शेषसंस्कारः प्रतिपत्तयः। त
द्यथा। स्रज्जालादेव दत्तीयेति ह्युच्यते। अथ गतदेव दत्तसंबंधाया अपि मालायाः संस्कारे
देवदत्तस्येव निष्ठपरिहारोर्थः नमालायाः एव मिहायीति। प्रयोजनं। शेषसंस्काराभि संबंधार्थतया सशेषग्र
हणं कर्तव्यमिति। स्वरिति प्राड्गोक्षते। तच्चैतद्वक्तुं तिरोधोपजातश्रमापनोदायेक्षणं। परिहृतमिविवाएतदनो
भवतितस्येत्तच्चक्षुः पाप्मानागृहीतमिव भवति यत्तौ वैस्वरहर्देवाः सूर्यस्तस्मै वैतदतो भिविपश्यतीति लिंगात् प्र
योजनं। निर्वापाभावेन भवति। दृष्टं हंतामि सवरो हति॥ अनसः॥ गच्छत्कर्वत्तरिभूमिति श्रयणास्पपश्चात्सादयति
यथिमास्तेति। योयदाश्रयणः अग्निश्च श्रान्नाश्रयणापि विषयो न देवतावचनः सन्निधानात्। त्रयोजनं वि

उत्तं-यसंस्काराहा
नायामिति २

अत्र हविर्ग्रहण्युपदेशास्तु त्रितं भवति आचार्येण यथाऽग्निहोत्रहवण्याहविर्गृहीतव्यं इति। तेन यद्यपि ग्रहणकाले एतावदेवोक्तं शुक्लीं अग्निहोत्रहवण्या
रायेति तथापि अग्निहोत्रहवण्या गृहीता गृहीता शुक्लं प्रक्षेप्य मीति पितृभुक्तिः॥ तथा तत्रेन यद्यप्युपक्रमेण विज्ञेयं करोति पवित्रे स्थिते वैष्ण
व्यावितिकुशौचं भुजै तथापि नाभ्यश्चेत्तद्वदभ्यस्तौ ताडयति पुपुशिरैतदभ्यस्तौ॥=

क० भा० २
यजुर्वि०
२८

हन्तावविपरिणामः॥ पात्रां वास्फोपहितायां॥ एतदनः संबंधिप्रतिपत्तयः। उतोपात्रे गृहंतीति हि समा मनेति॥
तदा धूरीषारोहणानि पात्री विलेजयति। धूरीषारोहणादिशब्देस्तन्मंत्रालक्ष्यंते। जपति शब्दोपादानात्तं विलेगा अ
पि वचनसामर्थ्यादि निमुज्ज्वंते। अनंतराय मुत्तर्हि यजुः विजयेति॥ इह हन्ता मिसुत्तानं॥ अस्मि महे॥ कुशो समावप
शीर्णाग्नावनंतरगर्भौ कुशेष्ठिनतिपवित्रे स्थितिः॥ अप्रशीर्णाग्नाः कनवन्नाः वनंतर्गर्भौ ययोरंतर्मध्ये गर्भौ नस्तः तौ
कुशेष्ठिनतिपवित्रे स्थित्यनेन मंत्रेण॥ त्रीन्वा॥ छिनतीत्यनुवर्तते। तत्र मंत्रो न स्याद्विवचनांतत्वात् सवित्रदूषपक्षे
च ह्युक्तार्थत्वात् स्याद्वा॥ मिधानसामर्थ्यात् प्रातिपदिकार्थस्य विधमानत्वात् द्विवचनस्यासमवाय इति चेन्मा भूत्
मवायः गुणो हि संख्या प्रातिपदिकार्थः प्रधानभूतः न च गुणानभिधानेन प्रधानमभिधास्यतीति शक्य उच्यते। त
स्मात्त्रित्वपक्षेपि मंत्रः प्रवर्तत एव॥ हविर्ग्रेहणाय मयः कृत्वा ताभ्यामुत्पुनातिसवितुर्वदति। विहर्ग्रेहणीति न हवि
र्ग्रेहणविवक्षया। किंतर्हि। अग्निहोत्रवहण्यां चतुरोर्मुखी निर्वपतीत्याप्तानात् अतस्तद्विवक्षेयं प्रयोजनं। ग्रह

एव

२८

अग्निहोत्रहवणी

प्रोक्षणीषुपवित्रेभवत्सोततऽआदत्तद्वितीताएवस्थानंदर्शयतीतिपितृभुक्तिः॥ = तथाचकनयोस्तरेताभिरेताः प्रोक्षयतीतिपितृभुक्तिः॥ = नस्तुतस्तु।
 स्वाध्यायाध्ययनशुद्धास्वस्थाप्यध्ययनंतथा॥ बोध्यतेतद्वदनाधिकरणसंचयकर्मता॥ =

णाभावेपितत्रापः क्रियेरन्ताभ्यामुत्पुनातिसवितुर्वरस्यनेनमंत्रेण॥ ताः स्यान्तयोः॥ ताआपःपवित्रयोः स्या
 नं। वचनैसामर्थ्यो। सवित्रेनिधायप्रणीतासुरतिचाप्नानात्॥ समेकत्वाद्विष्णुनेनोद्दिग्यतिदेवीएपरति। उद्दिग्य
 तिऊर्द्ध्वगमयति। दक्षिणग्रहणंशक्वमकर्तुं। समाचारात्प्राप्तेः कर्तव्यंवा। समेस्थितानामेवप्रोक्षणीनामुद्दिग्यनेम
 थास्यादिति। यत्पतिशब्दानेकयजमानकेयथार्थविपरिणाम्यते॥ प्रोक्षितास्येतितासांप्रोक्षणं॥ ताभ्यएवाद्वा
 एकदेशेनेतिसंप्रदायः। तेसपरे। स्वात्मनिक्रियाविरोधात्। नहिप्रोक्षणेकर्मताकरणताचतासांसंभवतीति। अ
 भ्याश्चनोपदिश्यंते। तस्मान्मंत्रोच्चारणमात्रमेवतातदेताभ्योनिद्रुतद्विचलिंगात्। अत्रपुनस्तासांप्रोक्षणमित्य
 समंजसंस्यात्। हविश्चेतिप्रोक्षणाक्रियानुकर्षणार्थं चशुद्धानुपपत्तिश्च। तस्मात्संप्रदायएवज्यायान्। अथतौभि
 रीपन॥ अशक्वात्तद्विप्रतिमात्रंप्रोक्षणं। तद्यथा। प्रोक्षणंसेवनंतच्चप्रतिपात्रमपेक्षितं। संस्कार्यत्वाविशेषात्तसंध्या
 तप्रोक्षणेहृते। अवश्यंचैकपात्रस्यनैवस्यालोक्षणंततः। नाशस्तस्याधकार्यस्यविवेकुंनचशक्वते। तेनतत्प्रतिपा

अभ्युपेसनादेनरु

अशक्वात्तद्विप्रतिमात्रंप्रोक्षणं। तद्यथा। प्रोक्षणंसेवनंतच्चप्रतिपात्रमपेक्षितं। संस्कार्यत्वाविशेषात्तसंध्या
 तप्रोक्षणेहृते। अवश्यंचैकपात्रस्यनैवस्यालोक्षणंततः। नाशस्तस्याधकार्यस्यविवेकुंनचशक्वते। तेनतत्प्रतिपा

प्राक्षणे सन्निपत्योपकारकं सत् अदृष्टार्थं। प्रोक्षणादिभिर्मूर्तिद्यादिषु नैतुष्यादिवद्वैरूपस्यातिशयस्या संभवात्तद्वैरूपनिर्वाहवत्तद्वैरूपः कश्चिदसंस्कारः न
अशुभं यदापि प्रतिपात्रं प्रोक्षणं। तथैवा। प्रोक्षणे सेचनं तत्र प्रतिपात्रमपेक्षितं। संस्कारं तावत्तद्वैरूपं तत्र प्रोक्षणे कृते। अवश्यं चेन्नपात्रं नयत इति भावः ७
स्य नैव स्यात्प्रोक्षणे ततः। भाशः सत्साध्याकार्यस्य विवेकं नयत्तद्वैरूपं। तेन तत्प्रतिपात्रं स्यात्प्रोक्षणे सुत्रदर्शनात्। तथाहि। उपरवान् प्रवृत्तस्य
प्रोक्षणे नान्तरशोहण इति युगपत्तद्वैरूपं नान्तरशोहणे मंत्रावृत्तिः। सांनिपातितत्वादिति। समुदायोऽपि यत्र श्यादेव कार्यकरो व्यथ ॥ तत्र सं
स्कारं भेदाद्यादि तन्माध्यमेन मीरितं ॥ किमुतानेकसाध्यानां साधनानां पृथक् क्रिया। साधनं पात्रमिदं तदुद्देशेन सेचनं नैव नान्तर
यस्यैव कर्तुं शक्यं कथंचन। तेनैतत्प्रतिपात्रं स्यादशक्यत्वादिति रितं ॥ =

क० भा० २

२९

त्रं स्यात्प्रोक्षणे सूत्रदर्शनात्। तथाहि। उपरवान् प्रवृत्तस्य प्रोक्षणे नान्तरशोहण इति युगपत्तद्वैरूपं नान्तरशोहणे मंत्रावृत्तिः
तिः सांनिपातितत्वादिति। समुदायोऽपि यत्र स्यादेककार्यकरो व्यथ। तत्र संस्कारं भेदाद्यादि तन्माध्यमेन मीरितं ॥
किमुतानेकसाध्यानां साधनानां पृथक् क्रिया। साधनं पात्रमिदं तदुद्देशेन सेचनं नैव नान्तरशोहणे मंत्रावृत्तिः
कथंचन। तेनैतत्प्रतिपात्रं स्यादशक्यत्वादिति रितं ॥ टीपन। एव प्रोक्षणे विरुध्येत। ततः प्राणीतेन भविष्यति
निद्रवश्चार्थवादप्रायः ॥ हविश्चाग्नयेत्वाग्नीषोमाभ्यां लेति ॥ अत्र क्रियापदाभावाद्दधस्तनस्त्रोपात्तं प्रोक्षणा
क्रियापदं च शब्देनानुह्रष्यते। तच्च यथाश्रुतमेकवाक्यतामनुपपद्यमानं सत् प्रोक्षतीति विपरिणतरूपमनुह्र
ष्यते ॥ यथा देवतमन्त्रं कृतं तन्मात्रं ॥ पात्राणि द्वेभ्यो मेति ॥ प्रोक्षतीत्यनुवर्तते। शुं धध्वमिति बहुवचनसाम
र्थ्याकुटीकृतस्य प्रोक्षणे मित्येके। तत्र प्रोक्षणे स्य पात्रोद्देशेन विधानात् समुदायस्य चाचोदितत्वात्प्रतिसंस्कार्यं च सं
स्कारवृत्तिर्नान्या। तस्मात्प्रतिपात्रमेव। बहुवचनं च पूजार्थं। एतानुत्ताउषसः केतुमक्रतेति वदेव शब्दस्य स्थाने

एव

२९

यथाहं ह्यमिति

बोधायनसुत्रे कृष्णजिनमवमनभुनो ह्यध्वनीमुदङ्मावसावधुतः रशोवधुताभरातयश्चिह्नः ३

पितृयज्ञे प्रधानार्थेषु पात्रेषु पूर्वकलेषां कृष्णजिनो लूखतमुशलादिषु पितृशब्दप्रयोगः यानित्वंगप्रधानकर्मा
र्थो निप्रनाडिकया पितृषु देवशब्दपितृशब्दप्रयोगः । यत्तु तत्रापि देवकर्मा र्थे तत्र देव्यारतिः । एवं पात्रप्रोक्षणे च विनि
मोगक्रमः क्रमांतराभावात् । असंचरे प्रोक्षणीर्निधाय ॥ ३ ॥ शर्मासीति कृष्णजिनादानं । सचासंचरः प्रणी ।
ताहवनीयांतएलं । तानांतरेण संचरेयुरित्युक्तत्वात् । यद्यपि चाहवनीयागार्हपत्यांतएले हविष्यात्रस्वामृत्विजां
अंतरंगमनप्रतिषेधे सति असंचरमपदेशो भवति । तथापि प्रकारसमधीत एव परिगृह्यते । तानांतरेण संच
रेयुरिति रत्तरस्य च सर्वविषयत्वात् प्रोक्षणीशब्दश्च योगिकानजातिनिमित्तः संस्कारनिमित्तो वा । प्रोक्षणीभिरु
देजिताः स्मर्यसंस्कृतेषु शब्दप्रयोगात् । प्रहसुपसर्गप्रत्ययसमुदायार्थस्यावगम्यमानत्वात् ३ इति । सेचने प्र
शब्दश्च प्रकर्षवचने करणे च प्रत्ययः प्रोक्षते अभिरिति प्रोक्षणे चिंतायाः प्रयोजनम् । माज्यप्रोक्षणीरुघमे सत्राऽ
संस्कृता उपादीयन्ते । शर्मासीति अनेन मंत्रेण कृष्णजिनस्यादानं । कृष्णजिनमिति षष्ठीतत्पुरुषः कृष्णस्य अजि

अनुविधा-वेषण पुर्वं लक्ष्मी-नखरूपेण नयति वृद्धमेवावध्याहरेति
 ५ केचित्तरुदृष्टपरितारायेदमन-भुननं-यते। यदिप्राप्तो विधेतेतत्कर्तव्यं। नयेनकर्तव्यं। तथैवे-नम-यते। कृतशौचायेवपात्राणां व्यासा
 दयेत्। कृतः स्तेषां पां सवः। तस्माददृष्टमिति ५॥

क० भा० २
 ३०

नंहुस्माजिनं। नकर्मधारयः हसंचतदजिनं चेति। कुत एतल्लिंगात्सहस्रोभूत्वाचचारतस्पदेवाभैतुविधस्तचमेवा
 वच्छायाजदुरिति। हसरतिमृगोभिधीयते। प्रयोजनं। मार्गं यथासाहिति। तदेतदादानमवधातार्थं तदभावेचाभावः
 अपेसपात्रेभ्योवधूतोसवधूतमिति। यद्यपिचागमनक्रियाध्वसुविषया। तथापिसामर्थ्यान्हुस्माजिनापनयनं
 प्रसेतमं। तस्यपनयनमत्रश्रूयते। अतिनसेवपात्राएवधूतोतियध्यसामेध्यमभूतध्येसैतदवधूतोतीति।
 तच्चैतदवधूतमनमदृष्टार्थेत्वाहसहक्रियते। रक्षोभिधायकत्वाचमंत्रस्योदकालंभोभवति॥ प्रसंगीवमास्त
 णासद्विस्तारगति॥ चर्मणांप्राक्प्रीवतोक्ता। तदपवादः प्रसंगीवमिति॥ समाश्रूयेनिर्धाकलखलमद्विर
 सिपावासीतिवा॥ समेनपाणिनाअश्रूयेहस्माजिनेउलूखलंस्थापयति। अद्विरसीसनेनमंत्रेणग्रावासीति॥ प्रतिते
 कर्मयोः॥ शेषः अत्रादिग्रावशब्दाबुलूखंस्तोतुं प्रयुज्यते। नहीदमश्ममममुलूखलं। वानस्यैत्येतिविरोधात्तदृष्टु
 मुध्ररतिचमंत्रवर्णा। सामर्थ्याच्च। अभिनिहितमेवसमेनपाणिनाभवतिअथदक्षिणेनोउलूखलमाहरतीति। नस्य।

राम
 ३०

प्रासङ्गिकरश्मनोपिस्थाहानस्यसुदुखलः॥ व्यवस्थामंत्रालिगाह्यादायमंत्राह्ननस्यतेः। अस्मिन्नउत्तराज्यादिसाहुर्ह्योसिद्धाः परे॥ सामर्थ्याच्चे
 तिततुल्यं दृष्टव्यविशेषतः॥ ५॥

अथो भुखलं प्रतिगृह्णातीति प्रसू सप्रतिगृह्णात्यग्नेस्तनूरसीत्यादिनाणवे॥ =

अथवाः

श्ममयमुलूखलं दृष्टिणेनैकेनाहर्तुं शक्यते। तस्मादुपचारदृष्ट्याऽग्निनावशहो। येतुमंत्राभिधानसामर्थ्यमा
त्रेणैवात्राश्ममयतां नियमयंतित एवष्टमाः। किंच मुसले पिग्नावशहप्रयोगाद्दृहद्वावासीत्यसंशयंचतद्वा
नस्यसमत्रकेचिन्नखनिर्भिन्नेचरेवानस्यसपदस्यस्यानेमानुषरतिविपरिणाममिच्छति। तस्युनर्नोतिभुक्त
मिव। नस्युलूखलकार्यापत्तावपिनखानां ह्रस्वाजिने स्यापनमस्ति। यतो न ते उलूखलवत् कृष्वाजिनेऽवस्थि
तास्तंदुलनिर्द्धेति कुर्वति॥ हवि एवपस्यग्नेस्तनूरिति॥ अग्नेस्तनूरि स्यनेन मंत्रेणो लूखले हविर्ब्रह्ममावपति। अ
ग्निशब्दश्च न देवताग्निवचनो॥ लिंगात् यद्देहितेनाग्नेस्तनूरिति यत्तु सौधने यत्तु शब्दस्तस्य चाग्निसंबंधाद्देग्नेस्तनू
रित्युच्यते। तस्मात्तज्जलनविषयोऽग्निशब्दोऽग्नीषोमीययोश्चाऽनभिधानाः। त्रयोजनमवभृथेपांतनूरसीति विपरि
णामास्तत्रापि स्वनीयेः सहानुष्ठानादसति प्रयोजने हार्षदृत्तावभृथविषयतौ हुहस्य। पित्तयत्ने च देववीतयद
स्य स्याने पित्तवीतयदतिप्रयोगश्चोदितार्थाभिधानात्॥ वाचं विमृजते॥ एवं हि श्रूयते। यांवा अमूर्हहविर्गृहीष्य
अथप्रायणीयं मिर्नपतिलस्य हृदि धूना वाचं विमृजते वाचं विमृज्य वस्तं वयं हृदि रतीति॥

नीलादिरूपेदे

क० भा० २

३१

त्वाचं पल्लसत्रैवैतां विसृजत इति॥ यजमानश्च॥ वाचं विसृजत इत्यनुवर्तते॥ हविष्कृत्वा वा॥ हविष्कृत उद्वाहने काले आवाहनात्
वावाग्विसर्गः॥ सत्रापि हि श्रूयते॥ वाग्वै हविः कृद्वाचमेवैतद्विसृजत इति॥ ननु रथवादसरूपत्वात् तन्नायं विसर्गकालः
सत्यमेव॥ पूर्वत्रापि त्वर्थवादसरूपतैव॥ किं न भयत्राश्रितं विधितमाचार्येण वाक्यान्तराद्वा कुतश्चिद्वा॥ नानावी
जेष्टं ते सामर्थ्यात्॥ अथ नानावीजेष्टां किं संसेहविषिवाग्विसर्जनमुक्ताय इति॥ यथा देवसूहविः पु॥ तत्र हवि एव प
नस्पयतवाक्यं धर्मः श्रूयमाना देव्या भाषणं मेकैकं च हविस्तैवैविप्रमोकांतं कर्तव्यं॥ परार्थस्यैतावत्वात् तत्र य
घाघेवाग्विसर्जनं श्रूयमाना देव्या भाषणधर्मानुग्रहः॥ अथांसेह विरावपनस्पयतवाक्यधर्मानुग्रहस्तत्र नियमो
नियमयो नियमसामर्थ्यादं स एव वाग्विसर्गः न हि श्रूयमाना देव्या भाषणधर्मनियमः॥ इतरत्र तु यतवाक्यनि
यम इति॥ इह ह्यवेति मुसलमोदते॥ सरदमित्यवस्थाति हविष्येषु मुसलमिति वाक्यशेषः॥ सचायं मंत्रः सरदं
तिचोदितार्थाभिधायकत्वात् पितृभ्यो विषाणि मयते विचनलिंगयोस्तु चार्थतः कृतं व्याख्यानं॥ हविष्कृदे हीति त्रि

लघुनिरसने तु प
राधत्तं तरे ५

राम

३१

७ किं तावत्प्राप्तं नियमकारिणा राजाभावाद नियममेव न स्यात् सूर्येण न वाग्विसर्ग एव प्राप्ते अहेति पितृभ्योऽतिः ६॥

अथ मुसलमिति निदधाति ब्रह्म द्वावासीति काणवे

जिरा ब्रह्म इति॥ अतः सत्यदिर्वचनोभ्यासस्त्रिर्वचनप्रदर्शनार्थः॥ समास्माय इति पितृभ्योऽतिः ७॥

ग्रीहीन् अवहन्तीति भुतं तत्र संशयः किं सव्ये जो धमन निपतने क हो परंत व्यं उत यावत्तं दुल नि अति प्रयोच्य मिति तत्रो धमन निपतनमात्रं स्यात् अथ ज्ञात-यात्रं वि
 म२ धीयेत विहितस्य यप्रयोजन नू लपन मिह ससपिद हेऽ नेया त मात्रं दृष्टार्थं कर्तव्यं सर्वेष्वप्या नूतिनत् स्यादेव यथैव ध्यात कुर्वादि विधीयते अवधा
 तेन तु समीहितं कुर्यादिति विधिः समीहितं यद् हे संभवति नाह ह कल्पयितव्यं संभति ये ह कल्पे दित तं तु लमि र्य सार्थत्वावप्या तस्येति तदेव प्रयोजनं
 न आनय्य स्तो-ना शभ्यमिति प्रयोजनवशात् अशुतो व्यभ्यासः कर्तव्यः सर्वेष्वप्याव ध्याते तु दृष्टा संभवाद दृष्टार्थं शाब्दार्थं मात्रं कर्तव्यं पशे प्रास स्याव
 ध्या तस्य अवहतीति नियमान्वितः क्रिया-भाव ध्यातादि दृष्टार्थं वयो स विपसो व-कारक मा-य ध्याते स विपसा ह तयो विणिदु व्ये आति शय माद धत्त उप-कारक स वि
 पसो प-कारकं अदृष्टार्थं तु संनिपाति स स्कारं स्व-कारकं कुर्व-प्रधानोप-कारि भवति अवधातो हि दृष्टार्थं पुन मा सा पुर्व निवेम्यते अनधातानि व्य-त्रैरेव तं दुलैरपुर्व सिध्यति नतं

राक्षस्यति॥ हविष्ठा देही सनेन मंत्रेण त्रिः संश्रूयति॥ हविः संस्वत्री पत्नी मयी धंवा॥ अतः पत्यैव हंस्यमोवा॥ अतः पत्यैव हंस्यमोवा॥ अतः पत्यैव हंस्यमोवा॥ अतः पत्यैव हंस्यमोवा॥
 रसवाचां पाठक्रमादेव तस्मिन् देवाचंवा प्रवृत्तावधातस्याह्वानप्रज्ञापनार्थत्वात् तत्कुतो वचनसामर्थ्यात् हविः क
 देहीति त्रिरवधूना दूयतीति॥ अमशब्देन वनञ्जलिगमतिरिक्तो न्यउच्यते॥ अन्यस्याप्रवृत्तत्वात् नृत्विजांचपरिक्री
 तत्वात् सूत्रकारप्रस्थानाच्च नृत्विजांचैको प्रकूसत्वादि॥ तेनाध्वर्युमतिरिक्तो न्यः परिगृह्यते॥ सचाग्नीत संनिकर्षो
 न॥ समाख्याः नुग्रहाच्च॥ त्रैलोक्यपीति चेत् न॥ तस्य वेदत्रयविहितकर्मसंबंधात् समाख्याननुग्रहाभावात् भवति चाग्नी
 ध्वः ध्वर्युसमाख्यानं॥ आश्विनमध्वर्यवो न ह्ययंतीति प्रवृत्त्या म्नायते॥ तत्र ओषेध्विनं न ह्ययं सध्वर्युः प्रतिप्रस्थाता
 ग्रीध्वरति॥ तस्मादमशब्देनाग्नीद्विधीयते॥ आह्वयसाहंस्यमोहपदुपले कुकुरोसीति त्रिः शम्पयादिर्दृष्टं सह
 दुपलां॥ हविष्ठा दहानं कुर्वसध्वर्यावमोहपदुपले आहंति शम्पयाकारणभूतयादिर्दृष्टं सह दुपलां कुकुरोसीत्य
 नेन मंत्रेण॥ अमरति कुतो वचनात् यसंनैव हविष्ठा तमुद्वाहयति तदेको दृष्टपदुपले समाहंतीति॥ एष इति सर्वना

उ-मस्वरूपे प्रमाणा
 तदविरोधात् अपु
 नीर्थ-ध्यान ध्यातस्त
 दीयेत निषिक्तव्यः
 अतो यथा ग्रीहिषु शु
 तोव ध्यातो यनेष्वपि भ
 वति॥

अह्नावावेदयोगा
 दिति ५
 अग्नीध्वेद

कभा०२

३२

मश्विनाध्यर्षीः परमर्शतदेकोदृषदुपलेसमाहंतीत्येकश्वोऽग्नीविषयः ततश्चवचनादग्नीध्रआहननेकतत्त्व।
मविरोधादुपधानवत्तत्रसगृहीतकर्तृविशेषकंवचनं। सवैकपालान्येवान्यतरनुपदधाति। दृषदुपलेअन्यतर
इतिदृषपुनर्गृहीतः कर्तृविशेषः। अमहविष्टतमुद्गादयतीतिसमाप्त्यमाध्यर्षुः समन्त्रेषहविष्टतमुद्गादयति। त
देकोदृषदुपलेसमाहंतीति। तस्मान्नविरोधादग्नीदिति। प्रमोजनंममाष्टतेष्वधर्मावग्नीदेवाहननरति। ननुच
द्विदृषदंसहदुपलामिस्तत्त्वात्त्रिरित्यवाच्यं। स्यादेतदेवं। यदात्रिः श्वोहंतिनासंबध्यते। अयंतुमंत्रेणानिसंबं
ध्यतेत्रिः कुकुटोसीति। द्विदृषदिसहमंत्रप्रयोगेप्राप्तिकदमेकमीवृत्तावितिमंत्राभ्यासार्थोयमारंभः। हंसमिसंबंहं
धेयुनस्त्रिश्चस्मानुवादकत्वंस्यात्। सचायमदृष्टोपकारकः। पदार्थइतिवक्ष्यस्वपरिस्तृप्तथाचसतिपावदुतेनि
वर्तते॥ वर्षवृद्धमसीतिशूर्पमादते॥ अवहंतैवाभिप्रवृत्तत्वात्॥ प्रतिलेतिहविहृदयति॥ सएव॥ परापूतमितिनि
ष्पुनाति॥ अपहतमिति तुषानिरस्यति॥ अध्यर्षुरनवघातशेषत्वात् नचैवाप्रसिद्धिर्दवहंतैवतुषान्निरस्यति। प्र
तुषान्नमिश्रणान्नसुधमान्नितुषीकरणायतु। एतन्नृक्षतुषान्नमिन्नान्नं ह्यनिष्यवनात्ततः॥ एमीक्षतुषान्नसर्वाभिरस्येन्नं ततः सकृत्॥

राम

३२

नियतिश्चैषा तद्भावेभावः। वायुर्वेदतिविविनक्ति॥ पृथक् करोति तंदुलान् कर्णान्श्च। वितुषीकरणाय। तच्चैतद्विवे

दितिसूत्रक्रमश्चैयथाश्रुतीसदोषः सचायमवधातः ह्यस्माजिनाहनादितुषविप्रमोकांतः तन्नानाबीजे

शेषं तन्त्रेण । देवो वृत्तिपात्राग्रामोऽप्यभिमंत्रयते ॥ हविष्यान्तान् नैवीजेष्ट्यां चासंनिपाततन्त्रेणाभिमंत्रणं ॥ त्रिः प

नमंत्रेण। वीषाचप्रतिकलीकरणंमंत्रावृत्तिपा। नहिप्रतिग्रहणंमंत्रावृत्तिर्युज्यते। पितृयज्ञेपितृभ्यः शुं ध धमिति

णनिधानं यथा स्यादिति। येषणोपधाने सुगयत्। सैवैकपालान्येवान्यत्तरं पदधाति। दृषदुपले अन्यत्तर इति।

बौधायनसूत्रे। अ
 धैतानिकपात्रानि
 धानितानि अथनेन
 गार्हपत्यमुपसादयता
 ति॥९

बौधायनसूत्रे॥
अथनेनगाहपसमु
पविश्यधरमादत्त
इति॥२

उपवेशस्य कार्यं तु अंगारणामवोक्तं। यथौधानास्तु तस्मादीमानासाधते स तु॥२

क. भा. ०२

३३

हिप्रकृत्यसमामनंति। तद्वा एतदुभयं सह क्रियत इति। तत्र येषां मंत्रं रंगस्वाध्वर्युः करोति। बहिरंगत्वाच्चोपधा
नमनी। तत्र श्रुतिपाठानुसारेण पूर्वमुपधानमुच्यते॥ धृष्टीरसी स्याद्येष माहायापाग्नरस्यंगारान्नाचः करो
ति। उपवेशो गारयो हनसमर्थकाद्यं। तद्धृष्टीरसी स्यादाय अपाग्नरस्यनेन मंत्रेण प्राचो गारानुदूहति। तच्चैतदंगा
रयो हनं देशे रेचनार्थं। रित्ते हि देशे कपालानियथोपधीयेरिति। एवं च सति चर्विष्यामयो हना नावौ धाना मर्ज
नस्य च देशे रेचनकृतोपकाराभावात्। अंगारेषु स्यधि श्रयणमुभयोरपि प्रसिद्धं। केचित्तनेन मंत्रेण गारानिरसन
मेव कुर्वन्ति। मंत्रलिङ्गात्। अपाग्ने अग्निमामाहं जहि निष्क्रव्यादृष्टिं सेधेति। अपजस्यग्निमामाहं निषेधचक्रव्यादृष्टि
ति वाक्पशोषाच्च। तदेतावैव तदुभावतोषहंतीति। तदेतदनुपपन्नमविधानात्। विध्यन्तरशेषत्वाच्च। स्ति सत्रविध्यं
तरं। तेन प्राचो गारानुदूहतीति। मंत्राणां चाविधायकत्वं मुक्तं। अत उदूहनमात्रमेव। अपि चाग्नसर्गो दोषो दृश्यते। वी
रहावा एष भवति योग्रीनुज्जतीति॥ आदेवमजमिसंगारमाहस्य कपालेनावच्छादयति ध्रुवमसीति। यद्यपि चांगा

एम

३३

योऽस्माद्देहीसादि मंत्रवचनं भिन्नादेव भार्योपपन्नार्थमिति अविद्यमानभार्यस्य न कर्तव्यमिति चेवं प्राप्ते बुधः ॥ अतः प्रवरणाच्चात् न कृतं
पुनर्न युक्तं न भिन्नमिति चेति निसमस्तु हानमिति। अन्यथा नैगुप्यं भवति ॥ ५ ॥

रेहितीया। कपाले चतुर्तीया। तथाप्यंगारस्पतिः प्रयोजनवत्वात् कपालार्थं तैवांगारस्य। तस्य च प्रयोजन-
वत्वात् कपालधर्मोपि च सन्नं मध्यमेन कपालेनाभ्युपधातीति। मध्यसंयोगात् तूद्धर्म एवायं। न कपालमात्रधर्मः
न च भर्जने प्रवर्तते। अंगारेषु हितस्याधिभ्रयणं। आपित् पजं वहेति च पितृयज्ञे विपरिणामः ननु चायं मसमवे-
तवचनः न त्येन देवा इज्यन्त इति। तेन देवपादुं यथा कथं चिद्त्रोच्यते। देवेज्यार्थं हविः श्रयणद्वारेण देवपादुं म-
स्यापि भवति। यथा च देवपादुं तथा मंत्रो नुवदति। तस्मात्समवेतवचनः ॥ अमुष्येति द्विषष्ठे भिचरन् अमुष्यवधा-
येति अभिचरन्नामादिशति द्विषष्ठं मयनीयं। सचायं द्विषष्ठं न स्वस्वरूपतो गृह्यते किं न हि द्विषष्ठं तन्तरमपि। ए-
वं च सतीह भ्रातृव्यशब्देऽप्यादेशः सिद्धो भवति किं न हि द्विषष्ठे भिचरतो नामादेशः न सुच्यते ॥ अन्यत्रापि अतो।
न्यत्रापि अभिचरतो द्विषष्ठे नामादेशः कर्तव्यः यथा द्विषतो वधो हि भ्रातृव्यवधाय इत्येवमादि। संयोगुल्याशू-
नैगारं निरुधास्यनेत्रहोति। अभिनिहितमेव समस्य पाणेरंगुल्या भवतीति श्रूयते। सचायं कपालसंस्कारत्वा-

क०भा०२

३४

स्मृति कपालमावर्तते। गुणविभक्ति निर्दिष्टमपि चात्र प्रयोजनवत्वात्। तत्र कपालमेव संस्कार्य प्रागारेण बोधास्पतां।
प्राचारेकुसुमानीति वक्तुं भर्जनेपि चोपरिष्ठादंगारः प्रवर्तत एव अदृष्टार्थत्वात् चरोस्त्वकपालकार्योपतेतेतदुर्मम
दृतिः धरुणमिति पश्चात् कपालमुपदधातीति वाक्ये शेषः। पुरस्ताद्भ्रमिति विश्वाभरति दक्षिणतः। प्रथमं क
पालमंगीत्वेतरत्र हि द्वियमउच्यते। समं विभज्य देरक्षिणत एव मुत्तरतश्चिन्तयेति। समं विज्मचित्तस्तेत्यनेन
मंत्रेण देरक्षिणत एव मुत्तरत उपदधाति। प्रदक्षिणक्रमयोगेन स्यात्तैवेतत्प्रदक्षिणानश्रौतं ततश्च तदप्यचारेस्मा
त्तमेव प्रायश्चित्तं भवति। समं विभज्य स्वाचं देरक्षिणत एव मुत्तरत इति स्वशब्दमिधानात् स्यादग्रीवोमीयार्थत्वा
त् तत्र हि समविभागानुक्तं अधिकं दक्षिणत इति न विभागधिकं स्यात् तत्र को दोषः संख्याधिक्यमप्याशंकेत। अ
थ युनः समविभाग उक्तेऽप्यधिकं विभागस्य तस्य दक्षिणत उपधानं सिद्धं भवति। न संख्या। न चित्तस्तेति। एवमेकादशा
ग्रीवोमीयस्य कपालान्युपदधातीति शेषः। अधिकं दक्षिणतः विभागधिकं यत्र दक्षिणत उपधेयं क्रमेणैव न स

राम

३४

वीपधानादुत्तरं स्मृत्यनुग्रहात् भूगुणमिसंगारैर्भूहति। कपालानीति वाक्यशेषः सचायं मंत्रं एककपाल
 लेविपरिणम्यते। तपसा तप्येसेति। वचनस्य समवायात्। द्विकपाले च तप्येथामिति। अभूदने च कपाला^{नी} वतापना
 र्थमृतसेषुकपालेषु यथापुरोडाशः पच्यते। एवं च सति कपालविध्यं तत्राहिणोपिधानाभर्जनस्य नांगारैर्भूदने
 भवति। प्रसिद्धाभावात् अधस्ताद्विदुष्यसंज्ञापनं प्रसिद्धमिति॥४॥ उपसर्जनीरधि श्रयति। उपसर्जनी शब्देन संयवना
 र्था आपुच्यते। तद्विधिश्रयणं च तस्मा^{त्} मिः पिष्टानां माद्वेयथा स्यादिति। एवं च सति पुरोडाशपाकार्थं एवैताः तत्त
 श्रयत्र श्रयणं तत्रोपसर्जय्यधि श्रयणमपिकार्यं। पित्तयज्ञे च दक्षिणाग्नौ श्रयणविधानात् मयसीरोपसर्जय्यधि श्र
 यणमपि तत्रैवेति संप्रदायः। तत्र पुनरधि श्रयणं तत्र उपकारे मये नैवित्तमो नत्सुपसर्जनी गतेनोष्यणा सकूना
 पाक उपजन्ताते। पिष्टानामिव पुरोडाशे तस्मादनधि श्रयणमेव न्याय्यतरमिवाभाति। करं भपात्रेषु चैवं। ननु चोप
 धानसमनंतरं युगपदुपक्रमाभिधानात्तेषुणमभिधेयं। इतर^{था} स्वाहिप्रकृतपरित्यागो प्रकृतोपादानं चायुक्तं स्या

क० भा० २

३५

न। तेनोपसर्जन्यधिश्रयणविधानस्याप्यमनवसररति। उच्यते। उपधानवसेषणेन सहयोगपदं यथा स्यादित्येवमर्थे
मिहाभिधानं। तथाच विरोधादग्नीध एकर्तत्वमत्रापि। यत्र तु विरोधो नास्ति यथा च विष्यां तत्रा ध्वमोरेवोपसर्जन्य
धिश्रयणे कर्तृत्वं। अपरेनूपधानसमनंतरमुपसर्जन्यधिश्रयणविधानस्य प्रयोजनानंतरं व्यावर्णयंति। यत्रोपधा
नंतरं धिश्रयणमपि तत्रैवाधिका एव यथा स्यादिति। एवं चोपसर्जन्यमानयनकाल एव तासां धिश्रयणं। ह्यस्याजिनया
दत्ते पूर्ववत्प्रतिहृत्साजिनं। ह्यस्याजिनस्य यस्य पूर्वधर्मजातमुपदिष्टं आदानादिसंमौ शूत्यकरणं तं तदिति दि
श्रुते। तुल्यश्रुतिन्वात्तच्चैतसेषणार्थत्वात्पेयचरुमात्रद्रव्यके कर्मणि न स्यात्। तस्मिन् दृष्टं विषयणासीति। तस्मि
न ह्यस्याजिने दृष्टं मुपदधाति विषयणासीत्यनेन मंत्रेण। पश्चात्तु म्यामुपो हसुहीवीदिवरति। उपरिष्टात्स्याद्वाक्य
शेषात्तु हनू एव दृष्टं दुपलेजिद्वैवशाम्येति जिह्वा संसादयेन तिरंत एल दृष्टिसंमाम्येन। नवाविरोधाद्विरुध्यते सुप
रिशाम्योपहितमायेषणं। किंचान्यदधस्नादुपहितादृष्टं प्राक्प्रवणतामुपजनयतीति निश्चलीकरोति। अतो

अत्र भुत्ते स व्या ३५
यस्य स्यात्तु न ह्यस्य
व्या ३५ यं न ते स
मीये यस्य स न के
राम व्याख्या
५

३५

दृष्टार्थत्वादधस्तादुपधानं। लिंगाच्च। सैजयेधनेन शम्पापिष्यमाणानामवशीयंते पिष्टानि वा तंदुलावेति। अध
 स्तादुपहिताया एतद्भवति नोपरि। जिह्वा संस्तुतिरुपधानक्रमपेक्षया। दृषद्युपधानमिति। अभिहितम्याय संस्तु
 तार्थं दृषद्गुह्यं। धनमसीति तंदुलानोप्यपि नष्टि प्राणायत्वेति प्रनिमंत्रं। धान्यशब्दः सत्वकृषुत्रीत्यादिषु रूढः य
 धपि च धिनेति धान्ये मित्यवयवार्थो गम्यते। तथापि प्रत्ययस्य विशिष्टार्थविषयत्वात् तद्गोशब्दवद्गुह्यत्वात् एवै
 च सतिलसृणया तद्विकारप्रकाशने शब्दस्य यवगुलिका अपि तद्विकार एवेति मंत्रः प्रमुज्यत एव। शाकपानामभ्यने च
 तारसमयाः पुरोडाशा भवन्तीत्यत्र तारसमसीति मंत्रो विक्रियते धान्यशब्दस्य जातिनिमित्तत्वात् ननु च प्रकृतौ प्रकृतिद्र
 मशब्देन धान्यविकारद्रव्याभिधानाद्वापि तारसप्रकृतिद्रव्यशब्देन मृगोसीत्यभिधानं कर्तव्यं। एवं हितत्रवचनं संछि
 ते संस्थिते हनिगृह्यति मृगपांयाति सूत्रमनमृगान् हंतितेन तारसमयाः सवनीयाः पुरोडाशा भवन्तीति तारसस्य
 मृगः प्रकृतिद्रव्यं नैतदेवं प्रकृतौ ताम्रानसाध्यात् धान्यशब्देन लसृणया तंदुलाभिधानं। इह पुनः स्वायत्ते प्रयोगे

एतन्ध्ये लक्ष्यते तंदुला
 दिमका रपनं न स्यादि
 सत आह। एवं येति

क० भा० २

३६

नावाचकशब्दप्रयोगोयुज्यते। तस्मात्तस्मिन्प्रसीत्येवप्रयोगः। पिनष्मीतिचाध्याहारः साकांक्षत्वात्। दीर्घमितिह्र
साजिनेप्रोहति। प्रक्षिपन्तिपिष्टानि। प्रोहणंचपिष्टस्यसतः नानाबीजेषुचैकंप्रोहणंतंकर्तव्यंप्रसिद्धेः। चमुलेती
सतेपिष्टानि। ईशरतिचाध्याहारः साकांक्षत्वात्। ईशणंचद्रव्यसंस्कारत्वात्तदुक्तानामपिचुर्विष्टांप्रवर्तते। पिष्टमाणे
षुनिर्वप्यत्योमहीनामित्याजं। पिष्टंतिपिष्टान्यभीधत्तेकपालास्यैकआज्यंनिर्पेवतीतुल्यकालप्रवणत्वात्। अ
त्रात्मनोदेनकैश्चिजमानोभिधातुमिष्यते। अध्वर्घनीधौहिषेषणोपधानयोर्भाष्टताविति। तथाचसूत्रकार
प्रस्थानं। निरुप्याज्यंवेदोसीतियजमानोवेदंकरोतीति। तदेतदमुक्तमिवाभाति। यत्कारणं। यत्किंचिदिहकर्तव्यंत
सर्वमूलिभिः परिक्रीतत्वाद्विजां। अतोऽन्यशब्देनब्रह्माभिधीयते। अन्यस्यध्वर्युसंनिकर्षाद्विगेकगृहीतुंशाम्यो
नयजमानः सूत्रकारप्रस्थानाच्च। वचनविरोधाभ्यामन्यरति। यमुनरुतंनिरुप्याज्यंवेदंकरोतीति। तत्रापिनसमान
कर्तृकार्येकाप्रत्ययान्देशः। नत्यत्राज्यनिर्वापविधानमन्यत्रविहितत्वात्। तेनानिर्वातकालस्यदेवैवंधस्यकालं

राम

३६

तासामानीयमानांपवित्राभ्यां प्रतिग्रहः। स च स्यादक्षिणे नैव स्मृतेऽनयनं तथा। न चैकेन हितं न च मतो योत्र भविष्यति। व्यर्थं मय इति प्रोक्तं
 ससमेवं पुरं विह। नदी वीर्याहरस्य यद्वैवात्र विधीयते। तथा च भुज्यते। अथैव न उपसर्जनी भिरेतीति॥५॥
 स यन नैव करणे वौद्ये च रात्रि प्रवर्तते। न केवलं तं विडु बंधनाथं॥६॥

लक्षयितुं क्ता प्रत्ययविकारो ल्यप्प्रसुक्रः। तस्य त्राज्यनिर्वापविधावमन्त्रविहितत्वात्तेनानिर्वातव्येपथा
 मन्त्रनिरूप्याज्यं प्रातर्होहनमन्त्रस्मिन्निति। तस्माद्ब्रह्मैवाज्यं निर्वपेत्तन्निर्वापश्च यात्रांतरे प्रक्षेपणै। यात्रां ६ सप।
 वित्रायां पिष्टायावपतिरेव स्यति। यात्रायावपनं संयवनार्थं म। तत्तश्च चर्विष्यांतं दुहानां यात्रायावपनं॥
 संयवनाभावात्सपवित्रताचादृष्टोपकारिणीति च एवमिभवति। श्रवणस्य पश्चादुपवित्रासंतर्वैद्वि
 नुपसर्जनी एतमस्य मः॥ उपसर्जनस्य शब्दो मात्यात्तार्थो॥ पवित्राभ्यां प्रतिग्रह इति समाप रति॥ ता आनीयमा निनीयमानाः ५
 नाः पवित्राभ्यां प्रतिग्रह इति समाप रत्यनेन मंत्रेण। तथा चानीयं ते यथा मंत्रांते ग्रहणं भवति। स चार्थमभिधाय
 कत्वा तत्कार्योपनेपयसिद्धं निघृते च विपरिणम्यते। उपसर्जनानयनं च चरावप्यकार्यलोपात्प्रवर्तते एव॥ संयौ
 तिजनयसैवेति॥ तच्चैतत्सिंङ्गार्थत्वाच्चरौ न भवति॥ समं विभज्या सह हरेष्यन्नालभतरद्ममेरिद्मग्रीषोमयोरिति।
 समभागो दृष्टार्थोस्तसहावध्नं तिसहपिषंतित्त्युनर्नानाकरोतीति दृष्टार्थो वगमात्। तत्तश्चैकस्मिन् प्रवर्तते के

निनयति-५

दधि-गू स्तु प्राय
 श्रिते स्यादधमि
 परामिति दधि
 शब्दः ७

धरुणां च पुरोडाशद्रव्याणां च यथनु क्रिया। कृणांतेऽथ चरुणां तु ईशानांते परस्परं। एकवीजे पुरोडाशौ च योरी भणंततः। पुरोडाशा चरु
णां तु ना नावी ज कृणांततः। वौष्म स्या च चरुणां तु च भवेदेव यथनु क्रिया। ५। ५ अ-यो जाग्नी कृतो न स्या सुरोडाशो द्वितीयके। प्र
ह्मा मिं ता ज्ययोगेन प्रवृत्तः पूर्वमत्र सः ५। ५। भो दे सो धार पद्रव्य स्व विभोगे नृते विदिहे ये नृते अ-य स्या निदिहे तस्य दुराशना यते भिं अ
पने व्यति मिं ना अधि नृदा श्यतीति द्यो निदिहे तं नृते वं। अतो दृष्ट र्थं ह मुभयो रालं भवे। २

क० भा० २

३७

परस्परं तु ईशानां
त एव २

चिदाग्नेयालं भातदृष्टार्थमिति हेतुः। ग्रीवोमीयालं भनमदृष्टायेति मन्यमाना विद्वता वग्रीवोमीयविकारे एकैके प्या
ग्नावैस्मवाहो आलं भमिच्छति। तस्युनर्युक्तं। दृष्टद्वारकत्वात्तस्य। विभोगपूर्वको स्यालं भः। एवं युक्तं तस्युनर्नानाक्रे
तीति। तस्मादेकैकेनालं भः। समं विभज्यालं भते रतीयतापिसिद्धेयदसंहारिष्यनिति सूत्रयति। तद्यस्य यस्य यद्वा
संहारस्तस्य तस्य तदैवालं भो यथा स्यादिति। यथा च ह्येणां फलीकरणं ते। यौष्मस्य स्त्री सृणां तरति। यथा देवत
मन्यत। हतं व्याख्यानं। र्षेतेत्याज्यमधि श्रयसै न्यो पली कस्याहवनीयेतच्छापिणरति। अन्यश्चात्र त्रत्याभिधी
यते। पुरोडाशयो रध्वर्धग्रीवौ व्याष्टौ। सुखि कर्तृत्वं च कर्मणः। परिक्रयाम्ना नारियुक्तं। याजमानं च परिभाषि
तमेव प्रधानं स्वामी फलयोगादित्येवमादि। विरोधाच्च प्राप्त एव त्रस्य णियद्वयग्रहणं करोति तदविरोधेषु यस
राहो ब्रह्मेव यथा स्यादित्येवमर्थमिति संप्रहायः। अपरे लन्यरतिनायसूत्रमाहुः। विरोधादेवाय प्राप्तौ रेवं साह। तद्वा
एतदुभयं सह क्रियत इति प्रहृत्य अर्द्धो हवा एव आत्मनो यद्वा स्य यद्वा ज्यमर्द्धो यद्वा हि हविर्भवति स यश्चासावर्द्धो य

राम

३७

दिहहविर्भवतिसयश्चासावद्वेयउचायमर्हस्ताउभावगिगमयावेति। एवंचाविरोधेध्वयोरेवाधिभ्रयणं स्यात्॥

एकपुरोडाशोऽग्नी
धः २

अपलीकस्याहवनीयेतन्नापिणः॥ अपलीकइतिवाविधमानमापल्याधिकारभावात्तस्माद्विधमानापिपत्न्यः

पलीचयद्वाजस्वलातदैवैतद्रवति। तथाचाहुः। त्रसेहनियस्यपत्न्यनालंबुकास्यात्तामैवरुध्ययजेतेति। आहव

नीयश्चापिणोपलीकस्याहवनीयेवाज्याधिभ्रयण। मेवंत्युक्तमाहवनीयश्चापिणं प्रहृत्यसमस्योपलीनभव

स्यनएवतस्याहवनीयेधिभ्रयतीति। इतरस्वगार्हपत्यएव। धर्मोसीतिपुरोडाशंयुगपत्॥ आज्यस्यपुरोडाशयो

श्चयुगपदधिभ्रयणं। तद्वाएतदुभयसहक्रियतरनित्युक्तं। तच्चाध्वर्युर्मुल्यत्वादाग्नेयमधिभ्रयति। अग्नीषोमी

यमग्नीत्॥ उरुप्रथारतिप्रथयतियावत्कपालमनतिष्ठथुः। यावत्कपालमित्युक्तेतिष्ठथुप्रासभावात्निषेधवैय

र्थमनतिष्ठथुमिति। उच्यते। कपालपरिमाणसिद्धेयावत्कपालमितिप्रथनपरिमाणोपपत्तिः स्यात्तत्तुक्कपालप

रिमाणंसिद्धं। अतस्तत्परिमाणावधारणायानतिष्ठथुगृहणं। तत्कथंश्रुतिसंयोगात्तत्तनसत्राष्टथुंकुर्मोदितिप्रह

गृह्यतेरेस्थापयितुं
सर्थः॥२

यद्यप्यत्र युरोडाशरूपं संस्कार्य मेकं न। तथाप्यभिदिति युताः पांसं स्वारता सतः। प्रसमिपशं नंता सामुपादानं पथक्य भक्तु। भवेतद्देतोमं त्राव सीरभ्यं जुने तथा।
 प्राप्ता पुनः सवधु सामे त्राव त्रिनि गारिता। तथा च भाष्ये द्रव्यांतरहा अत्र संजनं मंत्र प्राप्ताव च नाहं क-मंत्र वचनमिति॥ अनेन टिपणे
 न नवमपंति स्थ आह वरहा सादका टिपणे न संबंध्यः॥३

क० भा० २

३८

साश्च श्रफमात्रं कुर्यादित्युहैक आहुरिति। अनेक यजमान केच यमार्थं मंत्र विपरिणामः। चरौ च कार्यो भावात्प्रयना
 भावः यश्च येनाधिष्ठितः सतस्प्रयना। मिमिशने करे तीतरया हित सकपाल संयोगाच्छेषणे सति प्रथम मनुष्य
 न्नां। अग्निष्टस्य इति मृशति सैद्धं त्रिर्वा। चरौ न स्यात्। कार्य लोपात्। पर्यग्निकरे सन्तरित ४ सोनरिता अरातय
 र्तिसहाजं। पुरोडाशाज्य संयोगात् पर्यग्निकरणस्योपदेशिकत्वाच्च प्रवृत्तौ धर्माणं सान्नाय्येः प्रवृत्तिः एवं च सति
 तद्विकारे यशो पर्यग्निकरण विधानमुपपन्नं भवति। प्राक् पर्यग्निकरणा सिद्धत्वेनाप्यनयनपात्र्यंगुलिप्रक्षालने

पुर्वप्रक्षालने तत्र पिष्टलोपानवनमिति के म-प्रतिपत्ति विधानात्॥

तत आह तेषु नः अ
 चार्थोत्कर्तमे। न हित यो हस्ततिश्चो हित। प्रतिपत्तिमात्र विधानं नस्ति। सामर्थ्यादपि चक्रमो वसातु शक्यते। देव
 पणं अ-यथा-यत्ना-य
 न शानमनर्थकं स्या
 त्

भाष्ये प्रयोजनमि
 हनेन संबंध्यः २

स्वेति श्रपणं। दृष्टातीति वाक्यशेषः सामर्थ्यात् चरौ रधस्तात् मानेरित्यालभते। तच्चैतच्छ्रुताश्रुत संवित्सर्थ मृतमभि
 मृशति श्रुतं वेदानीति श्रूयते। प्रयोदीपन॥ आह च। साध्यं वा साधनं भिन्नं तत्र मंत्रः पुनर्भवेत्तेन प्रत्यंजनं यंत्रा प्राप्ता
 वाक्या सहस्रसहस्रत्वाः पांकरणसं। द्रवद्रव्यत्वेना संभवात्। न चोक्षणादिवत्ता सामिहकरणसंवातेन प्रथने क्रियया

एम

३८

यागेऽपि पदोऽर्थः स्वाहाकारः कुतोऽन। किंमर्थं निनया मीतिरुपपद्यतेऽप्याह तत् २१॥ तैत्तिरीयेषु मंत्रेषु स्वाहाकारः अपठ्यते। ससं स्वाहा भवेदत्र
 उहोतीति भवेद्वदि। न च तदुच्यते तेन स्वाहाकारो भवेन्नहि। परिभाषाप्रसिद्धेऽपि उहोत्युपदेशात्। स्वाहा सर्वत्र होमेषु मंत्रवत् स्वीकृत्यते। ते
 नैतज्जायते होमो मन्त्रोदनाय भवेन्निति॥ अत आह न नीयेऽतस्तालनं न निनीयते। द्रव्यार्थं च क्रियात्वेन पात्रैवेतन्निनीयते॥ होमोऽप्युदनाय न
 स्वाहाकारः स्यादेव॥ यथा उच्ये भस्म निरुहं तैत्ति॥ २॥ ननु तत्रार्थलोपात्तं भवाव्येपितस्तद्व्यापनापसादृशं निमित्तमत्र भवतिः स्यादिति सांख्यिकेन न्यायेन। मंत्र इति। स मा
 णे विशीर्णोपतत्र समीकरणार्थं अभिमर्शेन। तत् च केवलेन हस्तेन न भवतीति दृष्टार्थं यैवादिः सहेत्युच्यते। ततश्च सहे
 देवमंत्रः दीपनः। जनः। धानानामभावो अभिमर्शेन स्यादृशनासाक संवितेः मंत्रोऽर्शन एवास्त्विति चेत्। न। ओलं मेपिसा
 मर्थपरिप्रापितत्वात् अतस्तदकार्योपतिः। चरैच स्यात् अकार्यलोपादा लंभः। अतमेह इति श्रुतावभिवासयति
 भस्मना वेदेनोपवेवेण। अर्चयतोः श्रवणप्रदानार्थं श्रुतग्रहणं। इतरथा स्ववाच्यं स्यादिति। भस्मना भिवासयति। न च तं ये मुनमंत्रे
 आह्लादयति। वेदेनोपवेवेण वाकरणभूतेन विरोधाच्च एव प्रवृत्तिरभिवासनस्य। अनेकयजमानके मंत्रस्त्वपि परि
 णामः। यात्रंगुलिप्रक्षालनमासे। मोनिनयस्य भित्तप्यप्रसगसं स्पंदमानं त्रितापत्वेति प्रतिमंत्रं॥ ओस्यग्रह
 णं यागदेवताज्ञापनार्थम्। इतरथा हि देवतोद्देशाभावे प्रतिपत्तिमात्रमेव स्यात्। अथ पुनरस्य ग्रहणे तदुद्देशेन
 परिसागः कार्यः। तथा च नाशोऽप्योद्देशो द्रव्यमात्रमुत्पादयितुमिति याज्ञिकाः। अथोत्तुद्रव्यप्रधानत्वात् तस्य च ना
 शेऽप्येवैव रक्ताः किंशुर्कार्तिनोऽपि मिच्छन्ति। अभित्तप्येति पात्रीस्य मेवोल्कपात्तापयित्वा। प्रसगिति। प्रसवचना
 यथा शतपुष्पाणि देवेन रक्षामि मन्त्रेति चेत् यथापुष्पाणां रंजनोऽपि निवेद्यते। तथा प्रधानभूतद्रव्यनाशे प्रतिपत्त्यर्थं मुख्यभावः ॥ २॥ २॥

क० भा० २

३९

नप्रागुद्गवा। असंस्पंदमानमिति समुपसर्गनिर्देशसंगठन। नस्पंदनमात्रप्रतिषेधः त्रितायत्वेत्येभिर्मन्त्रैः प्रतिमं
त्रं। निनयामीति वाक्यशेषः। अन्वाहार्ये दक्षिणाग्रावधि श्रयति॥ अन्वाहार्यो दक्षिणार्थोद्दनः ततो देवा एतां दर्श
पूर्णमासयोर्दक्षिणामकल्पयन् यदन्वाहार्यमिति श्रूयते। दक्षिणावग्रावन्वाहार्यं पचतीति वचनात्तत्राधि श्रय
णमिति। संच भोक्तृत्वेति परिच्छिन्नपरिमाणस्यात्। परिमाणान्तरभावात्। अन्नस्पचभुज्यर्थत्वात्। भुजे श्रूयते। सि
प्रवृत्तिसंयोगात्। अनवधूतपरिमाणत्वान्नेति चेत्। सादौ चित्वात् उचित हि पुरुषाणां प्रसूतित्रयेण तत्सिरिति। सच
लौकिक उदके पच्यते। सामर्थ्यगृहीतत्वात् तस्य न चेह प्राणी तमुपदिश्यते। परिक्रमार्थत्वाच्चास्य पुरुषार्थरूपता।
तस्मान्न प्राणीतोदकसाध्य इति संप्रदायः। अपरे मावर्णयन्ति सामर्थ्यं गृहीतमपि परिदेव सर्वार्थत्वाय परिकल्प्य
तत्तदेव गृहीतुं नाप्यं। न च सर्वार्थत्वे कश्चिद्विशेष आश्रयितुं शक्यते चेह मर्थं प्रति। प्राणी तंच सर्वार्थमित्युक्तं। पुरु
षार्थरूपत्वेऽपि च सति क्रत्वमितिर्हस्यं पुरुषानतिद्वारेण कर्मसंबंधोऽस्येवेत्यदोषः। अथ निर्दिष्टकार्यार्थे तैव प्राणी

राम

३९

अन्वाहार्येदक्षिणा
ग्रावयिषयात्ताः
५

संस्कार

क० भा० २

४०

आदिशब्दभ्रंशः ५

तिवेदिरितिसंस्कारकर्मनामधेयं। तेषु हि स सुश्रुतप्रयोगाद्वाहवनीयवत्प्रयोजनं होमे धर्मवृत्तिरिति। खनतिः करो
त्यर्थः। अवश्यमेवात्रात्मातपदप्रयोगेन भवितव्यं। तत्र किं सामान्यरूपः करोतिः प्रयुज्यतां। उत विशेषरूपः खनसा
हिरूप इति। तत्र विशेषरूपे खनसादौ प्रयुज्यमाने सामान्यरूपे आत्मातपदप्रयोगमन्तरेणापि कार्यसिद्धेस्तत्र प्रयोग
एव ज्ञायाविति खनतीति सूत्रितं। मानपरिसमूहवद्दिनामन्यतमस्योच्चारणमस्त्विति चेत्। तेपि हि वेद्यार्थाः खनसा
दिवत्। न अप्रकाशरूपत्वात्। प्रकाशरूपो हि खनतिर्वेदिरूपं प्रकाशयति। न तथेतरैरानादयः। तस्मात् खनतिश्च
प्रयुक्तः। तथा च वक्ष्यति। अत्र वेदिकरणं यथोक्तमिति खनतिश्चार्थं करोति नानुवदति। खननाधिका एवाह। अंगु
लखातं। अंगुलपरिमाणं खातमस्मादिति अंगुलखातं। आममात्री पश्चात्। सरिमाणतः। आममात्री पश्चात् स्यादित्या
हुरिति वचनात्। अलिं प्राचीं। अपरलित्रयपरिमाणा प्राची भवति। अपरिमितं वेत्तपरिमितं शब्दा यद्यपि पूर्वप्र
माणपेक्षया बहुतरैरूढितो वर्तते। तथापि न जसमास एव अत्र गृहीतम्। किं कारणं। एवं हि श्रूयते। नात्र मात्रास्ति

एष

४०

यावतीमेवस्वयंमनसामन्यततावतीकुर्यादिति। तेननपरिमिताअपरिमितेति। तथाचाग्नौअपरिमितेष्टकोचे
 ति। तत्राप्यपरिमाणमेवशाब्दंतिःपरिमिताएवपरिश्रितउपदधुरपरिमितायजुष्मतीरपरिमितालोकंष्टणादिति।
 कुतएतदितिचेत्सिंहात्। नैवेमेसर्वाणिहृत्पाप्मयधत्तातिवैवरेचयथनवाभ्यापययेति। अनवाप्तिरपरिमा
 णपक्षउपपद्यते। इतरथास्वतिरेकएवस्पात्। पुनश्चामृतत्वप्राप्तयेष्टकापरिमाणमाह। षष्टिचत्रीणिचश
 तानिपरिश्रितउपधत्तेसेवमादि। तच्चैतदपरिमाणवचनेऽपरिमितशब्दउपपद्यते। नान्यथा। तेनैतोद्वावेवयत्तश
 स्त्रेऽपरिमितशब्दवपरिमाणवाचिनौ। शेषारूढिवशेनबहुवाचकादिति। यथाद्वादशद्दीक्षाअपरिमितावा। यथा
 चपूयेअपरिमितोवेत्येवमादि। तथापरिशिष्टकारेण्माह। अपरिमितंप्रमाणाद्भूयदिति। प्रत्यस्तमित्तावयवार्थह
 तितयाऽपरिमितशब्दः श्रुत्यैवबहुनिवर्तते। अपरिमितपक्षेपिमानंप्रवर्ततएव। नखपरिच्छिन्नेदेशेखननारिक
 त्तुंशकपमिति। प्राक्प्रवणामुदग्नेति॥ समोहिदर्शयौर्णमास्वयोर्देशोभिहितः। समेदर्शपूर्णमासाभ्यांयजेतेति

उन्नीतोऽनुतेः २
प्रां चोऽबाहुऽनयतीति
शास्त्रां तं शब्द ॥ २

क० भा० २

४१

तुमर्थे तवै

तत्र वेदे प्राक् प्रवणत्तानि यमोवाचनिकः। सावै प्राक् प्रवणा स्मरिति प्रकृत्या होष्यो नुदक् प्रवणेति। मध्ये सद्धारि
तेति वचनात् मध्यसंगृहीता मग्निमग्निता ० सौ भवतः। तावपि च वेदिशब्दाच्यो। अतः खन्येते तावपि। इतरथा
हवनीयमपरेण वेदिं खनतीत्यपरतएव खननं। तथा च सूत्रकारः। अपोऽस्य बही ० षिनिर्धात्य ० सदृश इत्यं
समोस्तरणं दर्शयति॥ आमूलोऽहेदनादोषधीनां॥ वेतिसामर्थ्याद् दृष्टम्। नहि त्र्यंगुलखातमूलोऽहेदनयोः समु
च्चयः संभवति। त्र्यंगुलस्मान्तिरित्तं अमृतं च खातं त्र्यंगुलखातमित्युच्यते। तस्मिंश्च पक्षे तु षधीनां मूलान्युच्छेत्त
वा इति प्रैषः। तच्चाग्नीदाहेति वक्ष्यामः। केचित्तु पूर्वसूत्रमाकारांतमेव कुर्वन्ति। सुपांसु लु क पूर्वसवर्णाहेयाडा
द्राप्ता जाल इति ओकारस्माकारदेशः। छंदो वद्वा वासूत्राणां। तत्रोत्तरं सूत्रं वामूलोऽहेदनादोषधीनामिति स
शब्दाभिहित एव विकल्पः। नहि तदा नीसां धिको यमावादेशविकारः। सचायं प्रैषस्तादर्थ्यात् खननकाले एव
रातम्। केचित्तु मूलोऽहेदनांतत्तात्तु सारं स्वतादिविषया। नहि दर्शपूर्णमासयोर्वेद्यां मूलानि संतीति। कुतस्तदुच्छे
१ सारस्य तस्य त्रादीनां नदीसंगमे देशेऽनुष्ठानात् तत्र मुला नां संज्ञात्

अं सौ वेदिशब्दे ना
च्यो येन तस्मात्

राम

४१

ओ

हनमिति। अपरे तु मूलोच्छेदनस्य खननपरिमाणविषयत्वादिति मवर्तते। एवं स्यात्। तस्मा अंगुलावेदिः
स्यादिति। पुनश्च। तदुत्तथानकुर्यादोषधीनां वै समूलान्मुपांशुलोचनस्मादोषधीनामेव मूलान्मुच्छेत्तवै ब्रूयादिति
तुषधि मूलोचित खननपरिमाणं लेयमिसेत्तदुक्तं भवति। ततश्च सर्वत्र संभवात् सर्वविषयता। एवं प्रकारमनुगृह्यते।
हीतं भवति। आहार्यपुरीषां पशुकामस्य॥ वेदिपुरीषमपनीयात्पुण्यपुरीषमाहर्तव्यं। तच्चैतदनुमार्जनात् सर्वसाम
र्थ्योत्कर्तव्यं। पुरुषार्थत्वाच्च विद्वत्तावप्रवृत्तिः॥ वेदिं परिसमुख्यवितृतीये ग्रीदुत्तरत उत्करं करोति। परिसमूहो
त्करकरणयो रग्नीधः कर्तव्यं। त्वबादेशसामर्थ्योऽद्वितीये च सामर्थ्योद्देशोऽर्थः। तच्च पूर्ववितृतीये। परिशिष्टक
रवचनात्। विपर्ययोत्तरं से उत्करति। आचार्यो भिप्रायाच्च। चात्वाचोत्तरं संवरेण संचरति। सन्निहितो हि वा।
त्वालसोत्तरः पूर्ववितृतीये भवति॥ देवस्य तेति स्फमादाय सत्तण्डुलसमेष्टत्वा दक्षिणेनालभ्य जपती द्रस्य वा
दुरिति॥ आहानं सत्तण्डुलस्यैव। तण्डुलस्य सहस्रमात्रं। सत्तण्डुलमित्युपरिष्टत्वा। त्रयोऽक्षतमं तण्डुलं एतत्स्रीमेव

क० भा० २

४२

तृणादानं। आददेध्वरक्तं देवेभ्य इति अंग प्रधानदेवता विषयो देवशब्दः। स्तदर्थं हि वज्रस्यादानं। वेदिनिष्पत्त्यर्थत्वात्। वेदेश्चांग प्रधानदेवता संबंधं हविर्होमार्थं तथा शक्येते तदर्थं वदितुं। ततश्च पितृयज्ञे देवपितृभ्य इति विपरिणामः। दक्षिणेनालभ्ये स्यात्। सामर्थ्यं सिद्धत्वा। न हि समेकतस्यास्य थालं भः संभवति। तेन समयाणि स्य स्येवालं भो यथा स्यादिति। अक्रियमाणे हि दक्षिणेनालभ्ये तस्मिन् मुक्ताप्यालं भः प्राप्नोति तन्मा भूदिति दक्षिणग्रहणं। तच्चैतद्ब्रूयादानं जपश्च स्तंबयजुर्हरणार्थत्वात्तदभावेन भवति। तदर्थं च। तस्मिन्निधावाप्तानां तत्र चार्थस्य विद्यमानत्वात्। सत्तुणमिति चोपदेशात्तुणस्य हि निःसंदिग्धं स्तंबयजुर्हरणार्थत्वं। एकस्यापि तद्वत्तदर्थं तैव। नोपसृष्टेऽपि आत्मानो तेन स्तंबयजुर्हरिष्यन्। प्राक् स्तंबयजुर्हरणाद्ब्रूयेण पृथिव्यात्मानो न संस्पृष्टौ। एवं हि श्रूयते। वज्रं प्रकृत्य तेन संशितेन नात्मानमुपसृष्ट इति न पृथिवीमिति। केचित्ते तदनुपस्पर्शनमाकर्मपरिसमाप्तेरिच्छन्ति। अविशेषात्मानसामर्थ्यात्। स्तंबयजुर्हरिष्यन्निति चोत्तरस्यैः वयवं योजयन्ति। स्तंबयजु

राम

४२

शायं ३

हेरिष्यन्वेधांतणं निरुधातीसेवं। तस्युनर्नोपपद्यते। नस्युत्तरस्त्रे संवध्यमानः स्तंबयजुर्हेरिष्यन्निस्वयवार्थ
वान्भवति। स्तंबयजुर्हेरणं हि प्रहरणादिपुरीषनिवपनांतं। तत्र पाठादेव वेधांतणं निरुधातीयतापि सूत्रे
णार्थः सिध्यति। नार्थोनेनावयवेन। पूर्वसूत्रे चार्थवत्तत्त्वावयवस्यानोपसृशेत्स्थिमात्मानोनेन। किंयंतं
कालमपेक्षते। स्तंबयजुर्हेरिष्यन्निति। कात्तमसमर्पणेनार्थवत्तावयवस्यापि च वज्रादानस्य स्तंबयजुर्हेरणा
र्थतेऽकृतं। जपस्यापि तत्संस्कारद्वारेण तादर्थ्यमेव। तत्र वाक्यशेषः सः स्यैवैनमेतद्यज्जपतीति। संशयतिशो
तनूकरणे। तीक्ष्णं करोतीति एतदुक्तं भवतीति। पुनश्चाहुतेन सः शितेन नात्मानमुपसृशति नष्टविमिति।
तीक्ष्णीकरणस्य स्तंबयजुर्हेरणार्थत्वादनुपसर्शेन मपि तावदेवेति गम्यते। तस्माद्यथोपवर्णितमेवास्माभिः सू
त्रं। नोपसृशेत्स्थिमात्मानोनेन स्तंबयजुर्हेरिष्यन्निति। वेधांतणं निरुधात्कृत्स्थिमेवमासीति। भाविन्यावृ
त्त्यावेदिः नस्यघापिसंस्क्रियते भूप्रदेशः तृणं च प्रकृतत्वाद्यहातंतन्निधेयं। उद्गिति च प्राक् निवृत्त्यर्थः। स्मृत्या

क० भा० २

४३

अंतर्धानार्थता ५

हिंसागमप्रतोदप्रतावाप्राप्नोति न निवृत्तौ च। श्रौत्वा यमुदगमते तिगम्यते। ततश्च तदपचारैश्चैतमेव प्रायश्चि
तं भवति॥ पृथिवी देवयजनीति तृणोत्तर्हि ते प्रहरति॥ तच्च वज्रेण तदर्थत्वादाहानस्य। देवयजनीति च अस्या
ने पितृयज्ञे देवपितृयजनीति प्रयोगः। अंगप्रधानार्थत्वाद्देरेत्युक्तं। पृथिवी शब्देन च वेदिरत्राभिधीयते। तसं
स्काराभिप्रवृत्तेः प्रहरणं च वेदां। न तृणे। अंतर्हि ते इति सूत्रितत्वा। हितरथा हितृणे प्रहरतीत्येवमवश्यतः। अथ पु
नरंतर्हानवचनात्तदर्थमेव तृणस्य न प्रहरणाधिकारणात्तृण एव प्रहरणमिति संप्रदायः। प्रजंगहेति पु
पुरीषमाहते॥ वज्रेणोद्धृतं यत्पुरीषं तद्रजंगहेत्यनेन मंत्रेणाहते॥ वर्षतु तदिति वेदिं प्रेष्यते वधाने सत्कारे क
रेति॥ आतं पुरीषमिति वाक्यशेषः। प्रहृत्य निरुद्धाति च वधाने देवसवितरिति हि श्रूयते॥ प्रहरणशेषो वा विशेषे
षोपदेशात्॥ प्रहृत्यतेऽनेनेति प्रहरणमंत्रः। प्रहरणशब्देनाभिधीयते। तस्य शेषः। एकदेशः प्रहरणशेषः कु
त एतत्। अविशेषोपदेशात् प्रहरणं हि प्रहृत्या विशेषेणोपदिश्यते। सह प्रेरति पृथिवी देवयजमोषध्यास्तेषु

राम

४३

लंमाहिः शिषमित्येवमादितमतोमामौगितियावत्। यद्येवं संदशोधवसानं कथं। मंत्रलिंगादितिकेचित्। एवं
चेत्प्रहरणशेषतैव प्राप्नोति। न हि विधायक मंत्रा इति। लिंगमपि कथाचिद्व्याप्रहरण एव शेषभावमुपयास्यति
श्रुतितः संदशो विधानमित्यपरे। तथा सति श्रुतिद्वयसामर्थ्यात्। विकल्पो भवति। एवं च सति प्रहरणशेषो वा
ऽविशेषोपदेशात्। प्रतिकर्मवारं संदशः प्रयोक्तव्यो विशेषोपदेशादिति। एवमपि सत्येऽन्यथा वर्णयंति। माध्यं
दिनपाठे अविशेषोपदेशात्। शाखांतरे तु विशेषेणोपदिश्यते। तेन विशेषस्य विशेषे प्रवृत्तिरविरुद्धा। न तु विशे
षस्याविशेष इति। तेन विशेषोपदेशात् अवयवश एव प्रयोगस्य वधारणा प्राप्नोति। संप्रदाये तु विकल्पमेवेच्छं
ति। प्रहरणशेषपक्षश्चेत्तत्संमीपुरीषादानं वेदिप्रेक्षणं पुरीषाहरणमिति॥ अथारुमिति द्वितीयं प्रहरणादि॥ अ

उत्तरकरणांतं७

थारुमिसनेन मंत्रेण प्रहरणादि द्वितीयं कर्मोत्तरकरणकरणान्तं प्रतिपत्तव्यं। अरुहिरुहैनामासुररक्षमासामासे
तिरहो विधायकत्वाद्वाहसो मंत्रः ततश्चोदकोपस्पर्शेन मंत्र भवति। देवपितृयजनादुध्यासमिति च प्रयोगः पि

क. भा. २

४४

मन्त्र
काणवानामयंविशो
षः पूर्वपरिग्रहं परिग
हीत्यामीति त्रिः पु
र्वपरिग्रहं परिग
हीतीति कृतः ॥ ६

इयत्तासंख्या

तयत्ते। देवयजनं हि वेदिरत्राभिप्रेता। असौ च पितृयज्ञे देवपितृयजनं भवति॥ अभिन्यस्यत्यग्नीदुत्कारमरोरिवमि
ति॥ अभिन्यासश्च हस्तद्वयेन भवति। नैकेन पाणिना। कुतराततल्लिंगात्। अभिनिहितमेव सव्येन पाणिना भवस
यदक्षिणेन जुहं प्रतिगृह्णति प्रस्तरं स्तुत्वा तमभिनिदधातीति हि प्रहृत्यैव समा मनेति। अभिनिहित एव सव्येन पा
णिना भवस यदक्षिणेन जुहं प्रति। पूर्वाभिनिहिते स्येव कारकाणामर्थं भवति। इहापि चाभिधानमेव चोदितं
तमग्नीदभिनिदधातीति॥ इत्यस्त इति तृतीयं॥ प्रहरणादीति वर्तते॥ तृष्णी चतुर्थः सत्तणं॥ सहत्तणेन पु
रीषमुत्करोति॥ पूर्वपरिग्रहं परिगृह्णति दक्षिणतः पश्चादुत्तरतश्च स्फेनगायत्रेणेति प्रतिमंत्रं॥ पूर्वशब्दः
संबन्धिवचनः पूर्वनद्याः कूलमिति यथा। परिग्रहणं परिग्रहः। यद्येवं परिगृह्णीतीति नोपपद्यते। तस्मात्परिग्र
हं करोतीत्येतदुक्तं भवति। दक्षिणतः पश्चादुत्तरतश्च स्फेनकरणभूतेन गायत्रेणे स्येव मादिभिर्मंत्रैः प्रतिमं
त्रं॥ वेद्यां त्रिरुल्लिख्याह हरविरिति॥ अयंचमंत्रः किमियं त्रापेक्षया। उत त्रिखविवक्षया। किंचातो। यदीयता

अभिन्यस्यत्यग्नीदुत्कारमरोरिवमि
ति॥ अभिन्यासश्च हस्तद्वयेन भवति। नैकेन पाणिना। कुतराततल्लिंगात्। अभिनिहितमेव सव्येन पाणिना भवस
यदक्षिणेन जुहं प्रतिगृह्णति प्रस्तरं स्तुत्वा तमभिनिदधातीति हि प्रहृत्यैव समा मनेति। अभिनिहित एव सव्येन पा
णिना भवस यदक्षिणेन जुहं प्रति। पूर्वाभिनिहिते स्येव कारकाणामर्थं भवति। इहापि चाभिधानमेव चोदितं
तमग्नीदभिनिदधातीति॥ इत्यस्त इति तृतीयं॥ प्रहरणादीति वर्तते॥ तृष्णी चतुर्थः सत्तणं॥ सहत्तणेन पु
रीषमुत्करोति॥ पूर्वपरिग्रहं परिगृह्णति दक्षिणतः पश्चादुत्तरतश्च स्फेनगायत्रेणेति प्रतिमंत्रं॥ पूर्वशब्दः
संबन्धिवचनः पूर्वनद्याः कूलमिति यथा। परिग्रहणं परिग्रहः। यद्येवं परिगृह्णीतीति नोपपद्यते। तस्मात्परिग्र
हं करोतीत्येतदुक्तं भवति। दक्षिणतः पश्चादुत्तरतश्च स्फेनकरणभूतेन गायत्रेणे स्येव मादिभिर्मंत्रैः प्रतिमं
त्रं॥ वेद्यां त्रिरुल्लिख्याह हरविरिति॥ अयंचमंत्रः किमियं त्रापेक्षया। उत त्रिखविवक्षया। किंचातो। यदीयता

राश

४४

परदिनापुनरिति या
येन देशे भेदात् प्र
तिदेशं त्रयो मा भुव
मिति प्रतिमंत्रग्रह
ण

पेक्षयावरुणप्रघासेषुहरषट्कृत्वशतिप्रयोगोवेदिहत्वात्प्रतिवेदिहतिस्त्रिस्तोलेखाःअथत्रित्व
 विवक्षयातत्तस्त्रिशब्दोभ्यवसितम्नखनभस्तेप्रतिवेदित्रित्वविशिष्टंहरणमभिहितंभवति।तत्रकेचिद्
 दुःखिरियताविवक्षाप्रकृतौहिलेखात्रित्वात्त्रिःसंख्याविशिष्टंहरणमभिहितंविहृतावपिषट्कृत्वारति
 षट्संख्याविशिष्टंहरणमभिधेयमिति।अनेत्वादुःखिशब्दश्चैवत्रिस्वरूपविषयतालक्षणयेयताप
 रतास्यात्कृतिलक्षणाविषयेचश्रुतिर्ज्योत्सीतिसाभ्यासस्त्रिशब्दःप्रयोक्तव्यः।हत्वाग्नीलेखाःसंमृशति
 हरणसमर्शनेअग्नीत्कर्तृके।काशब्दसामर्थ्यात्पितृयज्ञाग्निचित्सयोर्वातत्रदर्शनात्तेचैतेपितृयज्ञा
 ग्निचित्सयोःप्रतिपत्तये।कुतएतत्तत्रदर्शनात्तत्रत्येतेदृश्येते।पितृयज्ञेतावद्विखतिहरतियद्वायंभ
 वति।अग्निचित्सपिचलिखित्वाहहरत्रिरितिहरतित्रिराग्नीध्रइति।दर्शनमत्रविधानमभिप्रेतं।वाइहभव
 ति।कुतएतत्तत्रदर्शनादेव।तत्रहिदर्शनंनविधानमन्यपरत्वाद्दृचनस्य।किंपरतेतिचेत्पितृयज्ञेतावद्वि

कुतएतत्तत्रदर्श
 नादेव।

अत्रपितृयज्ञाग्निपि
 सयोर्विधानमभिप्रे
 तं

६ अंगप्रधानार्थाऽनेचसंस्काराः। यद्यप्यंगानि न दर्शयन्तः शब्दप्रतिपत्तिरपि पूर्णमासवैरूपकारकाणि। एषु क्रियमाणधर्मादर्शपूर्णमासवैरूपकरिष्यन्तीति। एवं सति नाम्न्यस्यासंनसंकोचो नैवमविष्यति॥ तस्मादंगप्रधानार्थाश्चैव धर्माः॥६

क० भा० २
४५

खनिहरतीति प्रकृतससयतोपवीति भूत्वा ज्यानि गृह्णतीति पित्र्यत्वाद् अस्मत्कहितं प्राचीनावीतित्वमुचितं
मनोयतोपवीतित्वविधानपरंवचने। मपि चित्सेपि च प्रायणीयहविः कृतं ते सौमिकपावेदेः स्फादिसंमर्शनां
तस्मावसरविधानार्थवचनं। वेदिशब्दस्य संस्कारनिमित्तत्वात्तद्वर्गपरिग्राह्यो सत्यामवसरे विधीयते॥ एवं
हितत्रवचनं। प्रायणीयं प्रकृतस्य तस्य हविः कृतावाचं विसृजेते वाचं विसृज्य स्तंबयजुर्हरति स्तंबयजुर्हत्वा
पूर्वेण परिगृह्णेण परिगृह्य लिखित्वा हहरति। अतो विहृत्यनुप्रवृत्तिदशेनात्प्रकृता
बुधदेशो नुमीयते किंच। स्तंबयजुर्हरणार्थे हि मिः सहेच्चारणात्तस्मादिह भवतिलेखाकारणदि॥ अत्र वैदिक
रणं यथोक्तं॥ खननमिहावसरे प्रतिपतम्। आमूलोच्छेदनात्। अंगुलं वा॥ उत्तरं परिगृह्य परिगृह्य तिसुहमा
स्यो नोर्जुस्वतीति प्रतिमंत्रं पूर्ववत्॥ प्रतिमंत्रं रतीयतापि सिद्धेयत्प्रतीकोच्चारणं करोति तद्वत्क्यावसानप्रस
सये। इतरथा हि सस्माच्चासि शिवाचैसत्रापि पर्यवसानं स्या। रतः प्रतीकोच्चारणं। पूर्ववदिति स्फेनदक्षिणतः प

एम
४५

प्राक्प्राप्त्यानामयं विशेषः। प्रोक्षणीरासादयेध्मा बहिरिति॥ अथ संप्रेष्यति प्रोक्षणीरासादयेध्मा बहिरुपसादयेषुदिष्ठतत्वात्॥ प्रोक्षणीरासादयेषादिषु यः प्रेषि
तः सः प्रेशात्थं नापद्यते स प्रेषितव्यः उत्तमप्रतिपद्यमानोपीति॥ किंप्राप्तं। अप्रतिप्रद्यमानः प्रेषितव्यः इति पूर्वपक्षः। शिष्टांतस्तु नित्यं प्रेषः प्रयो
क्तव्यः। कृतप्रकरणमनानात्। अन्यथा नैगुण्यं भवति॥ ५॥

सश्चादुत्तरतश्चेत्सेवमर्थे। पुराचूरेत्यनुमाष्टि॥ अनुमार्जनं समीकरणमत्राभिप्रेतं। पुरीषाहरणपक्षेचास्मि
न्नवसरेवेदियुरीषमपनीयाः। नदानीयानुमार्जनं कर्तव्यं। सामर्थ्या। घञ्चोक्तं प्राक् प्रवणामुद्गवेतितदप्यस्मि
न्नेवावसने कार्ये करणांतरानुपदेशश्च वज्रेणेवानुमार्जनं। प्रहृतत्वात्॥ अध्यधिवेदिं प्रोक्षणीद्वयमिति।
अध्यधिशब्दः सामीप्ये उपरिभावे चावेदिमिति द्वितीयोपपदविभक्तिः। प्रोक्षणी शब्दो योगिकोऽपि सन् विशि
ष्टविषयः विशिष्टशब्दोपादानसामर्थ्यात्॥ अन्यथा स्य मुद्यम्याह प्रोक्षणीरासादये धं वैर्हिरुपसादयुक्त
चः संमद्विपत्तिः संनस्वाज्येनोदेहीति यदीहेतुः॥ अन्यशब्देनाग्नीद्विधीयत इत्युक्तं। अथ शब्दप्रयोगो नर्थ
कः पागानुपूर्वादपितत्प्राप्तेः। उच्यते। प्रोक्षणी धारणस्य वज्रेण धमनस्यैककालतायथा स्यादिति। आनंतर्या
येत्वादयशब्दस्यानेककारण्येति च। स्यात्साठादपितत्प्राप्तेः। अर्थे अर्थे शब्दप्रयोगो मा भूदित्येककारण्य
ताकल्पते। एवं स्यात्। सवा उपयुपयैव प्रोक्षणीषु धार्यमाणा स्वथस्य मुद्यच्छतीति। ननु च सप्तम्यात्मनात् अ

अध्वर्योऽचारयत्तिसति

माणवाजालुइयाब
हिरिपाठः ५

सन्नि

आरयति शकं समभिध्याहसप्रोक्षणी शक्ये पादानसामथ्यात् - अतएव गृहमेधीने दौर्ध्रमार्थे शरिणां शक्यता नामिधममुपसादयेत्येव प्रैषः -
 - श्येनेन बर्हिः स्थाने शरमुपसादयेति विपरिणामः - सुत्रेऽनेकशालाद्यर्थे पथे उदयनीया बहुला प्रोक्षणी रासादयते धमबर्हिः रूपसादयतस्य च संमृष्टा ज्येनोदेति
 विपरिणामः -

क० भा० २
 ४६

समर्थो लभ्यते। अधिध्वयधिवेदिं प्रोक्षणी दूरैर्यस्य धर्मो वन्यः स मुधम्याहेतिसिद्धये वैक कालता एवं चेद
 न्यार्थो यमयश्चः को न्यार्थः प्रोक्षणासादनादयो बहवः प्रैषास्तत्र च माप्यत्वात् प्रैषसमनंतरमेव तदर्थानु
 स्थानमपि प्राप्नोति तन्मा भूदित्ययश्च प्रयोगः। सति ह्ययश्च धार्यमाणसु प्रोक्षणीषु सर्वे प्रैषाः प्राप्नुवंति
 नाम्यथा। इध्मा बर्हिः शब्दो बहवः प्रघासेषु न विपरिणम्येते। यत इध्ना हि ध्माः एवं वैकस्मिन्नपि काष्ठे एध्म ^{योगिकः}
 प्रयोग उपलभ्यते। इध्मस्य वा शकलमप्युच्येति। बर्हिः शब्दे तु जात्यपेक्षयैकवचनं। दृश्यते वैकस्मिन्न
 पितृणे बर्हिः शब्दप्रयोगो। बर्हिरेवास्मा एतस्मिन् तृणास्पस्कन् हविरसदिति। इह समुदाये एकवचनं तो जात्य
 पेक्षः ततश्चा विपरिणामः तृणसमुदायांतरेपि सैव जातिरिति। सुक् शब्दे बहुवचनस्य समवायात् एह मे ^{समवेतत्वात्}
 धीमोपसदा होमथार्थविपरिणामः। पत्नी शब्दस्य त्वनेकपत्नी केप्यनू एव। एकवचनं तस्य समाम्नानात्
 आज्येनोदेहीति। आज्येन गृहीतेनोद्भवेत्येतदुक्तं भवति। प्रैषार्थकर्तृगतमपि वचनं समवायाद्यर्थविपरिणाम्यते॥

राम
 ४६

६९ बहते नैव प्रयोजकत्वेन प्रेषार्थं अपि कृताः भवन्तीति। न च ध्वंसमाख्या बाधिता स्यात्। इतरथा प्रेषे मयं ता बाधिता स्यात्। न बाध्य संवेत्तव्यं ६।
६ शिष्टः यन्निष्कृष्टे नोत्कृष्टः प्रेष्यते ॥ अर्धं ध्वंसं वा ध्वंसं कर्तव्यं समाख्या ॥ ७ ॥

यथावरुणप्रधासेषु प्रोक्षणी एसादयत्तमित्येवमादि। यद्वा हेतुतः प्रेषो भवति। स यदि कामयेत ब्रूयादित्य
धुका मयेतापि नादियेनेति। प्रेष प्रेषार्थं यो एध्वं कर्तुं कलेविरोधान्मदेः प्रेषे न्यश्च प्रेषार्थ इति प्राप्तमाह
यथा प्रेषितमन्यः पराधिका एत। यथा प्रेषितमन्यः करोति प्रेषवचनसामर्थ्यादेवान्पस्मिन्प्राप्तेः मशहो ग्रीहि
षयः यथा न्यत्राहं त्यन्मरति। अन्यः करोत्यग्नी करोतीति यावत्। कुत एतत् पराधिका एतत् सामर्थ्यादेव परा
सौ पराशहो जघनविषयः परं हि जघनं निहृष्टमधिहृत्य प्रेषः प्रवर्तत इति। अपि च निहृष्टे नोत्कृष्टस्य प्रेषणं
विरुध्यते। नत्येवमाचरन्ति। यदि चाध्वर्युः प्रेषयित्वा अग्नीं च प्रेषार्थं करोति। ततो ध्वर्युणा किंचित् कृतं किंचित्
कारितं भवति। तथा च सति मात्मानुगत्यते। प्रेषार्थं स्पुनरध्वर्यु कर्तुं कले कृतमेव न कारितं स्यात् तत्र नातीव स
मात्मानुग्रहः स्यात्। तस्मादध्वर्युः प्रेषे अग्नीं च प्रेषार्थं रत्येवं प्राप्ते न संते। स्वयं वा विरोधात् स्वयं वा ध्वर्युः
प्रेषार्थं करोति संमर्थो न अग्नीत् प्रेषयति। कुत एतत् प्रेषार्थं स्प्राधान्यात् ततश्च यदंतं गंगं प्रधानं च तदध्वर्युः
प्रधानं च सति त्वेनांतं गंगं मेव प्राधान्यं। उपजीव्योपजीवकत्वेनापीति तु वयं

निधिनिमंत्रणामंत्रणाधीस्तुशासनात् ॥ २ ॥ ५ प्रेष्यत इति प्रेषः पुरुषः । तस्य नाम न च न मुच्यते ॥ ६ ॥ ७ अनेनेति न च न नाम ६

क० भा० २

४७

समानं रथं केरेर
धामि सर्थः ५

करोति । बहिरंगं गुणभूतं धाग्नीरिति न्याय्यं । ननु च विरुध्यते एतदिति । उक्तं न हि निहृष्ट उल्लुपं प्रेषयितुमलमि
त्यत आह । अविरोधान् । सादृश्यं विरोधो यद्ययं प्रेषः स्यात् । अँ औषणो लेषा । अग्नीर्ध्वयुर्मधीष्ठेति यद्येतच्चै
तच्च कुर्यादिति । प्रेषणाधेषणयोः को विरोध इति चेत् । निहृष्टविषयं प्रेषणं । उल्लुपविषयमधेषणमिति । य
था लोके माणकः प्रेष्यते । काष्ठान्याहरेति । स्वामिनं च प्रत्यधेषणास्त्रायतां नुज्यतामिति । वेदेऽपि च ऐमिरग्ने
सैरथं यास्वर्वाङ्गानां रथं वा विभवो ह्यश्वा इति । अग्नीधामिर्धीष्यते । ततश्च न विरोधः किंच । संप्रैषावचना
च्च न च संप्रैषवचनमस्ति । यथा न्यत्राग्नीहोतीन् विहरेति । अथ वा संप्रैषावचनादिति । नैतत्संप्रैषवचनं किंत
स्य ध्येषणमेतदिति । अथ यदुक्तमध्वर्योः किंचित्कारितं तथा सति समारम्भानुग्रह इत्युच्यते । एवं हि प्रेषदानक्रि
यामेव प्रति साहचर्योः कर्तृत्वं । न प्रैषार्थे साक्षात्कर्तृत्वं तस्य विद्यमानत्वात् । ननु चेत् । स्वतंत्रः कर्तृतिप्रवृत्त
तस्य योजको हेतुश्च कर्ता चेति प्रयोजकस्यापि कर्तृत्वं नैतदेवं । अन्यकर्तृकत्वात् प्रैषार्थस्यैककर्तृत्वं । कथं तर्हि प्र

अधिकारदियं
करोतीत्यर्थः २
अधी धातिप्रार्थयते
अर्थः २

एम

४७

योजकस्य कर्तृत्वं नैव साक्षात्कर्तृत्वं प्रेषे व्यापारतः। क्रियायां चान्यस्पष्टत्वात्तेन कर्तृत्वनिबन्धनकार्यार्थे कर्तृत्वमिति हिश्यते। आह च प्रेषणे यद्विकर्तृत्वं तदर्थे नोपपद्यते। तत्र चान्यस्पष्टत्वात्कर्तृत्वमुपचर्यते। कर्तृ निर्देशकार्ये च कर्तृकरणयोस्तृतीयेत्येवमादि। यथा अपीति सार्वधातुकेऽङित्वात्तितिदेशः। ङिन्निबन्धनकार्यार्थो न च तस्य साक्षात् ङित्वाङ्कारस्येतोऽभावात्। एवमिहाप्यकर्तृत्वात्तितिदेशः। तेन समाख्यानुग्रहे नातीवोपपद्यत इति। प्रयोजकस्य कर्तृत्वं स्याच्चेति मति हिश्यते। अथातिदेशः कार्यार्थस्तदेव स्यात्प्रयोजनं। एवं सति नातीव समाख्यानुग्रह उपपद्यते। तस्मादध्वर्युः प्रेषार्थे गती च प्रेष इति। तथाच लिंगं प्रेषवचने हि प्रकृत्या म्नायते। स यद्विकामयेत ब्रूयादित्येव कृत्यकामयेतापि नाद्रियेत स यमुख्ये वै तद्वेदे मत्तः कर्मकर्तृत्वमिति अध्वर्युः प्रेषार्थस्य कर्तृत्वं दर्शयति। सत्त्वाकारानुप्रवृत्तेश्चायमेवार्थो वसीयते। हरत्रिरिति प्रेषवचने हि सति तद्वत्वाग्नीहोत्राः संमृशतीत्याह। तच्चैवमुपपद्यते। यथा स्माभिरर्थो मिहितो। यदा च अध्वर्युः प्रेषदानेना

क०भा०२

४८

आचारिणा ५

साध्यसाधनभावः २

धिक्रियते। तत्राग्नीधः प्रैषार्थः स्यात्तथा सति हत्वाग्नीहेत्वाः संमृशतीत्यवाच्यं स्यात्। आहवप्रथणे यदि
कर्तृत्वं तदर्थे नोपपद्यते। तत्र चान्यस्य दृष्टत्वात्कर्तृत्वमुपचर्यते। प्रयोजकस्य कर्तृत्वं तदुक्तिं प्रत्यसंशयं। उ
क्तेरपि च कर्मत्वमुच्यमानं तथैव हि तस्या अपि च कर्तृत्वमुच्यमानं प्रबोधनात्। उच्यमानस्य कर्मत्वं कर्तृत्वं
चार्थसाधनात्। एवं स्यते कर्तृत्वकर्मत्वमवधानतः प्रयोजकस्य कर्तृत्वमुच्यमानं न शोभते। प्रयोजकोक्ति
स्तस्यैव व्यापारः स्फुट एव हि। न तेनैव अवधानं हि पाक एधोदकादिवत्। यद्यर्थः संभवे सेव हेतुवाक्यं विनापि हि
तेन पूर्वोपरी भावो हेतुवाक्यस्य नेष्यते। अडित्वेऽपि हि डि-त्वस्य यथादेशः कृतोऽपि ति। प्रयोजकस्य कर्तृत्वमे
वमेवातिदिश्यते। डि-निबन्धनकार्यार्थं डि-त्वं स्य डि-ति भाष्यते। कर्तृकार्यातिदेशार्थं मकर्तयेवमुच्यते। गुणवृ
द्धिनिषेधार्थं डि-त्वं स्य डि-तिकथ्यते। अकर्तयेऽपि कर्तृत्वं तृतीयाद्यर्थमुच्यते। ॐ पचारिक कर्तृत्वं न सर्वत्रासु
येयते। गोएलं भविधाने हि वाही को नैव गृह्यते। कर्तृशब्दस्य वाच्यश्चेत् प्रयोज्यो हेतुरेव च। एवमप्येकश

एम

४८

अत्र श्रीभनेतः। यच्च यथार्थः संभवः नेष्यतइति। सयदिभामयेतेसस्ययथार्थस्योपपत्ताप्रेषप्रेषार्थयोः पुर्यापरीभावनिराकरणमुखेननूतसहेतोर्भिरा
वृत्तं॥ तदपिनोपपन्नं॥ वस्तुतोविध्यमानहास्यार्थभागेनहानिदश्यादि॥ = इदंदिपनंसांनअष्टाध्यादिशासुत्रशठमपंकेः॥

हृस्पप्राप्तानेकार्यवाचितासंसांगतौचसानेष्टगसभावेशशृवत्सादृश्यादिविपुक्तेर्थेषुज्यतेनैक
वाचित्तौलोकेपिकार्यनैवकर्तेतिअपदिश्यते। कुर्वाणमेवकर्तारमाहुर्नैवप्रयोजकोकर्तेशृः प्रयोज्ये
हिकर्तृत्वादेववर्तते। प्रयोजकेचसंबंधादकतेर्युपचर्यते। शृवत्स्यार्थेनसंबंधोवाच्यवाचकयोर्द्वयोः अपि
शक्तीप्रकल्पेतेप्रत्ययोनाम्यथाभवेत्। तेनयत्रार्थसादृश्यंसंबंधोवाच्यचिद्वेत्ततएवप्रतीतत्वात्तत्त्वशक्ति
नैवानुमीयते। एवंप्रयोजकेध्वयैकित्वानुपपत्तितः प्रैषार्थस्यान्यकर्तृत्वात्समाख्यानुग्रहः कथं। प्रैषप्रेषा
र्थयोर्येनकर्त्रैकत्वंविहृयते। अतःकर्त्रेतएवपुतिः सामर्थ्यादुपजायते। प्रैषार्थस्यांतरंगत्वात्प्रधानत्वाच्चकर्तृ
तां। अध्वयोरध्ववसामः कातीयवचनाद्वयं। प्रैषस्पवहिरंगत्वाद्गुणत्वेनचयुज्यते। अग्नीधएवकर्तृत्वंविप
रीतमतोमर्थो। लौकिकभ्रान्तिनाशायमहांतंयत्प्रमास्थितैः हृतेयंन्यायमास्यायहेतुकर्तृनिराक्रिया॥२०
नाकृत्तरणाद्देहिनावमृशेत्॥ वेदिंप्रहृत्यस्येवमामनंति। तेनानवमर्शेयजध्वंतथाश्रेयांसोभविष्यथेति।

क० भा० २

४९

श्रुतानि च हवीः व्याप्रचरणात् ॥ नावमृशेदिति वर्तते ॥ प्रचरणं च प्रधानविषयं ॥ न च सिष्टकृत्तारिविषयमत्र
दर्थत्वाच्च द्विविधः ॥ अंगुष्ठं गुलिभ्यामाह संसंहिताभ्यामवधंते के ॥ मांसं संहिते मांसं संलग्नेताभ्यामेक अवधं
ति ॥ एकेकाष्टेन ॥ एवं स्वाप्नानां ॥ काष्टेनावधतीति ॥ तथा सुवेणावधति ॥ स्वधितिनावधति ॥ हस्तेनावधतीति ॥ तत्र
सामर्थ्यात् स्तवस्पद्रवद्रव्यविषयता ॥ स्वधितेश्च मांसविषयता ॥ हस्तकाष्टयोस्तु पुरेडाशविषयत्वं ॥ तथा च स
त्रकारः श्रुतावयवनां पात्रे चेति आह च ॥ सामर्थ्यात् स्वधितिर्मांसेद्रवेषु स्यात् स्तवस्तथा ॥ हस्तकाष्टे पुरेडाशमवयव
तुं प्रकल्पयेत् ॥ आपन्नं स्तुणं निरस्येत् ॥ यद्देघांतुणकाष्टाघापन्नं तत्संस्तरणकाले निरसितम् ॥ द्विषतो
वधरतिस्फुटं चं प्रहरति ॥ तदेतदृष्टार्थं ॥ दृष्टार्थस्यासंभवात् ॥ प्रधानोपकारकं च ॥ प्रयाजादिवृत्ततश्च या
वदुक्ते निवर्तते ॥ अथ निज्यपाणी अपरेण प्रणीताः स्फं निदधाति ॥ पाणपोरवने जनं दृष्टार्थं वेदिखननेन हि
धूलिधवलावमलौ क्रियेते ॥ प्रयोजनं तद्भावेन भवति ॥ तावन्निज्यप्रणीतानामपरतः स्फं निदधाति ॥ इ

राम

४९

आपस्तम्बेनावणिज्य
पाणी पात्राभिरा
हंति

पाण्योरवने मनासुर्वमुद्रोपस्य शोभवति ॥ कुतः ॥ द्विषतः अभिचारकमिमुक्तैः ॥ ७
नैवातस्य प्रहारी यं शिस्कारः ७

१॥ विद्यो गन्धमेण पुर्वं बहिर्निधाने प्राप्ते पुर्वं मिध्यमिति ॥ १० ॥ अग्नेणेहं रणानि संप्रसीर्यते पुष्टुः पः सादयित्वा आय बह्वुत्रे ॥ अग्नेणेहं रं द मे पु सादयति ॥ जय मे नवा ॥

धावर्हिश्च ॥ समासोक्तयोः क्रमापरित्यागे सत्याह ॥ पूर्वमिध्यं ॥ निदधातीति वर्तते ॥ प्रणीतादक्षिणेन वाहस्य
रंध्रां निदधातीति ॥ स्तवं प्रतप्य पूर्ववद्देहाग्नैरंतरतः प्राक्संमार्गस्य निश्चित इति विपर्ययस्य बहिर्मूलेः प्राहुः
क्रम्य ॥ पूर्ववदिति ॥ प्रसष्टं निष्टमिति वा ॥ तथा तुल्यश्रुतित्वात् वेदाग्नेः करणभूतैरंतरत इति मुखतः ॥ प्रा
गिति बुद्धारभ्यामासंमाष्टि ॥ अनिशित इत्यनेन मंत्रेण ॥ विपर्ययस्य बहिर्मूले विपर्यासात्प्रसंगितिलभ्यते
बहिर्बाह्वतः वेदाग्रमूलेः प्राहुः क्रम्येति प्राहुः गत्वा प्राडि वैवो क्रम्येति वचनात् ॥ उक्त्रमणं च संमार्गमात्रे ॥
प्रतपने ॥ तस्मादुत्तथैव संमृज्याद्यथाग्निं नाग्निमुक्षेत् ॥ प्राडि वैवो क्रम्येति वचनात् ॥ बहिर्पिमंत्रः प्रवर्तते देश
भेदात् ॥ तथा च सूत्रकारो देशभेदे मंत्राप्रवृत्तिं स्थापयति ॥ अग्निं संमार्गे तूष्णीमुपरीति ॥ प्रतप्य प्रतप्य प्रयच्छति ॥
विष्णाकृगादि विषया ॥ ततश्च कृगादीनामप्युत्तरं प्रतपनं प्रवर्तते ॥ पूर्वतुल्यवस्यैव विशेषविधानात् ॥ अनि
शितेति स्तुतः संमाष्टी सनुवर्तते ॥ तूष्णीं प्राश्नित्रहरणं प्रतावदानं पात्री च ॥ ननु चावाच्यं तूष्णीमिति ॥ संमार्ग
बुद्धौ नैव संमार्गः प्रतापश्चातिदिश्यते ॥ तिलिङ्गताडि मंत्रस्या उपदेशस्तु संमृजौ ॥ तापांगत्वे न यामंत्रं प्राप्ति सात्रव्युदास्यते ॥ प्रतपनमंत्र
ग्रहणं संमार्गमंत्रस्याप्युपलक्षणं ॥

४ कौशायनसुत्रे। अथैतां पत्नीं मन्तरेण वैष्ण्वे प्रयाजाध्वजपनेन दक्षिणेन गार्हपत्यमुदीचीमुदीचीमुपवेशययेत्तेन संनहयेत्ति। २।

क० भा० २

५०

मंत्रानुपदेशात्। स्मात्प्रतयनमंत्रमुदासार्थत्वात्। प्राप्तिश्चक्रियातिदेशात्। तश्चैषत्वाच्चमंत्रस्य। पात्रीमात्रोप
देशसामर्थ्यात्। प्रयोजनवत्त्वाविशेषाच्च उद्धरणप्राप्तेरिडायात्राश्चसंमार्गः। सच विनियोगक्रमेण। क्रमां
तरे प्रमाणाभावात्॥ संमार्जनात्मपास्पति। अपश्चिपकत्कारे। प्रदेशांतरविधानात्। सिंगाच्चौत्करोवा अति
रिक्तस्पप्रतिष्ठेति॥ आहवनीये प्रासनमेके॥ तद्वैकेककं संमार्जनात्मग्रावभ्यादधतीति वचनात्॥ प
त्नीऽसन्नस्यति प्रसृग्दक्षिणत उपविष्टा गार्हपत्यस्य मुंजयोक्त्रेण त्रिवृत्ता परिहरत्यधिवासो दित्येव सति॥
पत्नी शब्देन यज्ञस्य स्वामिनि न्यभिधीयते। कुत एतत्। स्मृतेः स्मरंति चैवाकरणाः पत्न्यो यज्ञसंयोग इति तत्रै
व पत्नीतिरूपं भवति। नान्यत्र। यजुस्तुल्यकस्य पत्नी कर्षकस्य पत्नी कयचारमात्रं। तच्चिंतायाः प्रयोजनं। सं
नहनक्रियाकर्त्रेण संबंधान्नाध्वर्युपत्नी गृह्यते। संनहनं च संपूर्वस्वनहेः संनहनं बंधनमित्यर्थः। प्रसृग्दक्षि
णतश्च संवांतरदेश उच्यते। सकस्य। गार्हपत्यस्य। कुत एतत्। श्रुतेः। सवै न पश्चात्प्राचीयत्तमन्वासीतेति हि प्र

राम

५०

हस्ततस्मादुदक्षिणतश्चैवान्वासीतेसाह। उपविष्टमिति भूतकालप्रत्ययनिर्देशान्नेहानीमुपवेशनं। पूर्व
मेवोपविष्टासंनत्यति। तस्यापिचकर्मसन्निधिव्यवस्थानंमाप्यं। यजमानवस्वामित्वाकरोषात्। क्वचिच्च
दर्शयतिपत्नीचपूर्ववत्। पत्नीचयथादेशमिति। मुंजयोक्त्रेणत्रिदृता। मुंजमयेनत्रिगुणेनयोक्त्रेणसंनस्य
ति। तच्चपरिहरत्पत्नीवासोदित्येहसंनस्यनेनमंत्रेणअधीवासइतिवहिर्वासः वासअभिवासः संनत्यसोयधयोवै
वासोवरुणपारज्जुस्तदोषधीरैवैतुदंतर्द्धातीति॥ दक्षिणपाशमुत्तरेप्रतिमुच्येध्वमुहहतिविस्मोर्वैष्णरति। उत्तर
स्पर्शकुस्यानीयताप्रतिमोकस्तनुपानहोप्रतिमुंचतेइतिनायेनप्रवपणमुच्यते। ज्रद्धुमुहहतिविस्मोर्वैष्णर
त्यनेनमंत्रेण। तच्चैतत्पत्नीसंनहनंतसंस्कारात्प्रतिपलिकर्तव्यं। यच्चोच्यते। संनहनंप्रहृत्याथमेध्वेनैवोत्तर
र्द्धेनाज्यमवेशते। इति। ततश्चाज्यावेशणार्थतावगम्यते। तदप्यर्थवादप्रायः। नहिसंनहनस्याज्यावेशणार्थत्वेप्र
माणमस्ति॥ नग्नंथिंकरोति॥ सवैनग्नंथिंकुर्यादिति वचनात्॥ अर्ज्ज्वेत्साज्यमुहस्पत्नीमवेशयत्यहव्येने
प्रयोजनानंतरं। ज्यावेशणार्थतावगम्यते। ज्यावेशणस्यसंनहनस्यात्। अथैवथानेति२ तथाचमुच्यते। साऽवेशतेऽदध्वेनेतिइत्यादि२

अथैवथानेति॥ आ
ज्यावेशणे करण
लैनेनोक्तः॥ २

नभाया ध्वजवदशर्षि नवहारादिता र्थे मंत्रोपधापश्यामी संतर्भुत एव यथेष्टं भवति । दर्शनामीति तदुक्तं भवति पश्यामीति । तत्र मन्त्रेण सादृश्यं
 स्पति मिया पला प्रजावती कुमार्यो ज्यते । नात्र तथा । श्रुत्वा च सा नैव दध्नेने तिसा सासली कल नै आ । याने शणे वरणवे नै वोक्तः = त
 अदध्नेनेति मंत्रोपधापश्यामी संतर्भुत एव यथेष्टं भवति । पश्यामीत्यादि मंत्रोपधापश्यामी संतर्भुत एव यथेष्टं भवति । इत्यनेन = = इदं तु संप्रदाया उच्यते । सिद्धांतु वक्ष्यति ॥ =
 पश्यामीत्यादि मंत्रोपधापश्यामी संतर्भुत एव यथेष्टं भवति । पश्यामीत्यादि मंत्रोपधापश्यामी संतर्भुत एव यथेष्टं भवति । इत्यनेन = = इदं तु संप्रदाया उच्यते । सिद्धांतु वक्ष्यति ॥ =

क० भा० २
 ५१

नि॥ अर्जुनेत्यनेन मंत्रेणाज्यमुद्रास्यपत्नीमवेक्ष्य सवेक्षणं करयति । ततश्चाध्वेषणापत्न्या उपमवेक्ष्येति
 नस्य न्यभावे स्य पितुं शक्यते । अदध्नेन सवेक्षते । यद्यपि चोक्तमेवेक्ष्य सवेक्ष्येनेति । तथापि त्ववपश्यामीत्य
 त्रमपुरुषयोगादवेक्षण एव मंत्रोपधापश्यामीत्यर्थे । तच्चैतदनेकपत्नीके परार्थत्वादेकैव करोति । पत्न्यभावेपि
 त्वयस्तेद्रव्यसंस्कारः । नपायादध्वर्युरवेक्षते ॥ वेधां करोत्यपरं प्रोक्षणीयम् ॥ निर्गह्य आत्मानं ॥ आहवनीये
 वाक्छ्वात्तच्छापिणः ॥ आहवनीये वाक्छ्वात्तच्छापिणः ॥ आहवनीये वाक्छ्वात्तच्छापिणः ॥ वेधां करोति । तच्च नैव मेव विकल्पते ।
 किंतु हिंसावस्थितविभाषेयं । आहवनीयश्चापिण आहवनीये वाक्छ्वात्तच्छापिणः ॥ एवं स्वामनंति । अथाज्यमाहायप्रादु
 दारवतितदाहवनीये धि श्रयत्वाहवनीये हवीः धि श्रययंति सर्वो मेयत् आहवनीये शृतो सदिति ॥ सविं
 स्वेत्याज्यमुसुना निप्रोक्षणीश्च पूर्ववत् ॥ चशद्वाहाज्यं च पूर्ववत् । नत्यमयाज्योऽस्य वनेपवित्रे प्राप्येते इति ।
 कुत एतदिति चेत् प्रोक्षणीषुपवित्रे भवतस्ते तत आहवनीया माज्यमुसुनातीति । प्रोक्षणीनां पुनः संस्कारः

पाठे नैव व्याख्यातं
 उक्तं ध्वजवदशर्षि
 नानातयोर्गोक्षी
 उक्तं पाणिनीयस्य
 नितुल्येति प्राग्मुनाती
 ति॥

राम
 ५१

याऽभावे भूतेऽन्नादं भवति । नचेह प्रवृत्तिविहसोर्निक्षेप उपलभ्यते । येन निवृत्तिपरतैव स्यात् । अत एव निवृत्त्यस्य मंत्रस्यानुष्ठानं
 व । तथा च संप्रदायः । आशिषा नैव शणे गृहपतिवेत्यन्नादं भो न योहः । प्रवृत्तानसमनेतहात् ॥ तथापि शीघ्रान्निषर्गं बंधने च नो ह इति ॥ =

कार्यार्थः प्रयोजनं दीयते। अन्यथाऽनुपपत्त्या त्रस्तुवोभाष्येण बोधते। तेन संख्या विशिष्टे तु ग्रहणे स्यात्कृत्व
 स्तुतः। अन्त्यात्मा तविशिष्टायां संख्यायां मथ केवले। ग्रहणे तु कृत्व प्राप्तिर्नैव स्यादिति गम्यते। अत एव पंच
 चमं जुह्वान्ध्रौ वमसिष्मद्विश्वात्माः कृत्वेनेति उपपद्यते। तथाऽ। ज्येन महावीरं परिचिं चतीति। तथा वपा
 ः कृत्वेनाभिधारयतीति। किंच सारं तंडुलमपूर्णं प्रपयित्वाभिधार्ये सत्राभिधारयत्या ज्येना तत्कुतः अन्यत्रा
 पि दर्शनादा ज्येनाभिधार्येति। तच्च यथैकं चिदभिधारणमात्रं नियमाभावादिभिर्भाष्योक्तेः। तेनोपस्तीर्णे नि
 धाया नक्ति। प्रसनक्ति कपालाक्षि। होतुरंगुलिपर्वणी अनक्ति। उद्वास्यां तां शुद्धयेरा ज्येना सविंशसिच। पूमेयै न
 तुपद्ध्यविश्य० आज्यमासि ओहात्रे सोमं प्रपद्यति। अत्केन माघर्त्विभ्यः प्रयच्छति। अत्काज्यशेषेणारशनी।
 देवस्त्वसनक्ति महावीरमिषादौ यथा कथंचिद्देवनस्तुव नियम इति। चैतदेवं जुह्वान्ध्रवाः समनक्तीति सत्रभा
 ष्यविरोधात्। तथा हि। मघपि जुह्वान्ध्रयते। तथाप्यंशुनक्रियोपदेशसामर्थ्याज्जौहवपरतेति न्याय्या। ननु चैवं

क० भा० २

५२

सतिजोहवेनानकीतिसूत्रसारध्यायं। आह। तथाचसतितदेवकार्यदेशयति। प्रयोजनमिति आद्येवाद्योत्रोवोभ
यावदानेऽथवाभवेत्। उच्यतेचोदकादेवद्युवदानंभवेद्विह। मंत्रोपिचतदंगत्वाद्वदानद्वयेपिचायराज्यग्रहणंनत
स्तुवेणैवाननुपस्कवेणतदाज्यमेव। टीपन॥ इध्मावर्हिषोः प्रोक्षणाभावेनभवति॥ आज्यमवेक्षतेतेजोसीतिय
मेमानोवा॥ प्रकृतत्वादध्वर्युः॥ स्तुवेणाज्यग्रहणं चतुर्जुह्वं धामनामेतिसहस्रमंत्रः॥ स्तुवेणाज्यग्रहणमिति। कुत
एतत्। चतुर्जुह्वं तादृशीतिश्रूयते। चतुःसंख्याविशिष्टं चग्रहणं कथमन्यथोपपद्यते। यदिस्तुवेणनमृत्वे
तेतत्राप्याज्यस्यनियमः यदाज्यस्यग्रहणंनतस्तुवेण। नस्तुवनियमोनायुभयनियमः। स्तथाहिसतिद्विप
यसिचस्तुवस्याप्रवृत्तिः स्यात्तत्रकोरोषः स्तुवेणैवावघतीत्येतदुपरुध्यते। अथपुनराज्यस्यनियमेसतिस्तु
वस्यावदानसाधनत्वेनसामर्थ्याद्व्याहोप्रवृत्तिरनिवारिताभवति। जुह्वं चतुर्गृहीतं धामनामेत्यनेनमंत्रेण
सहस्रमंत्रवचनं। परिभाषिकसूत्रात्रिः। ह्रस्वमंत्रप्राप्तौ। इहविकल्पेनसहस्रमुच्यते। ननुपरिभाषायामपि

उत्सवनात्रेक्षणयोः प्रयो
जनमेतीधदाज्यस्याप
रेणद्रव्येणासंसर्गः ३

एम

५२

नैव त्रिर्मंत्रवचनमभिहितं। तत्र हि न्यायतः प्रतिग्रहणमंत्रप्राप्तविदमुक्तं। वचनादाज्ये मुष्टौ चोत्तमरुतिः। सप्त
 मेवमपि तु त्रिरेवमंत्रोभिहितः स्यात्। वचनोपन्यासात्। एवं हि वचनं। त्रिस्त्रिरेव यजुषा गृह्यमादिति। तेन त्रित्वसा
 सौतदनुसक्तं सक्तं देवेति र्हसक्तं च मुच्यते। ननु वचनादाज्यरती यदेव सक्तं मुष्टौ चोत्तमरुत्तमं शहस्पमुष्टि
 नासंबंधं। आज्यस्याप्यक्तमसंबंधे सति उपभृति सप्तह्रलोमंत्रः प्राप्नोति। तथा च न वेद्वाक्यं अवस्थितं। तेन वच
 नादाज्यरतिपाणिभाषिके नैव वाक्यद्वयोपनिबन्धनं सिद्धं। नवाच्यरहसक्तमंत्ररतिः। सप्तमे तदेवं। वाक्यद्वयप्रतिप
 त्यर्थस्तु पुनरारंभः। उत्तरथास्यैकवाक्यताप्याशंकेते। सक्तमंत्रवचनविधिप्रशंसार्थं तथा त्रिः शहस्पतमाभृदि
 सतः सक्तमंत्रवचनमुच्यते॥ अष्टा उपभृत्सत्मीयो नुयाजाश्चेत्॥ अष्टगृहीतमुपभृतिगृहीतमंजौ हवारत्न
 २॥ मघनुयाजाः संति। रहानुयाजानामेवैकस्मिन् कत्वा द्विरुत्सर्गं कर्तव्यं॥ चतुरस्रप्रतिविभागात्। अनुयाजवत्कर्म
 णो न्यत्र अन्तर्मानुयाजके च कर्मणि चतुर्गृहीतमुपभृतिग्राह्यं। कुत एतत्प्रतिविभागात् प्रतिविभागेन सुपयो

क० भा० २

५३

ग० प० भ० त० स० दृश्यते। प्रयाजेषु चानुयाजेषु च। तेनोभयार्थेनोपभृत्तस्याध्यवसीयते। तत्रानुयाजाभावे प्रयाजा
र्थमेव चतुर्गृहीतं भवतीत्ययमभिप्रायः॥ किंच॥ पश्चात्तिथ्यादर्शनाच्च। पणैतावदस्य द्रव्यकेष्वनुयाजेष्वपभृ
त्तिचतुर्गृहीतं दर्शयति। अथोत्प्राज्यं चतुर्गृहीतं जुह्वं चोपभृत्तिचतुर्गृहीतं पंचगृहीतं दृष्टव्यमिति। तथा
अननुयाजके कर्मण्यतिथ्यायां। अथोत्प्राज्यं सर्वोपेव चतुर्गृहीता न्याज्यानि गृह्णति न स्य त्रानुयाजा भवं
तीति। तत्रानुयाजार्थेन द्रव्येण नार्थ इति प्रयाजार्थमेव चतुर्गृहीतं दर्शयति। न ह्यलोपदेशात्। नैतदेवं। हस्तं
ह्येतदष्टगृहीतमनुयाजार्थत्वेनोपरिश्यते। अथ यदष्टौ हस्त उपभृत्तिगृह्णति छंदो भ्यस्तद्वृह्णति अनुया
जार्थत्वेनोपरिश्यते। अथ यदष्टौ हस्त उपभृत्तिगृह्णति छंदो भ्यस्तद्वृह्णति अनुयाजेभ्यो हि ते गृह्णति छंदो
सि स्यनुयाजा इत्येवं चानुयाजार्थस्यैव वचनात्प्रयाजेषु विनियोगः। यथा प्रयाजार्थस्योत्तराधारे। यदुक्तं प
श्चात्तिथ्यादर्शनादिति न तद्दर्शनं। किंतर्हि। वचनं तत्। पश्चात्तिथ्योर्वचनात्। यदा सकलस्यानुयाजार्थता

एष

५३

अनुयाजेभ्यस्तदिति
वचनमगच्छन्नुद्यत
रसनुवादः ५।

तदानुयाजाभावेऽप्यभ्यस्यन् हणे प्राप्ते वचनाच्चतुर्गृहीतं विधीयते। प्राप्तिपूर्वकं हि दर्शनं भवति। न चेह प्रा
प्तिरस्तीत्यतो वचनमिदमिति। अत्र वदामः स्यादेतदेवं। यद्विद्वत्समनुयाजार्थत्वेनोपदिश्यते। न तूपदिश्य
ते। एवं हि शास्त्रिणां वचनं। यद्विद्वद्वत्समनुयाजार्थत्वेनोपदिश्यते। न तूपदिश्य
ते। यत्पुनरुक्तमनुयाजेभ्यो हितं हृत्तु तदनेनोभयार्थविधानादनुवादः सः। ननु स एव विधिरयमनुवादः क
स्मान्न भवति। नानेन सकलस्यानुयाजार्थत्वे प्रयाजार्थत्वांनुवदितुमशक्यम्। उभयार्थविधाने पुनर्यथा प्रा
प्तोऽनुयाजांशे नूयन् घत्तस्सोऽप्यः हस्तोपदेशे हि स्यादेतदेवं। न त्वयं हस्तोपदेशः पश्चात्तिष्ठत्योश्च वचनं स्याद्य
द्युभयार्थत्वात् स्यात्। उक्तेन न्यायेनोभयार्थत्वे प्राप्तिपूर्वकत्वादृशं न मेव तदिति। किंच। वचने सत्ये तस्मिन् न स
त्रानुयाजा भवन्तीति हेतुरसमर्थः स्यात् तस्मादपि दर्शनमेवेत्याह च। उभयार्थविधानं चेदित्यस्मानुवादात्
युज्यते स्वनुयाजानां स्वार्थोऽस्यावलंबनं। अथानुयाजसंबन्धो विधिरभ्यस्यन् गम्यते। प्रयाजार्थोऽपि विध्यंशो

अनेवप्रोक्षणं सुभाओतिष्टेमेविधीयते। प्रोक्षणं वहिष आनुवंध्यायां सवनीयवत्। इत्युक्तेवर्हिषः स्यात्तदनुवंध्याप्रोक्षणे। सुकृशाहस्याप्रयोगोतेत्युक्तं नर्म
याश्चिन्तेः ॥ २

क० भा० २

५४

नास्तीत्यनुवादता॥ ध्रुवायांचजुहवत्॥ चण्डादुपभृतिचर्किं। सिद्धंभवति। सहस्रत्रिंशो मंत्रवचनं। तच्चवच
नपरिप्राप्तं॥ त्रिहिररेवयजुषागृहीयादिति विधाय पुनराह। तदनुसहस्रसहस्रेवेति॥ इधं प्रोक्षति विस्र
हस्पवेदिचवर्हिः प्रतिगृह्यवेद्यां हत्वा पुरस्ताद्गृथिं हत्वा सीति प्रतिमंत्रं॥ इधमादिप्रोक्षति हत्वा सीत्येवमा
दिभिर्मंत्रैः प्रतिमंत्रं। कथं पुनरिधं। विश्रहस्पप्रोक्षति। त्रिहिरश्च प्रतिगृह्यवेद्यां हत्वा पुरस्ताद्गृथिं। प्रतिप्र
हणं च समर्पणपूर्वकं। प्रकपसर्गप्रयोगसामर्थ्यात्। तथा च वचनं। मथास्मैवर्हिः प्रयच्छतीति। इधमस्य चा
गमर्थस्पप्रोक्षणं। मंत्रलिंगवाक्यशेषाभ्यां अग्नयेत्वा जुष्टं प्रोक्षामीति वंशवर्णः। इधं प्रहस्य चाह। तन्मेध्य
मेवैतदग्नये करोतीति। प्रयोजनं। तादर्थ्यात् तदभावेन प्रोक्षणं। यथावभृथेद्यां परिश्रितुचपरिधिसंस्कारार्थ
स्येधमकाष्टस्य। वेदेरपि चानेन कारणेन स्तरणाभावेन प्रोक्षणं। यथागृहमेधीये। तत्रापि मंत्रलिंगं। वर्हिषेत्वा
जुष्टं प्रोक्षामीति। तन्मेध्यमेवैतद्वर्हिषे करोतीति वाक्यशेषः। नुपससुनुस्तत्तायामप्येकवृत्तरणमस्येवेति प्रो

राम
५४

[illegible]

क्षणं प्रवर्तते एव। बहिर्मेतः स्फुग्भस्तेति समवेतवचनत्वात् स्फुग्द्विलेकलयोर्विपरिणम्यते। स्फुग्भावेघोति
ष्टोमे अनृब्ध्या पक्षे स्फुक् कश्चिद्दृष्ट्याऽप्रयोगः॥ शेषं मूलेषूपसिंचयद्विषेकं दहनमिति॥ अत्र शेषस्य द्वितीयां
तनिर्देशात् मूलानां च समस्य गुणविभक्त्या निर्दिष्टत्वात् शेषार्थे तेति केचित्तेत्यपरे। वेद्वाक्ये हि शेषस्य
मूलार्थे नैव गम्यते। एवं स्याह। अथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यंते ताभिरेषधीनां मूलान्कपनिनयतीति त
संस्कार इव दृश्यते। ता इमा आर्द्रमूलान्तुषधय इति। किंच। प्रयोजनवत् द्रव्यसंस्कार एव गतेरिति। प्रयोजनवद्धि
द्विर्द्ध्यन्तर्दनेन संस्क्रियत इति। सूत्रं च यथा वेदे वाक्येनेयं। यश्चाथ याः प्रोक्षण्यः परिशिष्यंते इति शेषस्य अप
देशः सामस्यार्थः सोऽपि। प्रयोजनं। नाशहोषादौ मूलोपनिनयनं कर्तव्यमेव॥ यवित्रे निधाय प्रणीता सुबहिर्वि
स्रष्टुः स्य पुरस्तात् प्रसरणं विस्मोरिति॥ प्रणीता सुनिधानं वाचनिकं। बहिर्विमुच्य पूर्वस्मात्प्रसृतं देशात् प्रसर
णं विस्मोरित्यनेन मंत्रेण सचायमपछेदे मंत्रः पुरस्ताद्भूतीति वचनात्। ततश्च पत्रापछेदो नास्ति। यथापि

CC-0. In Public Domain.Kavikulguru Kalidas Sanskrit University Ramtek Collection

क० भा० २

५५

त्रिमुष्टिं

तृयज्ञेपरिष्ठित्तएवगृहीतोसावितितत्रमंत्रोनिवर्तते॥ ब्रह्मणेप्रदायसंनहनंविस्त्रं स्पृष्टिणस्यांवेदिश्राणो
निधायान्यैरवच्छाद्यवेदिस्तृणात्कर्णमृदसमितिप्रवृत्त॥ ब्रह्मणेप्रदायप्रस्तारं बर्हिः संनहनंविस्त्रं स्पृष्टिमुच्यदृष्टि
णस्यांवेदिश्राणोस्यापयित्वा अन्यैस्तृणैरवच्छाद्यवेदिं प्रवृत्तादयति॥ ऊर्ध्वमृदसंत्वास्तृणामीत्यनेनमंत्रेण॥ त्रि
वृष्टितिप्रिधातु॥ मंत्रस्यवेदितार्थमिधायित्वात्पितृयज्ञेविपरिणामः॥ उपयस्यावाबहुलं॥ बर्हिषउपयस्या
वाबहुलंस्तृणाति॥ अधरमूलं॥ स्तृणंश्चाधस्तामूलानिकरोति॥ पश्चादपवर्गः॥ पश्चाच्चापवर्गः समासिर्भवति
नप्रागुदग्वा॥ ब्रह्मणेप्रदानंदृष्टार्थं॥ आपृत्तहस्तः स्तरणंकथं नामकुर्यादिति॥ तेनपितृयज्ञेनभवति॥ गृहमेधीये
पिकेचित्स्तरणाभावान्नप्रदानमिच्छति॥ नैसपरे॥ अस्तिहितत्रव्यापारः सन्नहनविस्त्रंसन्ननिधानाच्छादनानिप्र
वृत्तौदितानिप्रत्तप्रस्तरेणाध्वर्युणानुष्ठितानि॥ इहापितदृष्टिक्रियेति॥ प्रवृत्तं॥ वृहन्निष्कर्षेनिष्कृष्यनिष्कृष्य॥
अथोअपिप्रवृत्तं॥ स्तृणीयारितिवचनात्॥ अस्मिंश्चयज्ञेमंत्रावृत्तिनेच्छति॥ स्तरणक्रियासात्तस्या॥ दितरैत्रप्रतिमु
तथाचास्मिन्निष्कृष्टेतिपक्षेयथास्तरणद्रव्यसिद्धेदेनभवतितथाकर्तव्यमित्यर्थः॥ इतरत्रप्रिधातुपक्षेउपपत्तिपक्षेच॥

एम

५५

ष्टिक्रियाविच्छेदान्मंत्रावृत्तिरिष्यते। स्तरणद्रव्यान्मन्त्रान्। यैष्यपिचस्तीर्यमाणैकवेदिद्रव्यविषयास्तरणक्रिया
 मंत्रोपिचत्तत्तर। स्तथापिस्तरणद्रव्यान्मन्त्रमात्रमंगीहृत्सस्त्रस्त्रावयवेनोपचयस्यसंस्कारत्वाद्यैवैल्वान्
 (वीभावेपूर्वालाभउत्तरान्वादिहौदुंवरान्नामध्यमदक्षिणोत्तरान्गंधवंरतिमंत्रं॥ परिधीयत्तरतिपरिधयःसंस्तु
 ज्ञेयायोगिकीनहिलोकेपरिधिश्चः प्रत्यस्तमितावयवार्थवृत्तितयागवारिश्ववडुडिश्वः नचपूपादिवत्सं
 स्कारनिमित्तताश्छपावसानु। संस्तुहृत्तामंत्रावृत्तिरिहितान्। नैतहणलवनस्तरणाज्यनहेणेध्विति॥ अत्रोद्गा
 सनमाहवनीयश्रापिणः। विरोधात्। आहवनीयकल्पनेहिहवीः। चिदस्येनयधेवंकपालोद्गासनमपिकर्तव्यं॥
 रध्मासमिधमाहायाहवनीयंकल्पयस्यपरिप्रस्तरंधारयन्॥ उपरिउपरीतिसामीप्येप्रस्तरंधारयन्समि
 धाहवनीयंसमर्थाकरोति। तच्चैतत्समर्थाकरणमनेरेव। इष्टार्थत्वान्नतत्कार्यापन्नानामपांपरिश्रितावेति॥ उ
 त्मुकेउद्गृह्यनुयाजाश्चेत्॥ अनुयाजार्थमुत्सुकोद्गृह्णन्। तत्संस्पर्शने नत्यनेननुयाजार्थस्यायातयामतोप

एवं सुत्रं यावत्सु
 स मे न वचनं दा
 ज्येद सुतर सुना
 न्।

क० भा० २

५६

जन्यते। तसंस्कारप्रयोजनत्वाच्च उल्मुकमो एहवनीयानुगमनेततो नान्यमनं। गार्हपत्यस्यैव प्रणीयत इति। त
मोश्च पुनरनुसंस्पर्शेन विस्मरणेन याजनिर्द्वैकत्वरकालं नाहवनीयेन संस्पर्शनं। तदर्थं संस्कारकत्वात्। ननु
चेत्तरपराश्रमि संस्कारार्थं मपीष्यते। तथा स्यादिति पुनरनुसंस्पर्शयंतीति प्रवृत्त्यभ्यासतया मियदत उद्भूत
संस्थितं यत्तस्मिन् नवा मह इति। नाकेवलानुयाजार्थत्वात्। तत्कुतो वचनान्ते वा एते उल्मुके उद्भूतं सनु
याजे भवतीति। तदर्थं वादमायं। तथा च सूत्रकारः अनुयाजाश्चेदिति। तच्चैतथा गाभिर्निर्द्वैत्यर्थं द्रव्यादृष्टं
वयवेनोपचयस्य संस्कारत्वादुदकेऽपि भवति। ॥ १० ॥ परिधीन्परिधासाद्गानेकदृष्टीयान्वाहुमात्रान्मालो वैकं क
तकाभ्यर्थं वैल्वां श्रुवां लाभे पूर्वोत्ता भउत्त एनत्तादि रौदुं वरान्वा म अमदक्षिणोत्तरानां धर्व इति प्रतिमंत्रं। परिधी
यंते इति परिधयः संज्ञा चैषा योगिकी। न हिलोके परिधिश्चूः प्रसस्तमिता वयवार्थं वृत्तितया गवादिशृवत्तु
चिदूः न च शूपादिव संस्कारनिमित्तता शक्वावसानं। संस्काराणां प्रविधाना। इम्यन्ते चात्रावयवार्थः सवेत उ

वा
हाउदके ति सं
यं धो

श

एम

५६

पधानात्परिधयस्ति। यूयेत्वयवार्थो नावगम्यते। संस्कारश्च विहिताः छेदनादयः तेन तन्निमित्ततां च गम्यते मूष
 श्वस्य। ननु चेवं सति परिधानात्परिधयस्ति चत्वारः प्राप्नुवंति। नोपदेशसान्मर्थ्यात्। मध्यमदक्षिणोत्तरा निति।
 यत्र नुनैवं विधंवचनं। न च चोदकानुवृत्तिस्तत्र चत्वार एव भवंति। यथा पितृमेधेवारणात् परिधीन्परिधायेति। प्रव
 र्ग्यपीति चेत्। न मध्यमश्रवणात्। दुत्ता मध्यमे परिधा उपश्रयतीति। त्रयाणां मध्यमो भवति। पैतुहारवेषु चतुः संख्या
 स्त्विति चेत्। न। सूत्रारंभसामर्थ्यात् पूर्ववदिति। परिधानयोगनिमित्तत्वे च परिधिश्च दृश्यपितृमेधादौ न धर्मप्राप्तिः। न
 स्वत्रधर्मोपलक्षणार्थः। परिधिश्च दृग्निहोत्रादिश्च दृव। संज्ञातस्य नर्थिका। न। संभवहारार्थत्वात्। परिधिपरिधानं
 शकलान्माधायमसेति। एकदृशीयानिति। उत्तरसूत्रादौ वैकजातीयत्वे प्राप्ते एकदृश्यत्तपर्यमेवैककैदृशीय
 ग्रहणं। अपरे तु वचनाभावान्नैव मिच्छंति। न स्यैकत्वाः वृद्धिर्न ह्यस्यक्तिपरं वचनमस्ति। अस्ति जातिपरं वचनं तैवै
 पालाशाः स्फुरति। ननु पालाशादिग्रहणादेवैतत्सिद्धं। सत्यमेवं। अभावउत्तरानित्यक्तत्वादेकस्पदयोर्वीभावैः उ

भा० क० २
५७

तएजातिर्माभूदिति एकदृशी यग्रहणं। बाहुमानान्बाहुप्रमाणान्पालाशादीनां पूर्वस्य पूर्वस्यालाभे उत्तरे
त्रग्रहणं। सैयं चाप्रतिनिधिं स्यात्प्रतिनिधित्वात्। नर्वा नर्थप्राप्तत्वात्। न सर्थेन परिधिमात्रं प्राप्नोति। येन जाति
नियमेन। तस्माद्विधानमेवेहं। श्रुति तु केषुचद्रव्यापचारे सौमर्थ्यात्तस्य सदृशद्रव्यासा विषयादृश्यश्रुतिक नि सि
यमउपपद्यते। प्रयोजनं। पूर्वाभावेऽपि न प्राप्य श्रुतिमिति। स्वादि रौदुंबराणां। ते चामी स्वादि रौदुंबराभावविधाना
भावात्पालाशैः सह विकल्प्यन्ते। अपरे तु वैतैः सह विकल्पमिच्छन्ति। एवं स्यान्नामते। ते वै पालाशः स्फुरिति प्रकृत्य
यदि पालाशान्न विंदेदृशोऽपि वैकंकताः स्फुरन्ति वैकंकतान्न विंदेदृशोऽपि काष्मर्यमयाः स्फुरन्ति काष्मर्यम
यान्न विंदेदृशोऽपि वैल्वाः स्फुरन्ति स्वादि रौदुंबराणां। तेन काष्मर्यमयाभावे वैल्वा स्वादि रौदुंबरा विकल्पं
ते। आच। अभावे हं पालाशस्य वैकंकतविधिर्यतः। तेन वैल्वा विकल्प्यन्ते। स्वादि रौदुंबराविति मध्यमदृशिणोत्तरा
निति त्रित्वार्थं क्रमांश्च। गंधर्वदत्तेभिर्मन्त्रैः प्रतिमन्त्रं परिधाति। त्वा शहृ स्यान्निपरत्वाद्भवभूये विपरिणाममि

राम
५७

क० भा० २

५८

पाश्चत्यद्वितीयाऽसमिहसीति। द्वितीयाग्रहणादुपस्पर्शेनमपि प्राप्तं निविधने॥ सूर्यस्तेतिजपसाहवनीय
मीक्षमाणस्तद्वचनत्वात्। त्वाग्नेयं पितृपरत्वात् अवभृथे विपरिणामते। पुरस्ताच्छ्वश्रिक्परत्वात् सित्तयरोसूर्य
स्तादृशितः यातुरति। संप्रदाये तस्या विपरिणाममिच्छन्ति। तेषामभिप्रायः पुरस्ताच्छ्वश्रिक् वचनो न हिग्वाची
ति। तच्चैतत्परिधिपरिधानाद्यवेक्षणान्तमेकं कर्म। कार्यैकत्वात् एकं हि कार्यमग्निसंस्कारस्तत्कुतो वाक्यशेषा
त्। वज्राद्वैवषट्काराद्विनेमीति प्रकृत्य तद्वैवैतदग्रयेन स्वतीति। तथा गुह्ये वा अभितः परिधयो भवंत्येवैत
सूर्यमेव पुरस्ताद्गोष्ठारं करोतीति। एककर्मत्वे च नैमित्तिकमन्ते भवति। अग्निसंस्कारत्वाच्च अग्निकार्या यन्नास्व
सुपरिस्त्रिस्तु च भवति। ननु वषट्कारमीति निमित्तं परिधानमिति। तेनावषट्कारायां जुहोतौ न प्रवर्तत इति नै
तदेवं। न हि कश्चिद्वषट्काराद्विनेति न च तद्रूपं परिधिभिर्पनीयते। तेनाग्निसंस्कारविध्यवद्वाहप्रायमेत। अ
चाऽदृष्टेऽग्निसंस्कारे। दृष्टस्यासंभवात्॥ आहृत्य वेदिं बर्हिषस्तृणेति रश्मी निरुधाति सवितुरिति॥ अथ स्ती।

राम

५८

३ धर्मवत्कृतस्य बर्हिषः यथा लुप्तस्य सन्ध्यासादितस्यास्तरेणेति विनियोगाभावाच्च विनियोगः संभवीति बलादसंख्यतादेव ग्राह्यं ३
 ४ तस्याभावात्तद्व्यवहितान्वयेनपंचमीसिद्धयेत् न च तद्व्यवहितस्यास्तरेणाभावादिति ॥ ५

णां वेदिमुपावर्तने सहेतुणे आहायति श्रीनिर्धातीति हि श्रूयते। तिरश्चीरस्य दृग्गते। अतएव च प्रागग्रं वे
 दिस्तारणं। आहृत्य वेदिमिसवाच्यं। सामर्थ्यादेव तत्प्राप्तेः स्यात्। द्वेषाधिकरणार्थत्वात्। इत्यथा हि न ज्ञायते कैते तत्तुणे
 निधीयेते इति॥ अन्वेवाः युक्तत्वात्॥ अन्वेवात्तुणे उपादेये। न वेदिसंवेधिनी। कुत एतत् अयुक्तत्वादन्वेषामितरे
 षां वहिस्तुणानां वेदिस्तारणे विनियुक्तत्वात्। न च विनियुक्तं वचनमंतरेणाधुना तरे विनियोगमर्हति। वेदितुणे अध
 र्गुरादत्त इति यथा। न चैत्रापि वचनमस्ति। तस्माद्देतुणे आहायेति। न पंचम्यभावात्। पंचम्यास्त्ययमर्थो वसातुं श
 क्यते। षष्ठ्यापि स्ययमर्थो लभ्यते इति चेत्। सत्संलभ्यते विभक्तिमस्येन। अस्तमस्य इति चेत्। न्यायविरोधा
 त् षष्ठ्यर्थस्यासंभव इति चेत्। सप्तम्यर्थे षष्ठी भविष्यति। एवं चावश्यं भाविनिमस्येन न्यायविरुद्धो विनियुक्तस्य
 विनियोगा अश्वितो भविष्यति। तस्माद्प्रकृत्ये तत्तुणे उपाहाय वेधां निर्धातीति सूत्रार्थः। तथा चोत्तरसूत्रं॥ अत्र
 त्रापितुणार्थे॥ अतो मत्रापितुणार्थे अन्वेषेव तूणा निगृहीतमानि। यथोपाविरासीति तूणमाहायेति। कुत ए

नामनां
 वक्ष्यामि संबंध्य
 मात्रं प्रतिपत्ते
 भाषादानं तत्र
 विभक्तिमस्य
 येन साह ॥ ८

वेदिस्तरणरूपकार्यविषयार्थवर्हिर्ह्यस्यसर्वार्थनिराकरणविषयं २०२॥
आहननीयेकहोति। गार्हपत्ये स स्माराः। दक्षिणाग्नावन्नाहार्यपथतीतिनाभ्यमिर्दिष्टं॥५॥

क० भा० २

५९

सर्वकार्यार्थः।

वेदिस्तरणार्थक
र्हिः।

नदमुक्तत्वादेवं। युक्तग्रहणे स्यादरं करोतीति। अथ स्त्रीणां ये वेदे देवतणे अध्वर्युरादत्त इति। ननु विशये लोकि
कमित्यनेनैव सिद्धत्वादवाच्यमेवैतन्नैतदेवं। तद्विस्तार्य निराकरणविषयं। सर्वार्थतया स्यात्प्रद्वये प्राप्ते
अग्निमुपसमाधाय स्तुवंति सत्र उल्लुषीमेवादायोपपरेयादित्यत्र च लोकि कमुपादेयमित्येवमर्थः। ननु चैव
मग्नीनां सर्वार्थता विरोधः। न निर्दिष्टकार्ये सर्वार्थता दोषः। इदं त्वसर्वार्थकार्यविशेषद्रव्य निराकरण वि
षयं। सर्वार्थतया ज्यद्रव्ये प्राप्ते आह॥ यूपांजने च सर्विः॥ अग्नदेवतास्यं। प्रकरणे स संयुक्तविधानात्। स्या
त्सर्वसर्वार्थता। तेन पशावपि सर्वार्थमैवैतदाज्यमिति। यूपांजनमाशंसते। यद्येवं किमिति न भवति। प्राहु
तकार्यविशेषसंबंधादोषः। कार्यविशेषसंबंधाविशेषादस्य विशये लोकि कमित्यनेन तर्हि पुनरुक्तता न
तद्वाक्यावगतकार्यविशेषसंबंधविषयमिदं तु प्रकरणावगतमित्यदोषः। कार्यविशेषसंबंधाविशेषाद
स्य विशये लोकि कमित्यनेन तर्हि पुनरुक्तता। तद्वाक्यावगतकार्यविशेषसंबंधविषयमिदं तु प्रकरणाव

एम
५९

नौशं बर्हि रिति संभवे जाति संसाधितं पुरा । अन्यत्रापि तृणार्थे प्रयुक्तत्वात् साध्यते यथ । उच्यते । नौशं बर्हि रिति त्रय बर्हिः शब्दस्य संस्कारनिमित्तता संदिता ।
इह तु बर्हिर्वायुमावृष्टं संवत्सरातीत्यादौ बर्हिः शब्दस्य मासमभिहोत्रं उच्यते । अभिहोत्रशब्दस्य न धर्मलक्षणता संवत्सरादीनां रतये ॥

अन्यत्रापि तृणार्थे इत्यस्य सूत्रस्यापराध्याख्या । अन्ये वा युक्तत्वादि स्य ते नैवोपाकरणत्वादि ध्वन्यत्वसि ।
इव वाच्यमेतदिति सतो न्यया व्याख्यायते । अन्यत्रापि तृणार्थे बर्हिस्तृणसदृशे भोत्यानि तृणानि भवन्ति । त
सादृश्यं च संस्कारैर्भवन्ति ते भोत्यानि असंस्कृतानीत्यर्थः । कुत एतत् बर्हिः शब्दस्य जातिनिमित्तत्वात् संस्का
रनिमित्ततायां शक्यं तत्र एवेति चेत् संस्कृतेषु बर्हिः शब्दं प्रयुज्यते यादिकाः ना । संस्कृतेषु शब्दप्रयोगाद् बर्हिः
होर्गोर्गता इति सादृश्यात् प्रयोग इति चेत् । नेतरे तत्र श्रयणप्रसंगाच्च बर्हिः संस्कारनिमित्तत्वात् सादृश्यात्
तौ प्रयोगात् तत्र कथं बर्हिः शब्देन जातिनिमित्तत्वेनैवोद्दिश्य संस्कारविधानमुपपद्यते बर्हिः सादृश्यति बर्हिः
प्रोक्षतीति च । जातिनिमित्तत्वे पुनरेष दोषो न भवति । तस्माज्जातिनिमित्तः एवं चेत् बर्हिः वायुमावृष्टं तृणा
ति इत्येवमादौ संस्काराणामप्राप्तिरतदुक्तमन्यत्रापि तृणार्थे इति । शृणो जने च सार्थः । रित्येतदपि केचिद्वैवा
चक्षते । तदुक्तम् । मुक्तौ स्वर्थमर्थो धृतमाज्ये लिङ्गात् तस्माद्यथोक्तैव व्याख्या । पुरोडाशपयस्याधाना सुवेष्ठ

क० भा० २

६०

नूपुरेडाशमात्रमैत्रवायवेप्रास्यतीतिमागार्थस्यैवसकलस्यसंस्कारोयंदितीयाभिर्देशात् २।
 इच्छमाप्रौकरणिकानि। तुल्यशास्त्रत्वादिकृत्यः अपरेतुं न्यायतएव विकृत्य मिच्छंति। सवनीयमागशेष
 स्पहविः शेषभक्ष्यनेन यजमानाशने विनियोगः तत्र च पुरुषार्थत्वाद् भक्षणोप्यशेषः ननु चैवं सति
 प्राहुतं चतुर्होकरं कस्मान्न भवति। नान्यत्र विनियोगशासनान् अतद् इदमुक्तं। पुरेडाशमप्यस्याधाना
 सुचेच्छन्निति॥ तयोः प्रस्तरं स्तुणात्पूर्णं मृदसमिति। तयोर्विधुसो ह्यपरिप्रस्तरं स्तुणात्पूर्णं मृदसमिस
 नेन मंत्रेण। अंगप्रधानार्थ जुह्वारणार्थत्वात् सितमृदे देवपितृभ्य इति विपरिणामात्ते मंत्राश्चोदितार्था
 मिधानात्॥ अभिनिर्द्वासात्वावसवदति। अभिनिधानं पाणिद्वयेन क्रियते। प्रसिद्धिलिङ्गाभ्यामित्युक्त
 मुक्तरामित्यासे॥ सवाभूमे जुहं प्रतिगृह्य निर्द्धानि घृताचीति॥ अभिनिहित एव सवेन पाणिना भवत्य
 थर्शिणेन जुहं प्रतिगृह्यतीति श्रूयते। प्रतिग्रहणं च समर्पणपूर्वकं। प्रसुप्तसर्गप्रयोगसामर्थ्यात् बर्हिष

एव

६०

अथ श्रुतौ समर्पणं विहितं। अथास्मै बर्हिः प्रयच्छतीति। सूत्रितं बर्हिः प्रतिगृह्येति। धृताच्यसीति मंत्रश्चोदि
 तार्थानिधानाद्विदुतौ विपरिणाम्यते। यथा गृहमेधी माहावना ज्येष्ठा गासादने धृताच्यसीति पदद्वयं निव
 र्तेते। धृतमं चित्तं मस्यामिति धृताची। अथरेत्वाहुर्धृतमच्यते। अनयेति धृताची। तदुक्तमिव। नुपभृतिध्र
 वायांचा संभवात् न हि ताभ्यां धृतमच्यते। चिंतायाः प्रयोजनं। कारणपक्षेन विपरिणामः प्रियेण धाम्नेत्य
 स्माप्यप्रयोगमिच्छति। केचित् धामशब्दस्याज्यविषयत्वात्। एतद्देवानां प्रियतमं धाम यदज्यमिति हि श्रू
 यते। यावत् धृताच्यसि जुहूश्च नाम्नासेहं प्रियं सद आसीदप्रियेण धाम्ना ज्येनोयेता सतीति वाक्यार्थस्तदेतद्
 नुपपन्नं। न हि धामशब्द आज्यविषयः। धामानि त्रयाणि भवन्ति स्थानानि नामानि जमानानीति ह्यभियुक्तोप
 देशः। तस्मात्प्रियेण धाम्ना निहिता सतीहं प्रियं सद आसीदिति। यद् धामशब्द आज्ये दृश्यते सकथं विदुष्वारव
 त्या प्रतिपत्तयः। एवमितरुत्तराभ्यां प्रतिमंत्रं बर्हिष्युपभृतं ध्रवांचा वदहेनुपूर्वं॥ एवमितरे उत्तराभ्यां प्रतिमं

क० भा० २

६९

ए

त्रेवर्हिष्यासादयति। केते इतरे इत्यत आह। उपभृतं ध्रुवांच। अनुपूर्वमवहृष्टे। मंत्रांतरविधानात्तवर्हिषी
तिचप्रस्तारनिरासार्थं। एवं शब्दः प्रतिग्रहणविषयः फलतः समर्पणपूर्वकं ग्रहणं यथासादिति। न चितरे इ
त्युक्तत्वादुपभृतं ध्रुवांचे सवाच्यं। वाच्यं वा कृत्वा सादनप्रतिपत्त्यर्थत्वादितरथाख्याधेयस्याज्यस्यासादनं प्र
तीयेत। न गुणत्वादधिकरणस्य। अथ पुनरुपभृद्वाग्रहणे क्रियमाणे कृत्वा सादनमेतदिति ज्ञापितं भव
ति। तत्कथमिति चेत्। वचनात्। धृत्वा च सिजुद्गुनामेति जुहू उपभृत्नामेत्युपभृतं ध्रुवानामेति ध्रुवां। मं
त्रलिङ्गाच्च। जुहूर्नामेत्येवमादि। प्रयोजनं। आज्याभावेऽप्यासादनमिति। अपरे तु उपभृद्वाग्रहणस्य फलं मा
वर्णयंति। एष हाज्यपात्रे सादनमुदासार्थं। तस्युर्न चार्थेणाभिहितं मेवोपभृद्वासादनमिदमुक्ता प्रियेण
धाम्नेति वा विशेषोपदेशादिति। एष हाज्यपात्रस्य वा वहुष्वयुदासार्थं उपभृद्वाग्रहणं। तत्कथं। मनुष
भृद्वासादनमुपभृत्तोऽप्युपभरणं कार्यं। न च तस्य एष हाज्यपात्रेण क्रियते। अतएव चार्थे गृहीतत्वात् साद

क० अयंति॥

एम

६९

आसादनमोक्षे । नादिन भवति ॥ पुरोडाशावभिषामौ ह्यस्योपस्तीर्णे निधायानतिक्रम्य प्राणरति ॥ उपस्तीर्णरति पूर्वतरं दृष्ट्वं
तद्भूतोपदेशात् ॥ उहास्योपस्तरणमशक्यं कर्तुं मभिधारणं हविर्मात्रस्या ॥ तत्संबंधेनोपदेशात् यद्वै हविर्भु
क्तं यदभिषारितं तज्जुष्टं तन्मेध्यमिति सूत्रकारस्तु पुरोडाशे लक्षयति ॥ यथा देवतमन्यत् ॥ इत्युक्तार्थे ॥ प्रस
नक्ति कपालानियानि घर्मे कपालानीति ॥ कपालोद्देशेन विधानसामर्थ्यात् प्रतिकपालमंजनं । न युगपदश
कपाला ॥ देवसत्तियानि घर्मे कपालानीति बहुवचनमंजनक्रिया व्यवहितसमुदायसाये सं । पात्रप्रोक्षणमंत्रवत्
पूजार्थं वा ॥ तूष्णीं वा ॥ पाके लांजनं ॥ संख्याशब्देन करणभूतेनोद्देशस्य तीत्येतदुक्तं भवति
तत्रैतद्विचार्यते । किमेकमिति प्रयोगः सर्वत्र । उत्त एकं द्वे त्रीणि रति उत्त प्रथमं द्वितीयं तृतीयमित्येवमुद्देशस्य
मीति प्रतिकपालं प्रयोगः । एकमिति हि संख्याशब्दः स च प्राथम्यादविरोधाच्च सर्वत्र प्रयुज्यते रति । तदेतद्वि
क्तं । न खेकशब्दः सर्वत्र प्रयुज्यमानः समर्थो भवति । एवं चेदेकं द्वे त्रीणाति प्रयोगः । तथा सत्तियथावसंख्यासं

मतिश्चाह
इत्यर्थे इति
पि ॥ २

क० भा० २
६२

त्येयसंबंधास्मान्जस्योपपत्तिः एतदपि नापद्यते। न हि द्वितीयकपाले द्वित्वविशिष्टमुद्दासनं। तथा तृतीये चतु
र्थे च। अतः पूरणप्रत्यमांतासंख्यापरिगृह्यते। प्रथमं द्वितीयं तृतीयमित्येवमादि। एवं संख्ययोद्दासनं कृतं भव
ति। यथा वसंख्यासंख्येयसंबंधश्च। तथा च कपालनाशे संवृत्ते प्रापश्चित्तविधानमुपपद्यते। ननु च प्रथमशब्दस्य
द्वितीयापेक्षत्वाद् द्विकृतावेककपाले अप्रयोगः। उच्यते। न विवृत्तिवशे षण्णाप्रकृतौ पदार्थावधारणमुपपद्य
ते। प्रकृतिवशेण हि विवृत्तावधारणं युक्तरूपं। मतो यत्किंचिदेतदिति॥ प्रियेण धाम्नेति हवीं विवेद्यां कृत्वा
ध्रुवा असद्वृत्तिरिति सर्वा एपा लभते॥ बहुवचनं स्यात्पेक्षया। सर्वशब्दश्च जौहवाद्यपेक्षः मुख्यक्रमेण च।
साहनालंभने। क्रमांतरभावात्। यत्तपति शब्दश्च बहुयजमानके विपरिणम्यते॥ ७॥ पाहि मामित्यात्मानं
आलभत इति वर्तते। सचायमात्मसंस्कारः करिष्यमाणप्रयोजनः। ततश्चाश्वमेधे विरोधात्प्रतिप्रस्थाता स
वनीयाज्यासाहनालंभने कृते अध्वर्युरन्नहोमाभिप्रवृत्त एव आत्मानं संस्पृशति॥ ७॥ अत्र चात्र तोयायनं॥

राम
६२

क०भा०२ तुल्यशास्त्रत्वात्॥७॥ इति श्रीकासायनीयसूत्रविवरणे कर्कोपाध्यायकृतौ द्वितीयोऽध्यायः समा
प्तः॥७॥ ग्रंथसंख्या १६००॥ ७॥ ७॥ ७॥ ७॥ ७॥ ७॥ ७॥ ७॥ ७॥ ७॥

६३

राम
६३

[OrderDescription]
,CREATED=10.02.20 16:32
,TRANSFERRED=2020/02/10 at 16:45:54
,PAGES=127
,TYPE=STD
,NAME=S0002783
,Book Name=M-2695-KATYAYANSUTRA
,ORDER_TEXT=
,[PAGELIST]
,FILE1=00000001.TIF
,FILE2=00000002.TIF
,FILE3=00000003.TIF
,FILE4=00000004.TIF
,FILE5=00000005.TIF
,FILE6=00000006.TIF
,FILE7=00000007.TIF
,FILE8=00000008.TIF

FILE9=00000009.TIF
,FILE10=00000010.TIF
,FILE11=00000011.TIF
,FILE12=00000012.TIF
,FILE13=00000013.TIF
,FILE14=00000014.TIF
,FILE15=00000015.TIF
,FILE16=00000016.TIF
,FILE17=00000017.TIF
,FILE18=00000018.TIF
,FILE19=00000019.TIF
,FILE20=00000020.TIF
,FILE21=00000021.TIF
,FILE22=00000022.TIF
,FILE23=00000023.TIF
,FILE24=00000024.TIF
,FILE25=00000025.TIF

FILE26=00000026.TIF
,FILE27=00000027.TIF
,FILE28=00000028.TIF
,FILE29=00000029.TIF
,FILE30=00000030.TIF
,FILE31=00000031.TIF
,FILE32=00000032.TIF
,FILE33=00000033.TIF
,FILE34=00000034.TIF
,FILE35=00000035.TIF
,FILE36=00000036.TIF
,FILE37=00000037.TIF
,FILE38=00000038.TIF
,FILE39=00000039.TIF
,FILE40=00000040.TIF
,FILE41=00000041.TIF
,FILE42=00000042.TIF

FILE43=00000043.TIF
,FILE44=00000044.TIF
,FILE45=00000045.TIF
,FILE46=00000046.TIF
,FILE47=00000047.TIF
,FILE48=00000048.TIF
,FILE49=00000049.TIF
,FILE50=00000050.TIF
,FILE51=00000051.TIF
,FILE52=00000052.TIF
,FILE53=00000053.TIF
,FILE54=00000054.TIF
,FILE55=00000055.TIF
,FILE56=00000056.TIF
,FILE57=00000057.TIF
,FILE58=00000058.TIF
,FILE59=00000059.TIF

FILE60=00000060.TIF
,FILE61=00000061.TIF
,FILE62=00000062.TIF
,FILE63=00000063.TIF
,FILE64=00000064.TIF
,FILE65=00000065.TIF
,FILE66=00000066.TIF
,FILE67=00000067.TIF
,FILE68=00000068.TIF
,FILE69=00000069.TIF
,FILE70=00000070.TIF
,FILE71=00000071.TIF
,FILE72=00000072.TIF
,FILE73=00000073.TIF
,FILE74=00000074.TIF
,FILE75=00000075.TIF
,FILE76=00000076.TIF

FILE77=00000077.TIF
,FILE78=00000078.TIF
,FILE79=00000079.TIF
,FILE80=00000080.TIF
,FILE81=00000081.TIF
,FILE82=00000082.TIF
,FILE83=00000083.TIF
,FILE84=00000084.TIF
,FILE85=00000085.TIF
,FILE86=00000086.TIF
,FILE87=00000087.TIF
,FILE88=00000088.TIF
,FILE89=00000089.TIF
,FILE90=00000090.TIF
,FILE91=00000091.TIF
,FILE92=00000092.TIF
,FILE93=00000093.TIF

FILE94=00000094.TIF
,FILE95=00000095.TIF
,FILE96=00000096.TIF
,FILE97=00000097.TIF
,FILE98=00000098.TIF
,FILE99=00000099.TIF
,FILE100=00000100.TIF
,FILE101=00000101.TIF
,FILE102=00000102.TIF
,FILE103=00000103.TIF
,FILE104=00000104.TIF
,FILE105=00000105.TIF
,FILE106=00000106.TIF
,FILE107=00000107.TIF
,FILE108=00000108.TIF
,FILE109=00000109.TIF
,FILE110=00000110.TIF

FILE111=00000111.TIF
,FILE112=00000112.TIF
,FILE113=00000113.TIF
,FILE114=00000114.TIF
,FILE115=00000115.TIF
,FILE116=00000116.TIF
,FILE117=00000117.TIF
,FILE118=00000118.TIF
,FILE119=00000119.TIF
,FILE120=00000120.TIF
,FILE121=00000121.TIF
,FILE122=00000122.TIF
,FILE123=00000123.TIF
,FILE124=00000124.TIF
,FILE125=00000125.TIF
,FILE126=00000126.TIF
,FILE127=00000127.TIF

